

Người Anh Em, Chơi Lũôi Lê Không?

Contents

Người Anh Em, Chơi Lũôi Lê Không?	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	18
12. Chương 12	20
13. Chương 13	21
14. Chương 14	23
15. Chương 15	25
16. Chương 16	26
17. Chương 17	28
18. Chương 18	30
19. Chương 19	31
20. Chương 20	33
21. Chương 21	35
22. Chương 22	37
23. Chương 23	38
24. Chương 24	40
25. Chương 25	42
26. Chương 26	43
27. Chương 27	45
28. Chương 28	47
29. Chương 29	48
30. Chương 30	50
31. Chương 31	51
32. Chương 32	53
33. Chương 33	55
34. Chương 34	57
35. Chương 35	58
36. Chương 36	60
37. Chương 37	61
38. Chương 38	63
39. Chương 39	65
40. Chương 40	66
41. Chương 41	68

42. Chương 42	69
43. Chương 43	71
44. Chương 44: (hoàn)	73

Người Anh Em, Chơi Lưỡi Lê Không?

Giới thiệu

Thể loại: Nguyên sang, Đam mỹ, hiện đại, HE, ABO, Nhẹ nhàng, Hải hước, Đoàn văn, Duyên trời tác hợp, 1v1CP: Alpha

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-anh-em-choi-luoi-le-khong>

1. Chương 1

Tần Liên là một Alpha.

Dòng dõi nhà tướng, có nhiệm sắc thể Alpha tổ truyền. Mọi người đều biết đấy, ở trong cái xã hội này, Alpha mới là vương đạo. Bọn họ nắm giữ thể lực mạnh mẽ cùng năng lực lãnh đạo, có thể quản lý Beta, cưới vợ Omega, đi lên đỉnh cao cuộc đời...

Nhưng Tần Liên dứt khoát quyết định không thêm đi lên cái đỉnh này.

Hiện giờ, hắn đã trở thành sinh viên đại học năm thứ nhất của lớp Omega. Nói nữa, nhìn xem lớp của Alpha đều học khóa gì đi! Huấn luyện thể năng, chỉ huy đội ngũ, tâm lý chiến trường,... Dựa vào cái gì Alpha phải dầm sương dãi nắng mồ hôi ướt đầm mệt nửa sống nửa chết mỗi ngày, còn Omega lại có thể ở trong phòng học nuôi nấng cái bông hoa, vẽ vẽ cái móng tay, ngay cả loại chuyện như mức cơm cũng phải có lão Alpha hỗ trợ!

Tần Liên: Ta không phục!

Vì thế trước ngày khai giảng, Tần Liên tiêm cho mình một liều thuốc ức chế, ức chế chất dẫn dụ của Alpha trong cơ thể, tiếp đó giúp hắn tỏa ra mùi hương thơm ngát mê người giống như một Omega thông thường.

Mẹ Tần biết hắn lén lút sai người đi mua thứ đồ chơi này, trái lại chẳng nói gì. Con trai từ nhỏ đến lớn đều tiếp thu giáo dục quân sự, chương trình học của Alpha đối với hắn quả thực là vô bổ, tới trường học cũng chỉ để kết bạn.

Đương nhiên là đến lớp của Omega kết giao với mấy tiểu Omega càng tốt. Tốt nhất là mang con dâu trở về! Mẹ Tần đánh bàn tính quá đẹp rồi.

Mà hiện tại, ngày khai giảng đầu tiên, Tần Liên như ý nguyện ngồi ở giữa đám Omega, khẽ nhíu mày, phát hiện mọi chuyện cũng không hề đơn giản!

“A Liên! Bạn trai tớ vừa mới nói tặng tớ một cái Ma—! Là sản phẩm năm nay mới ra nha! A-a-a gì ấy nhỉ?”

Bạn cùng bàn hưng phấn vỗ hân.

Gì? Sản phẩm mới gì? Dưỡng da sao? Hắn làm sao mà biết! Tần Liên treo vẻ mặt mê mang.

“MARRAKESH.” Người anh em bàn phía trước hơi hơi nghiêng đầu, thấp giọng nói một câu.

“...”

Tần Liên nhếch miệng, mẹ, quên mất đọc thể nào rồi.

“Đúng đúng đúng chính nó đấy!” Cũng may bạn ngồi cùng bàn cũng không thật sự để ý tên gì, “Bạn trai tớ nói màu đỏ rất thích hợp cho tớ dùng hằng ngày nên cố ý tìm người đi mua, trời ạ, bạn trai tớ tốt quá phải không!”

“Ừ.”

Quản cậu ta nói cái gì, phụ hoạ là được rồi!

Bạn cùng bàn lại vui vẻ vùi đầu gửi tin cho bạn trai. Tần Liên thở một hơi, đá ghế người ngồi bàn trước một cái.

“Cảm ơn, người anh em.”

Người bàn trước cũng dựa về sau cụng bàn hấn một cái: “Người anh em, khách khí rồi.”

Người bàn trước cũng chính là bạn cùng phòng của hắn, một tên cao phú soái với một thân... Alpha.

Nhà Vệ và nhà Tần rất có giao tình, hai vị thiếu gia cũng coi như rành rẽ tận gốc.

Cho nên buổi chiều ngày nhập học đầu tiên, Tần Liên nhìn thấy Vệ Tục bước vào ký túc xá, trông mắt suýt chút nữa rớt ra ngoài.

Không phải, hắn tự cho là tuy rằng bản thân cao hơn so với Omega một chút, nhưng da hắn trắng trẻo xinh đẹp lại có đôi chân thon dài, cởi quần áo có thịt mặc quần áo trông gầy, cho nên mới có thể hòa mình vào đám Omega.

Nhưng cái gã Vệ Tục 1 mét 83 cả người bắp thịt miệng đầy râu thô kệch kia, dựa vào cái quái gì?

“Dựa vào ta đây đã chuẩn bị.” Vệ Tục nói, “Một tên Alpha ngay cả son môi màu gì cũng không biết, không xứng làm Omega.”

Tần Liên: Cáo từ.

“Nói nữa, sao cậu lại đến lớp Omega?” Vệ Tục hỏi hắn.

Tần Liên kéo giọng dài ra: “Bởi vì ta đây muốn học tập một chút chương trình học của Omega, hun đúc tình cảm, cảm thụ nghệ thuật...”

“Cút con bê đi.” Vệ Tục đánh gãy, “Lười huấn luyện chứ gì?” Nói xong, thâm trầm cười một tiếng.

“Năm ấy hoa mạn rơi như mưa, ông đây đánh nhau với nhà người thua nửa chiêu, phải giúp nhà người chạy một tháng ba km. Ông ba km người ba km, một tháng tăng mười cân cơ bắp, cả đời này không dám quên.”

Tần Liên nằm co quắp trên giường chơi điện thoại, cũng không ngẩng đầu lên: “Khỏi ơn với nghĩa, cảm phiền mức nước rửa chân giúp tớ là được rồi, cảm ơn người anh em.”

Chờ Vệ Tục mức nước mang về, Tần Liên rút cuộc xem phim xong, thư giãn thoải mái ngâm chân.

Tần Liên hỏi ngược lại hắn: “Cậu thì sao, đến lớp Omega cũng vì lười huấn luyện?”

Vệ Tục trợn mắt trắng: “Coi tớ chó má giống cậu không bằng? Đây là cái mục đích tao nhả gì?”

Vệ Tục hơi dừng lại, đột nhiên lộ ra một tia có thể xưng là thẹn thùng mỉm cười, “Cậu biết Hot Omega khóa này không?”

Tần Liên biểu thị không biết.

“Chính là Dương Mạt nha, ở phòng sát vách kia kìa.” nụ cười của Vệ Tục càng sâu sần, da gà của Tần Liên cũng nổi càng dày hơn.

“Năm ngoái ở trong một cuộc tụ hội nhìn thấy cậu ấy từ xa, hỏi thăm mới biết năm nay cậu ấy sẽ tới đây học tập, cho nên, tớ muốn...”

Tần Liên: “Kết nghĩa chị em?”

2. Chương 2

“Cho nên tớ muốn làm quen cậu ấy, tiếp cận cậu ấy, cùng cậu ấy dần dần sinh tình.” Vệ Tục dừng một chút, “Ý tứ trên mặt chữ.”

Tần Liên tấm tắc cười to: “Vẫn là chó má thôi.”

Đang trêu đùa, cửa đột nhiên bị gõ vang, Vệ Tục đi mở cửa, trước mắt đúng là đối tượng mà hắn muốn dần dần sinh tình, Dương Mạt.

Dương Mạt đích xác có một bộ mặt mê hoặc phần lớn đám Alpha, hơn nữa vóc dáng lại nhỏ nhỏ, quả thực là món ăn cực phẩm của Alpha.

Đáng tiếc Tần Liên chỉ mới liếc mắt nhìn, đã bị Vệ Tục chặn tầm mắt.

“Xin chào, xin hỏi các cậu có đường không? Phòng ngủ bọn tớ có con gián, tớ với bạn cùng phòng không dám đánh nó, nghe nói có thể dùng đường dụ nó vào trong chai...” Đột nhiên nhìn thấy một con gián to như vậy, Dương Mạt nghĩ mà sợ, giọng nói càng nhỏ dần.

Ý muốn bảo vệ của Vệ Tục tức thời tăng vọt, hận không thể ôm ngay cậu ấy vào trong ngực trấn an. Lúc này mười phần khí khái đàn ông mà vậy vậy: “Lấy đường làm gì, để tớ giẫm chết nó giúp cậu.”

Nửa phút sau, Tần Liên nghe thấy một tiếng hét kinh hoàng bên phòng ngủ sát vách.

Lát sau, Vệ Tục trở lại, mang theo nụ cười thắng lợi.

Tần Liên vỗ tay, “666.”

Vệ Tục cười: “Ngẫu không?”

“Ngẫu lắm, cực Alpha.”

Nụ cười của Vệ Tục từ từ biến mất... “Rất Alpha?”

“Rất Alpha.” Mặt Tần Liên không hề có cảm xúc, “Chẳng Omega chút nào.”

Vệ Tục lo âu nhíu mày lại. Hắn vừa rồi kích động quá nên quên mất, hắn bây giờ đang là một Omega trời gà không chặt, lẽ ra phải sợ gián mới đúng!

“Cậu nên thế này.” Tần Liên đứng lên, nhón chân nhảy tại chỗ mấy cái, khoa trương hô to: “Ai nha có gián! Người ta rất là sợ đó nha!”

Vệ Tục ném cốc qua, bị Tần Liên tiếp nhận trên không trung.

“Rác rưởi son môi màu gì cũng không biết, không xứng trào phúng ta.” Vệ Tục nói.

Tần Liên hí hóp mắt.

“Ngươi đây là muốn khiêu khích ta?” Vệ Tục cho hắn một ánh mắt khiêu khích.

Tần Liên ném cái ly lên bàn thật mạnh, cười lạnh. Được lắm, còn không phải so xem kẻ nào Omega hơn sao?

Hắn, Alpha sắt thép, tuyệt không chịu thua!

“Cậu có dùng mặt nạ nhà XX không? Ôi chao dùng siêu tốt nha! Tớ một ngày muốn đắp tới ba tấm đây này!” Một ngày trước còn không biết son môi màu gì Tần Liên hiện giờ đang chia sẻ cho bạn học.

“Cái này nặng quá người ta cầm không nổi, cầm giúp một chút được không nha!” Vệ Tục dùng mảnh 1 mét 83 làm nũng với bạn học.

“Oa các cậu nghe nói chưa, XXX kết hôn với XX rồi đấy, ôi chao!” – Tần Liên.

“Chia tay cái gã cận bã đó còn tốt hơn! Xí, Alpha chẳng kẻ nào tốt cả!” – Vệ Tục.

“Sáng nay cậu đến muộn, tớ giúp cậu nói với giáo sư là bị tiêu chảy rồi,” Tần Liên nói.

Vệ Tục vỗ lưng hân hân một cái: “Cảm ơn nha, chị em tốt.”

Tần Liên sờ sờ eo hân: “Chị em tốt, khách khí rồi.”

Vệ Tục nhếch lan hoa chỉ lên, chọc một chút lên cánh tay hân, bóp méo giọng cười duyên: “Quý sứ!”

Bạn học ở cách đó không xa quay đầu lại nhìn, sau đó nói nhỏ với Dương Mạt bên cạnh: “Cậu có thấy không, Vệ Tục thật nữ tính.”

Vệ Alpha thính lực siêu quần:...

Tần Liên: “Phốc!”

Đội hai người Dương Mạt đi xa rồi, Tần Liên vô tình cười to trào phúng: “Ha ha ha cậu thật nữ tính nha.” Sau đó bóp méo giọng học hân nói một câu, “Quý sứ!”

Vệ Tục dùng sức tát một cái lên lưng hân.

Kỳ thực chút lực ấy với Tần Liên mà nói chẳng tính là cái gì, nhưng hân vẫn cứ lảo đảo về phía trước vài bước, sau đó ngồi xồm xuống, chậm rãi lộn người, nằm sấp trên mặt đất: “Ai nha, người ta té ngã rồi, muốn anh giai thơm nhẹ mới lên được!”

Vệ Tục:...

Chưa từng thấy người nào giả ngã lại như thế!

Vệ Tục giận không thèm nhìn lại nữa, mặt tối sầm tiếp tục đi về phía trước. Kẻ nào ngu si mới để ý đến tên thần kinh như hân!

Tần Liên nằm trên đất cười đến khó thở, vừa hừ hừ, vừa chuẩn bị đứng lên, đúng lúc này, trước mặt bỗng xuất hiện một bàn tay, còn có một giọng nói vội vàng lại dễ nghe: “Cậu không sao chứ?”

3. Chương 3

Tần Liên mở to đôi mắt đắm nước, thấy rõ người vừa tới.

Người này... chưa từng gặp, nhưng hân nghe giọng thì là một Alpha.

Trên mắt đeo kính, ngược lại với phần đông Alpha vạm vỡ đầu óc đơn giản, thoát nhìn ngoan ngoãn biết điều, thực sự rất dễ nhìn.

Bị hân nhìn chăm chú làm khuôn mặt nhỏ của Phương Thư Nghiễn ửng hồng, thu tay lại, “Cậu đứng dậy được không? Hay là, vẫn cần... thơm?”

Tần Liên ngớ ra một chút, sau đó xoay người úp sấp lại, mặt hướng xuống mặt đất, không tiếng động cười to.

Người này sao lại đáng yêu như vậy chứ! Cười đến đau bụng rồi!

Thật vất vả hoãn cơn, Tần Liên tự đứng lên, xoa xoa khuôn mặt sưng ê ẩm, lau nước mắt vì buồn cười. Người trước mắt vẫn đứng ở bên cạnh, vẻ mặt không biết phải làm sao.

“Cậu ổn chứ?” Phương Thư Nghiễn nhìn nam sinh trước mặt khi đứng lên cao ngang ngực mình, hít hít cái mũi, không xác định hỏi, “Cậu là Beta?”

“Người ta là Omega nha!” Ngụy Omega Tần Liên vẫn chưa chịu sửa đổi khẩu âm.

Thân mình Phương Thư Nghiễn rõ ràng cứng đờ, sau đó lịch sự gật đầu hỏi thăm: “Tớ thấy hình như cậu bị ngã rất nặng, có cần tới phòng y tế không?”

Tần Liên đang muốn chọc tiếp, Vệ Tục lại quay về, thân thiết kéo chặt lấy cánh tay Tần Liên, hất cằm về phía Phương Thư Nghiễn: “Ôi, đây chẳng phải bạn gì ấy sao? Tiểu thiếu gia nhà họ Phương? Phương Thư Nghiễn?”

Vừa nói đến tên này, Tần Liên liền kịp phản ứng lại.

Cha của Phương Thư Nghiễn cách đây không lâu mới phát biểu ngôn luận, đề nghị thủ tiêu tư cách học tập của Omega. Nguyên nhân là ông ta cảm thấy Omega đi học là lãng phí tài nguyên, nên ở nhà giúp chồng dạy con thì hơn.

Nhà Phương và nhà Tần không cùng chính kiến, bình thường ít tiếp xúc.

Phương Thư Nghiễn nghe ra trong giọng nói của Vệ Tục có ý không tốt, nhưng vẫn lịch sự gật gật đầu.

Vệ Tục bật cười một tiếng: “Cha cậu gần đây vẫn ổn chứ? Ra cửa không bị Hiệp hội Omega đánh đi?”

“Cảm ơn đã quan tâm.” Phương Thư Nghiễn mặc dù vẫn duy trì tu dưỡng, nhưng giọng điệu có vẻ không tốt lắm, “Cha tớ tuy rằng nói lời hơi cực đoan, nhưng tớ cho là cũng không phải không có lý, Omega yếu thế từ nhỏ, quả thực không thích hợp để sinh hoạt tập thể, giống như người bạn này của cậu, vừa rồi đi ở trên đất bằng cũng có thể ngã sấp xuống, có thể thấy tố chất thân thể là không được...”

“Ai nói tớ không được?” Tần Liên bất mãn ngắt lời, đánh bay cánh tay Vệ Tục, đứng nghiêm, nỗ lực tạo hiệu quả từ trên cao nhìn xuống.

Phương Thư Nghiễn đẩy kính mắt một cái, nghiêm túc nói: “Tớ biết cậu không thích nghe, nhưng đây là sự thật.”

Sự thật cái mông ấy! Làm một thằng đàn ông nắm giữ nhiệm sắc thể Alpha tổ truyền, lần đầu tiên trong đời Tần Liên bị người khác nói: “Không được.”

Đây không chỉ là vấn đề của hội chị em Omega, mà còn liên quan đến tôn nghiêm đàn ông!

Tần Liên nhắc cằm Phương Thư Nghiễn lên, tà mị nở nụ cười: “Dám đánh cuộc không?”

“Đánh cuộc gì?” Phương Thư Nghiễn lui về sau một bước.

“Tùy ý.” Tần Liên đùa nghịch ngón tay, không sao cả nói, “Toán lý hóa văn sinh sử địa, thể dục quân sự, chọn thứ cậu rành.”

Phương Thư Nghiễn suy nghĩ một chút, chọn thứ mình kém rành nhất: “Thể dục đi.”

Con đường nhà Phương đi là con đường chính trị, cậu quả thực không giỏi thể dục lắm, mà thân là Alpha, chiến thắng Tần Liên cũng dễ như ăn cháo thôi.

“Ôi chao, A Liên, cậu ta muốn so thể dục với cậu!” Vẻ sợ hãi trên mặt Vệ Tục không phải giả, bởi vì trong phút chốc, hắn nhớ lại quãng đường chạy sáu km trong cơn mưa hoa mận.

“Chạy bộ, bóng rổ, nhảy cao, nhảy xa, cử tạ, đẩy tạ.” Tần Liên cười, “Tùy chọn một cái đi.”

Lúc nghe tới hai hạng mục cuối cùng, khóe miệng Phương Thư Nghiễn giật một cái, cuối cùng suy nghĩ giây lát, lựa chọn chạy bộ.

Một nghìn mét, là khoảng cách Omega có thể chạy được. Tần Liên đứng ở điểm kết thúc uốn éo cái cổ, nhìn Phương Thư Nghiễn dùng tốc độ không tính là chậm chạy tới.

Một phút sau, rốt cuộc đến nơi.

“Đệt.” Phương tiểu thiếu gia lần đầu tiên chửi thề.

Tần Liên bắt đầu thở dốc: “Hô, hô, mệt chết người ta rồi.”

Phương Thư Nghiễn trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn. Vệ Tục nín cười đến nghẹn họng.

4. Chương 4

“Anh trai Thư Nghiễn, anh thua cuộc rồi nha.”

“Vâng.” Thư Nghiễn có chút xấu hổ.

“Đã đánh cuộc thì phải chịu thua, về sau cơm trưa của người ta do anh mang nha?”

“... Hả?” Đây là tiền đặt cược?

Không đúng, vừa rồi còn chưa nói đặt cược gì mà!

Tần Liên vỗ tay một cái: “Cứ quyết định như vậy!”

Vệ Tục lắc đầu than thở, phảng phất như thấy được hình ảnh ngây thơ năm đó của chính mình.

Lịch sử, luôn có sự lặp lại đáng kinh ngạc!

“Nhưng mà, nhà ăn có hơi xa...” Nhà ăn ở dưới lớp học của mỗi người, quả thực cách rất xa.

“Tớ ăn đồ của nhà ăn các cậu là được.” Tần Liên bày vẻ dễ nói chuyện, “Giúp tớ đi, những người kia đoạt cơm lợi hại lắm, tớ theo không kịp.”

Về mặt Phương Thư Nghiễn khiếp sợ!

Cái người tên A Liên này vừa mới thắng một Alpha là cậu đấy!

Hắn lại không theo kịp bạn học của mình sao?

Hóa ra, Omega, đều mạnh như vậy?!

Chương trình giáo dục Phương Thư Nghiễn tiếp thu từ nhỏ nói cho cậu biết, Omega là quần thể yếu thế nhất trong xã hội này.

Mặc dù cậu không có quan điểm cực đoan giống như cha mình, nhưng xác thực đã cho rằng bọn họ là đối tượng cần phải bảo vệ.

Từ hôm nay trở đi, tam quan của Phương Thư Nghiễn, bị một Omega tên A Liên, đánh nát.

Omega này chạy nhanh hơn cậu. Nghe đâu những Omega khác còn nhanh hơn nữa kìa!

Phương Thư Nghiễn cảm thấy mười tám năm qua là mình tự tăng bốc rồi, chưa trải qua việc thật đã dễ dàng đưa ra kết luận về Omega. Bị lá che mắt, không thấy Thái Sơn rồi, tội lỗi, tội lỗi quá.

Phương Thư Nghiễn tâm phục khẩu phục chấp nhận đưa cơm cho Tần Liên.

“Có thể để anh Thư Nghiễn nhà cậu lấy thêm một phần cơm giúp tớ được không?” Vệ Tục vừa mới chen nhà ăn xong hàm mộ muốn chết.

“Không được.” Tần Liên nói, “Có bản lĩnh thì tự mình kiếm một Alpha đi.”

“Bản thân tớ chính là Alpha, còn đi kiếm Alpha, có bệnh à.”

Tần Liên đọc tin nhắn mới, trên mặt không tự chủ lộ ra ý cười, thậm chí quên cả phản bác Vệ Tục.

Vệ Tục thấy vẻ mặt hắn đầy ý xuân, xác nhận lại lời vừa rồi của mình – Tần Liên có bệnh.

[Cơm đến rồi, ra mở cửa.]

Tần Liên nghe không thấy có tiếng gõ cửa, nhưng vẫn đi mở cửa. Phương Thư Nghiễn xách theo túi đồ ăn, đứng ở ven tường cách xa cửa một mét.

“Đứng xa vậy.” Tần Liên cười, tiếp nhận túi.

“Không biết cậu thích ăn cái gì, chọn ba loại, không thích thì nói mai tớ đổi lại.”

Tần Liên: “Có thịt là được.”

Phần lớn Omega là theo chủ nghĩa ăn chay, nhà ăn cũng đón ý hòa theo làm khẩu vị trở nên nhạt nhẽo vô vị, Tần Liên ăn một ngày liền không nuốt nổi nữa.

Phương Thư Nghiễn dừng một chút, yên lặng ghi nhớ ở trong lòng một gạch – Omega là ăn thịt.

“Không mời người ta vào trong ngồi chơi?” Vệ Tục nhìn hộp cơm trong tay hắn, hỏi.

Tần Liên cười khê: “Đứng cách tứ hai dặm cơ mà, bộ dạng phi lễ chớ nhìn phi lễ chớ nghe, gọi đi vào sợ bằng giết cậu ta.”

Vệ Tục thở dài: “Alpha nghiêm túc giống như cậu ta giờ không nhiều lắm,” lại nói, “Mà Alpha không phải không được vào ký túc xá của chúng ta sao?”

“Ừ nhỉ.”

Tần Liên gửi tin cho Phương Thư Nghiễn.

[Sao cậu lại vào được ký túc xá của Omega?]

[Bởi vì tớ là hội trưởng Hội sinh viên, có lúc phải đi kiểm tra phòng] Phương Thư Nghiễn phản hồi.

Tần Liên chống đầu cười cười, hỏi lại.

[Cho nên anh trai hội trưởng đến ký túc xá Omega thì sẽ không động dục?]

Phương Thư Nghiễn không thấy trả lời nữa.

Tần Liên ngẫm nghĩ, cậu ta có phải sẽ thật sự không động dục không, mà nếu động dục ở đây thật, thì sẽ thế nào nhỉ?

Hình ảnh trong óc càng lúc càng trở nên lớn mật, đầu óc Tần Liên nóng lên, lộ ra một mặt cười xấu xa, kéo khóa quần của mình ra...

5. Chương 5

Thật là không biết xấu hổ gì cả, Phương Thư Nghiễn đỏ mặt buông điện thoại di động xuống.

“Nhắn tin với ai đó?” Bạn cùng phòng trêu đùa nhìn, “Về mặt còn rợn rợn.”

“Không ai cả.”

“Thôi đi, có phải thích tiểu Omega nào rồi không?”

Sắc mặt Phương Thư Nghiễn đỏ thêm mấy lần: “Tớ không có, đừng đoán bừa.”

Bạn cùng phòng: “Thích thì cứ thích, tớ cũng có nói gì cậu đâu. Nói cậu nghe, khóa mới này có mấy Omega mới tới rất được nha, đặc biệt là Hot Omega kia.”

“Ai?” Phương Thư Nghiễn hỏi.

“Tên Dương Mạt, dễ thương thật sự, nếu tớ còn chưa có lão bà, tớ đã theo đuổi rồi! Trắng trắng mềm mềm, cái đầu lại nhỏ, ôm vào khẳng định rất thoải mái...”

Cái đầu nhỏ, không phải rồi.

Phương Thư Nghiễn không có hứng thú lắm: “Ồ.”

“Còn có hai người nữa cũng rất nổi, một người vừa cao vừa đen lại có cơ bắp, so với Alpha còn cường tráng hơn, tớ nghĩ là không tìm được nổi lão công, người còn lại thì khá hơn, trắng, cũng không cường tráng lắm, đoán chừng có thể còn có Alpha thích mẫu hình này, trái lại tớ...”

“Hắn tên gì?” Phương Thư Nghiễn làm bộ lơ đãng hỏi, “Cái người trắng kia kia.”

Bạn cùng phòng hơi kinh ngạc quay đầu, thấy Phương Thư Nghiễn vẫn trừng vẻ mặt nghiêm túc, nhưng thực sự toàn bộ biểu tình đều cứng ngắc, tức khắc trong lòng đã có đáp số, cũng không vạch trần, chỉ đáp: “Hình như tên là... Tần Liên ấy.”

A Liên, đúng rồi.

Phương Thư Nghiễn gật gật đầu, sau đó giống như chỉ là tùy tiện hỏi han, lại đem đề tài kéo về chương trình học buổi chiều.

Trưa hôm đó, trên mạng xã hội của trường có người bí mật gửi bài, nói trách sao hội trưởng Hội sinh viên từ chối nhiều tiểu Omega tiểu Beta đến vậy, hóa ra là bởi vì người ta chỉ thích Omega cao trắng.

Trong trường làm gì có nhiều Omega như vậy? Chỉ có một mình Tần Liên thôi!

Thế là trong vòng một ngày, toàn trường, ít nhất là cả đám Omega thích bát quái, người người đều biết hội trưởng Hội sinh viên thích Tần Liên.

Đương nhiên, ngoại trừ hai tên hàng giả Tần Liên với Vệ Tục này.

“A Liên không đi ăn cơm với chúng tớ à?” Bạn cùng bàn Tần Liên hỏi hần.

“Không đi.” Tần Liên nói, “Có người đưa cơm cho tớ rồi.”

Bạn cùng bàn cười tủm tỉm nhìn hần: “Phương Thư Nghiễn phải không?”

Tần Liên giật mình: “Làm sao cậu biết?”

Bạn cùng bàn lại cười tủm tỉm vẩy vẩy tay, xoay người đi lấy cơm. Trong lòng thì nguyền một cái: Giả vờ đi, cứ giả vờ đi, còn không phải muốn khoe khoang với ta sao!

Chuyện cậu cùng với Phương Thư Nghiễn có ai mà không biết!

“Thư Nghiễn lại định đi đưa cơm cho người khác đấy à?” Bạn cùng phòng Phương Thư Nghiễn hỏi.

“Ừ, tớ...”

“Không cần giải thích không cần giải thích!” Bạn cùng phòng cười có vẻ hèn hạ, “Hội trưởng Hội sinh viên có thể đi vào ký túc xá bọn họ, thật là thuận tiện ha? Làm gì cũng thuận tiện.”

Phương Thư Nghiễn hơi giận: “Tớ chỉ đưa cơm thôi, bởi vì đánh cuộc...”

“Đã nói không cần giải thích mà! Làm thì sao, tớ lại không nói cậu cái gì!”

Phương Thư Nghiễn không tiếp tục nói nữa, xoay người rời đi.

Bạn cùng phòng ở phía sau trợn mắt trắng: Lâu nay vẫn khen cậu quân tử, vậy mà hoá ra lại là tên giả vờ đứng đắn!

Chúng tiểu Omega trong trường rất khổ sở. Bởi vì Phương Thư Nghiễn là người có bề ngoài có tiền có gia thế, lại còn là một Alpha đứng đắn hiếm thấy, quả thực có thể làm đối tượng kết hôn tốt vô cùng!

Thế mà lại bị cái tên Tần Liên kia gặm mất.

Chúng tiểu Alpha... Còn may, cảm xúc không sâu sắc bằng.

Tần Liên cũng chẳng phải khẩu vị của bọn họ, kẻ nào thích thì cứ lấy đi.

Nếu như Tần Liên biết mình bị cả hai giới Alpha Omega đồng thời ghét bỏ, chắc chắn dưới cơn nóng giận sẽ đem chất dãn dụ của mình thả ra ngoài!

Nhưng hần không biết.

Hần hiện giờ chỉ là đang buồn bực với cái khung trò chuyện của Phương Thư Nghiễn.

[Cậu đang ở ký túc xá à? Ra mở cửa.]

[Tớ tới rồi, mở cửa đi.]

[Ở phòng chứ? Mở cửa nào.]

Tình tin đều tớ đến rồi, mở cửa đi.

[Mở cửa đi.]

[Mở cửa.]

[Mở cửa]

“Cậu nhìn ra không, cậu ấy đối với tớ càng ngày càng có lệ, lần cuối cùng gần nhất ngay cả dấu chấm câu còn không đánh.” Kính hiển vi Tần Liên đưa điện thoại cho Vệ Tục, phiền não nói.

Vệ Tục nhìn cũng chẳng thèm nhìn, ném điện thoại trở lại: “Thấy đủ mà, ít nhất cậu ta vẫn tuân thủ cái đánh cuộc chó má ấy của cậu, đưa cơm mỗi ngày, có lệ chỗ nào?”

“Nói cũng phải.” Tần Liên đắc ý lấy lại điện thoại di động. Vừa vặn lúc này, Phương Thư Nghiễn gửi tin qua.

[Mở cửa.]

6. Chương 6

[Mở cửa.]

Hôm nay có dấu chấm tròn!

Tần Liên nhìn cái dấu chấm kia không nhúc nhích.

Một lát sau, Phương Thư Nghiễn gửi thêm một tin.

[Cậu đang ở ký túc xá chứ?]

Lại qua nửa phút, điện thoại gọi tới.

Tần Liên vội vàng cắt đứt, nhưng di động của hắn không tắt âm báo, tiếng chuông lớn như vậy ngoài cửa chắc chắn có thể nghe thấy. Vệ Tục giương mắt nhìn hắn, không tiếng động hỏi “Cậu làm sao không mở cửa?”

Tần Liên lắc lắc đầu ra hiệu hắn đừng nói chuyện, sau đó, cởi hai nút áo sơ mi ra.

Vệ Tục:???

Tần Liên nắm cổ áo sơ mi kéo ra một chút, lộ ra bộ ngực trắng nõn, tiếp theo suy nghĩ giây lát, giơ tay vò loạn đầu tóc.

Vệ Tục há miệng.

Tần Liên ném cho hắn một ánh mắt cảnh cáo.

Vệ Tục im lặng, không nói tiếp nữa, nhìn hắn đi mở cửa.

Phương Thư Nghiễn đứng cách xa một mét trong khoảng cách an toàn, không nghĩ tới vẫn bị kích thích đánh mạnh.

Tần Liên mang dáng vẻ vừa mới tỉnh ngủ, quần áo xốc xếch dựa vào tường, nhìn cậu cười cười: “Ngại quá, lúc này tớ ngủ, không biết có tin nhắn.”

“Không, không.” Phương Thư Nghiễn lấy lại bình tĩnh, “Không sao đâu.”

Tần Liên đối với phản ứng này không hài lòng cho lắm, lại tiến gần thêm một bước, trước khi cậu ta kịp lùi về sau bắt chợt bắt lấy cái túi, còn đung đưa tay cậu: “Anh giai hôm nay mang tới món gì vậy?”

“... Quên rồi.” Phương Thư Nghiễn nhin không được nhỏ giọng giáo huấn, “Sao cậu không mặc quần áo cho cẩn thận rồi hãy ra! Thế này giống cái dạng gì!”

“Giống dạng gì?” Tần Liên dựa vào tường, bày ra một tư thế xinh đẹp.

Tức thời, mặt Phương Thư Nghiễn nghẹn thành màu gan heo, lấp ba lấp bắp mới nói được một câu: “Tùy cậu!”

Tần Liên cười liếc mắt đưa tình.

Phương Thư Nghiễn đột nhiên xoay người: “Tớ còn có lớp, đi trước đây.” Phảng phất như nhìn thấy tai họa ghê ghớm gì, tốc độ có thể so với thi cuộc bộ.

Tần Liên cười hì hì xách hộp cơm trở lại ký túc xá, Vệ Tục “Sách” một tiếng.

“Cậu đây chính là đồ kị.” Tần Liên mở hộp cơm ra, thịt cá đủ cả, quả thực hoàn hảo mỹ mãn, “Vừa rồi cậu muốn nói cái gì?”

“Nói thế nào đây.” Vệ Tục thở dài, “Nếu cậu sinh ra là một con rết, thì hiện giờ đã thành một con giun.”

Tần Liên phản ứng lại, cười vút cho Vệ Tục một ánh mắt đưa tình.

“Ôi.” Vệ Tục vội che mắt, “A Liên à, xin cậu đừng có thả dê nữa.”

Tần Liên né thoát chạy thể dục buổi sáng, né thoát bài huấn luyện thân thể, lại không nghĩ rằng, né không thoát khóa quân sự hai tuần sau khai giảng.

“Khóa quân sự lần này lớp Omega chúng ta cũng phải tham gia, cường độ huấn luyện chắc chắn sẽ không cao như lớp Alpha, nhưng chúng ta đây là vì nâng cao tổ chất thân thể của mọi người! Mỗi người nhất định phải có mặt mỗi ngày, tôi sẽ điểm danh!”

Giáo viên chủ nhiệm nói xong, bên dưới một trận kêu rên “Vì cái gì khóa này của chúng ta phải tham gia nha!” “Mệt mỗi quá đi...”

“Trời nóng như vậy lớp trang điểm của tớ sẽ chảy mất!”

“Có thể không đi được không đây!” Tần Liên than thở trong lòng.

Xem đi xem đi, đây chính là hiện trạng của Omega, tầng cao nhất trên tháp quyền lực người ta đều đang nỗ lực đoạt đi quyền học tập của các cậu đây nha! Còn không tự mình cố gắng! Còn không chịu hăng hái! Còn không nhanh chóng tăng cường thể chất đấu tranh kháng nghị lại thể lực độc ác!

Nếu như có thể, Tần Liên rất muốn dùng cái âm thanh hủ bại này hò hét: Tỉnh lại đi! Hồi các Omega!

Vệ Tục lộn lại nhìn hần: “A Liên, cậu muốn đi huấn luyện quân sự à?”

Tần Liên: “Đương nhiên không!”

Giờn sao, hần lại không cần đấu tranh làm cái gì!

“Chúng ta nên làm gì để né tránh quân sự” là đề tài thảo luận của hội nghị phòng ngủ lần này.

Vệ Tục: “Tớ muốn tham gia mà, nếu Dương Mạt nhà tớ say nắng thì làm sao, không bỏ được!”

Tần Liên yên lặng đối đề tài thảo luận thành “Mình nên làm gì để né tránh quân sự.”

A, người tập quân sự nhiều như vậy, lừa biếng không có mấy ai.

“Hay là cậu giả bộ tới kỳ phát tình đi.” Vệ Tục đề nghị.

Tần Liên: “Biến con kiến đi.”

Nửa giờ sau, Tần Liên đi đến văn phòng giáo viên phụ đạo: “Lão sư à.” Tần Liên gian nan mở miệng, “Tập huấn ngày mai khả năng em phải xin nghỉ rồi, em phát tình...”

7. Chương 7

Tần Liên cho rằng chuyện hoang đường nhất hắn từng làm là tiêm thuốc ức chế giả Omega cho mình.

Hóa ra không phải.

Hóa ra còn có chuyện giả phát tình đang chờ hắn!

Ngẫm lại thì có chút xấu hổ, thế nhưng chỉ cần mở đầu xong, da mặt Tần Liên liền dày lên, bla bla miêu tả một trận sinh động như thật rằng mình thế nào, bị bao nhiêu cái gì kia, cuối cùng giáo viên phụ đạo bùm mặt đẩy hắn ra ngoài.

Van xin cậu đừng có nói nữa, tôi cho cậu giả vờ là được chứ gì! Về phần Tần Liên làm sao có thể miêu tả sinh động đến thế...

Cảm ơn những năm tháng ấy, hắn và lão Vệ cùng nhau xem phim H.

Sáng sớm Vệ Tục cùng Dương Mật đi tập hợp quân sự, Tần Liên bọc chăn lại chuẩn bị ngủ đến khi trời đất hoang tàn.

Mộng đẹp đang sáng khoái, cửa ký túc xá rất không đúng lúc bị gõ vang.

Tần Liên:...

“Có người không? Kiểm tra phòng!”

Tần Liên: Kiểm tra cái con ngựa cậu... Kiểm tra phòng!

Tần Liên sắp chết trong mộng kinh sợ ngồi dậy, bên ngoài đã vang lên tiếng chìa khóa.

Hắn đang ở trong kỳ phát tình, hoảng loạn làm so sánh trong lòng.

Sau chớp mắt, Tần Liên vội mặc quần mình vào, tiếp theo túm chai nước hoa trên bàn phun một cái lên không trung một cái, rồi lao đảo đi mở cửa.

Nếu như bị kiểm tra phòng phát hiện hắn giả vờ phát tình, lập tức sẽ bị bắt trở về tập quân sự!

Đứng ở cửa là một thành viên trong Hội sinh viên, một Beta chưa từng gặp.

“Ồ! Sao không đi huấn luyện?”

Tần Liên đang định giải thích, lại thấy Phương Thư Nghiễn ở đằng sau cũng đang nghi hoặc mà nhìn hắn, tức khắc nở nụ cười.

“Ồi, anh giai hội trưởng! Vào trong ngồi một lát?”

Tiểu Beta quay đầu lại nhìn, thế nhưng phát hiện trên khuôn mặt trước nay nghiêm túc thận trọng của hội trưởng đại nhân có một tia đỏ ửng, lập tức sáng tỏ.

Hiển nhiên, đây cũng là một Beta chuyên đạo mạng xã hội.

Tiểu Beta rất tâm lý đem Phương Thư Nghiễn đẩy vào trong cửa: “Hội trưởng Phương tiến vào ngồi chút đi, phòng ngủ còn lại để một mình tớ đi là được rồi, khả khả khả.”

Chờ Phương Thư Nghiễn phản ứng lại, cửa đã bị đóng, còn cậu thì ở trong phòng.

Phòng ký túc của Tần Liên không gọn gàng như Omega nên có, mà bản thân hắn nửa thân trên không có lấy một mảnh vải, Phương Thư Nghiễn quả thực không biết nên đặt mắt ở đâu, đang lúng túng, đột nhiên ngửi thấy mùi nước hoa trong phòng.

“Phòng ngủ của các cậu có nhiều muỗi à?” Phương Thư Nghiễn không tìm được lời nói.

“Không phải.” Tần Liên mặt không biến sắc, trợn mắt nói dối, “Đây là mùi chất dẫn dụ của tớ.”

Có người chất dẫn dụ là mùi sữa bò, có người chất dẫn dụ là mùi trái cây, Tần Liên là mùi nước hoa đường nhiên cũng không phải là xấu, nếu có xấu, thì tuyệt đối là vì kiến thức của Phương Thư Nghiễn đối với Omega không đủ sâu.

Phương Thư Nghiễn mạnh mẽ giả vờ bình tĩnh gật gật đầu. Có thể...

Vì sao lại có mùi chất dẫn dụ...

...

Phương Thư Nghiễn bất chợt phản ứng lại, lỗ tai lập tức đỏ chót, “Cậu, cậu phát tình?”

Tần Liên cười: “Đúng vậy, cho nên tớ mới không đi huấn luyện.”

“Xin lỗi, tớ không biết.” Phương Thư Nghiễn hoang mang hoảng loạn xoay người muốn đi ra mở cửa.

Bị Tần Liên chặn lại.

“Anh giai hội trưởng sợ cái gì, sợ có phản ứng với chất dẫn dụ này?”

Ngửi mùi nước hoa mà có phản ứng mới là lạ, nhưng Tần Liên cứ muốn trêu chọc đấy.

Phương Thư Nghiễn cho là hấn cảm thấy mạo phạm, vội giải thích: “Không có không có, không có phản ứng.”

Nhà họ Phương lập chí phải đem con cháu huấn luyện thành nam nhân thiết huyết có thể đi qua ải mỹ nhân, cho nên từ nhỏ Phương Thư Nghiễn đã tiếp nhận rất nhiều bài tập huấn chống lại chất dẫn dụ, cho dù có Omega phát tình ngay trước mặt, cậu cũng sẽ thờ ơ không động lòng.

Giống như bây giờ.

Chỉ là có chút đỏ mặt mà thôi.

Tần Liên tiếc nuối sách một tiếng: “Hội trưởng thật lãnh đạm nha!”

Phương Thư Nghiễn: “...Tớ không phải!”

8. Chương 8

“Không phải lãnh đạm vậy sao không có phản ứng với chất dẫn dụ của tớ?” Tần Liên mang vẻ mặt nghiêm túc suy ngẫm.

Phương Thư Nghiễn không có sức giải thích chỉ muốn rời đi, nhưng mà Tần Liên đứng trần truồng trước cửa, làm cho cậu cũng không dám nhìn.

Tần Liên nghiêng nghiêng đầu: “Thật sự không có phản ứng sao?” Nói xong, hai tay sờ lên cơ ngực của mình, “A” một tiếng.

Phương Thư Nghiễn:!!!

Đậu má, cậu muốn làm gì, cậu đừng có xằng bậy!!!

“Ừm... A! Anh giai hội trưởng, sao lại đối với người ta, a a... Đối với người ta không có phản ứng vậy?”

Tần Liên tìm được trò vui, giọng nói càng lúc càng đậm đặc.

Phương Thư Nghiễn cảm thấy máu trong người sắp dâng lên tận óc, cảnh vật trước mắt thậm chí bị che phủ bằng một tầng màu đỏ, hiện giờ không nói ra được là phần nộ lúng túng xấu hổ hay là cái gì, tim đập so với lần đầu tiên tiếp nhận huấn luyện chống lại chất dẫn dụ còn nhanh hơn!

“A! Anh giai, người ta thật khó chịu! Ừm.. A, a a...”

Phương Thư Nghiễn rút cuộc không thềm bận tâm tới phong độ quân tử nữa, một nhát xóc Tần Liên đang chắn ở cửa tự sờ sang một bên, kéo mạnh cửa, chạy ra ngoài.

Một đường chạy đến bồn rửa mặt trước nhà ăn, Phương Thư Nghiễn vốc một bùm nước lạnh hắt lên mặt, cuối cùng dứt khoát duỗi đầu xuống dưới vòi nước trực tiếp xả.

Có bạn học đi ngang qua, kinh hãi: “Thư Nghiễn à, cậu đây là... phân chim rớt xuống đầu?”

Phương Thư Nghiễn ngoảnh mặt làm ngơ, xả thẳng nửa phút, đóng vòi nước lại, nâng cái đầu giống như bị bão táp cọ rửa lên, trên mặt treo biểu tình như băng đá, lãnh khốc đi ra.

Bạn học:?

Điện thoại di động rung lên, Tần Liên gửi tin nhắn tới.

[Vây anh giai hội trưởng đến ký túc xá Omega thật sự sẽ không động dục sao?]

Phương Thư Nghiễn giương tay một cái ném điện thoại ra ngoài.

Coi như còn có chút lý trí, ném vào trong bụi cỏ ven đường. Đứng lại bình tĩnh một phút, Phương Thư Nghiễn đi tới ngồi xổm xuống, cầm điện thoại lên, ôm lấy đầu, trong lòng phức tạp không nói nên lời.

Cậu bây giờ... Không còn là nam nhân thiết huyết có thể vượt qua ải mỹ nhân.

Cậu tới cửa ải chất dẫn dụ kia, lại sống sờ sờ bị rên cứng lên rồi!

Vệ Tục vừa vào phòng ngủ, đã ngửi thấy một mùi hương gay mũi: “Xịt nước hoa?”

“Không phải.” Tần Liên lười biếng dựa lên lưng ghế đọc sách, “Đây là mùi chất dẫn dụ của tớ.”

Vệ Tục: “Ồ.”

Bạn cùng phòng lại phát dâm phải làm sao bây giờ? Đáp: Ngươi để ý đến hần làm cái gì!

Tần Liên run chân lên, hì hì cười: “Tớ đối với Phương Thư Nghiễn phát tình!”

Vệ Tục:...

“Cậu cứ phát dâm đi.” Vệ Tục nói, “Sớm muộn đem cậu nhốt vào trong lồng gà cho rảnh việc.”

Tần Liên vung sách sang bên cạnh một cái, vô cùng thần bí tiến sát hần: “Hơn nữa cậu đoán đi? Phương Thư Nghiễn bị tớ rên đến nổi phản ứng nha!”

Buổi sáng lúc người ta cướp đường chạy ra, kính hiển vi Tần Liên đã soi đũng quần cậu ta rồi.

Vệ Tục nhìn Tần Liên cười dần dần biến thái, biểu tình nghiêm túc lên.

“Sao vậy? Nhìn tớ như vậy.”

“Tớ biết cậu muốn chọc cậu ta chơi.” Vệ Tục ý vị sâu xa, “Nhưng tớ vẫn muốn nhắc nhở cậu, đùa đến nơi là được, đừng đem cả mình lẫn vào, dù sao hai người các cậu... Đều là Alpha mà.”

Tươi cười trên mặt Tần Liên biến mất, khóe miệng hơi kéo xuống.

Vệ Tục thấy sắc mặt hần quá nặng, vội hòa hoãn bầu không khí lại: “Tớ biết cậu không có ý đó, biết cậu tự có chừng mực, đừng tức giận.”

“Tớ không tức giận.” Tần Liên nói, “Tớ chỉ đang nghĩ, tại sao hai Alpha lại không được?”

Vệ Tục dời cái ghế đầu nhỏ tới bên cạnh Tần Liên ngồi, hai người tiến hành hội nghị phòng ngủ lần thứ hai.

Đề tài thảo luận là: Hai Alpha, vì sao lại không được?

“Chúng ta trước tiên phân tích theo lý thuyết đi.” Vệ Tục nói, “Hai Alpha yêu đương, cùng với một Alpha một Omega yêu đương, chỉ cần có thể đều cứng, vậy bản chất là không khác nhau quá nhiều.”

Tần Liên gật gật đầu.

“Nếu như các cậu... Nếu như hai Alpha này cũng không cần suy xét đến vấn đề đời sau, vậy thì hoàn toàn không có gì khác nhau rồi!”

Tần Liên lại gật đầu một cái: “Tớ cảm thấy cậu phân tích rất chặt chẽ.”

“Đương nhiên, tớ chỉ là đi từ góc độ lý thuyết phân tích.”

“Of course, tớ cũng chỉ đi từ góc độ lý thuyết tán thành.”

“Hi! Anh giai hội trưởng, sao còn chưa đưa cơm cho người ta vậy, người... Alo?”

“Cậu ấy cúp điện thoại của tớ.” Tần Liên rất tức giận.

Vệ Tục: “Ngài có thể dừng việc vừa gọi điện, vừa thở dốc được không?”

9. Chương 9

“Nhưng đã muộn thế này, cậu cũng đã cơm nước xong xuôi trở về rồi, cậu ấy làm sao còn chưa đưa cơm cho tớ nữa.” Tần Liên co quắp người trên ghế tựa, ngao ngao gào khóc đòi ăn.

Vệ Tục hạn hán lời: “Bây giờ người trong nhà ăn cũng không nhiều, tự mình ra lấy cơm sẽ chết à?”

“Sẽ.” Tần Liên nói.

“Sớm muộn gì cậu cũng chết vì lười... Hay là tôi đi mua xe lăn về cho ngài?”

Đang đầu miệng hăng hái, cửa ký túc đột nhiên bị gõ ba tiếng. Vệ Tục đi mở cửa, người chưa thấy, trái lại trên mặt đất lại thấy một cái túi đựng hộp cơm.

“Cậu gọi thức ăn ngoài à?” Vệ Tục đưa cái túi cho hắn.

“Đâu có.”

“Vậy chuyển nhầm rồi?”

Tần Liên mở túi ra, nhìn thấy ký hiệu nhà ăn của Alpha quen thuộc trên hộp cơm, nở nụ cười: “Không chuyển nhầm, người đàn ông của tớ mang cho tớ.”

Giữa trưa ngày thứ hai, Tần Liên dứt khoát mở cánh cửa phòng ký túc ra, ngồi đợi người đàn ông của hắn đưa cơm.

Ai biết chỉ trong khoảng khắc cúi đầu nhìn điện thoại, ngoài cửa đã chọt lóe lên một thân ảnh, chờ Tần Liên đuổi tới, chỉ kịp nhìn thấy Phương Thư Nghiễn chạy xuống lầu.

Tần Liên buồn cười nhấc cái túi trên đất lên: “Nhóc con này.”

Ngày thứ ba.

Thời điểm Vệ Tục cùng Dương Mạt vai sóng vai cười cười nói nói trở về, nhìn thấy Tần Liên đang ngồi ở trên ghế khoan tay vắt chéo chân trước cửa, “Ồ” một tiếng, “Ông ngoại Tần chờ cháu hả?”

“Chờ bà ngoại cháu đây.” Tần Liên nói.

“Đừng đợi nữa.” Vệ Tục đưa hộp cơm cho hắn, “Bà ngoại Phương nhờ cháu đưa cho ông.”

Tần Liên...

Dương Mạt nhìn ra tâm tình của Tần Liên không được tốt, nhỏ giọng nói với Vệ Tục: “Tớ về nghỉ trước nha.”

“Đi đi.” Vệ Tục cười, “Buổi chiều chờ tớ.”

“Ừ ừ.” Dương Mạt khéo léo gật gật đầu, sau đó về phòng ngủ của mình.

Tâm tình Tần Liên càng xấu hơn.

Chó Vệ cũng có thể cùng người trong lòng tay nắm tay, dựa vào cái gì hần mẹ nó vẫn là lão già góa bụa.

Tần Liên vừa ăn cơm, vừa chua xót nói: “Quan hệ của cậu với Dương Mạt không tệ nha?”

“Đúng đấy, cậu ấy nói rất thích chơi với tớ.” Vệ Tục cười ngây ngô một tiếng.

Tần Liên hừ lạnh: “Người ta coi cậu là chị em tốt, cậu lại muốn làm cậu ta.”

“Dù sao cũng hơn cậu, cậu muốn làm người ta, người ta lại chỉ coi cậu là anh em.”

Tần Liên: “Đệt!”

“Ha, nói không chừng làm anh em cũng không nổi, dù sao còn không muốn gặp cậu mà.”

Tần Liên...

Vệ Tục: “Tới đi, tổn thương lẫn nhau đi.”

Tần Liên phát tình bảy ngày, đã vượt qua số ngày phát tình bình quân của Omega, giả bộ tiếp nữa cũng sẽ bị hoài nghi, hết cách rồi, đành gia nhập huấn luyện.

Chương trình quân sự lại muốn kéo dài nửa tháng!

Sáng sớm hoa nở chim hót, lũ bạn bên cạnh cười cười nói nói, Vệ Tục cùng Dương Mạt trò chuyện vui vẻ, chỉ có Tần Liên mây đen che đầu.

Mấy ngày liền chưa gặp được Phương Thư Nghiễn, tin nhắn cũng không gửi một cái, Tần Liên hiện giờ rất khó chịu!

Được đó, cậu không để ý tới tôi, tôi cũng không thèm để ý đến cậu, ông đây khóc nhất khắp thiên hạ, nếu còn chủ động nói với cậu một câu ông đây là con cún!

Càng giận hơn chính là, Tần Liên dậy thật sớm, thay trang phục quân sự, nể mặt tới huấn luyện, lại phát hiện còn có rất nhiều Omega bước đi còn chậm chạp hơn rùa.

Làm ơn đi! Các cậu đã tập luyện một tuần rồi!

Tần Liên áp chế kích động trợn mắt trắng, bồi tiếp đám đồng đội rác rưởi đi một vòng lại một vòng.

Về điểm này, Vệ Tục cũng rất có kiên nhẫn, không ngại phiền hà sửa đúng tư thế cho Dương Mạt, dạy cậu ta kỹ xảo dùng ít sức.

Trong quá trình điều chỉnh tư thế, hai người tiến sát lại gần nhau, Dương Mạt không biết sao bỗng nhiên mặt nóng lên, tim đập nhanh hơn chút, vội che giấu tâm tình khẩn trương lại, mềm mềm nói: “Cảm ơn, cậu thật tốt!”

Vệ Tục quay đầu che dưới mũi, sau đó nghiêm trang nói: “Không có gì, bạn học giúp đỡ lẫn nhau là bình thường.”

Một tiểu Omega bên cạnh cũng làm chưa được tốt lại gần: “Vệ Tục ơi, cậu cũng nhìn giúp tớ một chút nha, làm sao tớ làm mãi vẫn không đúng tiêu chuẩn nhỉ?”

Vệ Tục cũng không quay đầu lại: “Cậu hỏi huấn luyện viên ấy.”

Dương Mạt nhin không được, cúi đầu cười khẽ một tiếng.

Nhìn thấy tất cả, Tần Liên rút cuộc áp chế không nổi nữa, lườm một cái.

10. Chương 10

Cũng may buổi tập huấn kết thúc sớm, Tần Liên cùng mọi người đi ngang qua sân huấn luyện, chuẩn bị tự mình tới nhà ăn, không ăn đồ Phương Thư Nghiễn đưa.

Dù sao cũng đang chiến tranh lạnh với Phương Thư Nghiễn!

Mặc dù đối phương không cùng hấn thi đấu “Xem ai chủ động trước người đó chính là cún”, nhưng Tần Liên bây giờ là Omega, cứ ngang ngược không nói lý như vậy đấy!

Đang xuất thần, một quả bóng bay tới, nháy mắt sắp rơi xuống đỉnh đầu Tần Liên. Dương Mạt kinh sợ hét lên, Tần Liên giơ tay vững vàng tiếp nhận lấy quả bóng, ánh mắt lập tức lạnh tới gần như muốn đánh người.

Vệ Tục: Hay rồi, kẻ nào không có mắt đi treu chọc Tần Liên vào lúc này, Tần Liên mà nổi giận cả ta đây cũng không dám dây vào, hàng này ăn đánh chắc rồi... Mà cũng không nhất định.

Bởi vì, hấn nhìn thấy kẻ không có mắt đó đến.

Phương Thư Nghiễn mặc quần áo bóng đá, nhanh chân chạy về phía bên này. Cậu tháo mắt kính xuống, gió nhẹ thổi bay lớp tóc mái, lộ ra cái trán cùng mặt mày dễ nhìn.

Lúc này Phương Thư Nghiễn cũng thấy rõ người mà suýt chút nữa quả bóng đá va phải, chính là Tần Liên mà mình muốn trốn tránh mấy ngày qua, cậu không khỏi thả chậm bước, tim nhảy cũng nhanh hơn.

Rốt cuộc chạy tới trước mặt, đang muốn xin lỗi, lại thấy Tần Liên nheo nheo mắt, không ném trả bóng về mà nâng cái tay còn lại lên vén ít tóc bị mồ hôi làm ướt nhẹ trên đầu cậu, cười: “Anh chàng đẹp trai, anh là ai thế?”

Phương Thư Nghiễn đỏ mặt vỗ bay tay hấn: “Đừng nghịch.”

“Ai nghịch?” Tần Liên ném quả bóng xuống đất, xoay cổ tay một cái đưa ra: “Cậu xem, vừa xong bóng va vào tay, đổ hết lên rồi, cậu còn đánh người ta!”

Tim Phương Thư Nghiễn đang thành thịch nhảy loạn xạ, cũng không biết tay hấn có đổ thật hay không, vội áy náy xin lỗi: “Xin lỗi, là bọn tớ đá bóng không chú ý...”

Vệ Tục nhìn Tần chó già mới một phút trước mắt còn bốc lửa giận hiện giờ lại làm nũng bán manh... Nhìn không nổi, kéo Dương Mạt đi trước một bước.

Không có người ngoài vây xem, Tần Liên càng buông thả, lại chọc chọc mặt Phương Thư Nghiễn, “Tớ thấy cậu không đeo kính đẹp trai hơn, cận thị nặng không?”

“Không nặng.” Phương Thư Nghiễn mất tự nhiên sờ sờ nơi bị hấn chạm qua.

“Vậy sau này đừng đeo.” Tần Liên cười híp mắt nhìn cậu, đột nhiên hỏi, “Cuối tuần vừa rồi cố ý trốn tránh tớ phải không?”

Phương Thư Nghiễn không lên tiếng, vô biểu cảm hít hít mũi, xác nhận không có mùi chất dẫn dụ gay mũi, “Cậu... Chuyện kia, kết thúc rồi?”

Tần Liên cười khê: “Bởi vì tớ gặp chuyện kia, cho nên không để ý tới tớ?”

Phương Thư Nghiễn im lặng, cam chịu.

“Vậy bây giờ hết rồi, cậu có còn để ý tớ không? Có còn đưa cơm trưa cho tớ không?”

“Có chứ, sẽ đưa.” Phương Thư Nghiễn gật đầu.

Trong lòng Tần Liên ngọt ngào, đang muốn nói chuyện, Phương Thư Nghiễn tiếp tục nói: “Chúng ta đánh cuộc đã nói sẽ đưa cơm một tháng mà, giờ còn chưa hết đâu.”

“Cho nên cậu đưa cơm cho tớ chỉ là vì đánh cuộc thua?” Tần Liên nghiêng răng nghiêng lợi, “Thời gian một tháng vừa hết, sẽ không để ý đến tớ cũng không đưa cơm cho tớ nữa?”

Phương Thư Nghiễn ngơ ngẩn, cậu mơ hồ nghe ra ý tứ của những lời này, lại sợ hiểu sai, sốt ruột mà không biết nên trả lời thế nào, lại nghe Tần Liên thở dài: “Thôi, cùng lắm một tháng sau lại đánh cuộc với cậu thêm lần nữa... Đi thôi, đi ăn cơm.”

Tần Liên rất tự nhiên mà ôm lưng Phương Thư Nghiễn, kéo về phía mình.

Phương Thư Nghiễn cả kinh, muốn né tránh, bị Tần Liên ôm về.

“Cậu đừng...”

“Đừng làm sao?” Tần Liên buồn cười liếc một cái, “Tùy tiện?”

“Tớ không phải ý này.” Phương Thư Nghiễn nói, “Chúng ta đừng gần sát như vậy... Đối với cậu không tốt.”

Quả thực, xã hội này đối với Omega vẫn có chút 편견, thí dụ như không được có quan hệ thân thiết với Alpha chưa phải là đối tượng đánh dấu, rất dễ bị người khác nói cở chỉ không nghiêm.

“Người khác thích nói gì thì nói, tớ sợ bọn họ không bằng.” Tần Liên cười nhạo.

Phương Thư Nghiễn nghiêng đầu, nhìn ánh mắt bất kham cùng sườn mặt tuấn mỹ của Tần Liên, trong lòng đều rung động, cảm khái từ đáy lòng: “Tớ cảm thấy cậu cùng với các Omega tớ quen biết trước đây rất khác nhau.”

Biểu tình của Tần Liên cứng đờ, lập tức quay mặt sang cười quynh rũ, nhéo giọng nói: “Anh giai hội trưởng thấy người ta khác chỗ nào nha?”

Phương Thư Nghiễn: “... Không có gì.”

Đám người bị bỏ quên trên sân bóng: “Lão Phương đi nhặt mỗi quả bóng sao mà lâu thế nhỉ?”

Quả bóng bị lãng quên trên mặt đất: QAQ tui cũng muốn trở về a a a!

11. Chương 11

Trong trường học có một cái sân bóng đá tiêu chuẩn, ngay bên cạnh là một sân bóng rổ. Hiện giờ đang trong thời kỳ tập quân sự, đám Alpha, Beta nếu không lên lớp thì ở sân bóng đá, mà Omega thì số ít, lại có mùi hương mê hoặc ở trên người, cho nên được phân riêng biệt đến sân bóng rổ để huấn luyện.

Ở giữa là một dãy cây xanh phân cách.

Đám Alpha Omega nhìn xa xa xung quanh, lại không nhìn thấy được đối phương, trình độ thâm hiểm có thể so sánh với Ngưu lang và Chức nữ.

Tần Liên biết buổi chiều Phương Thư Nghiễn cũng có khóa bên ngoài, lại không theo mọi người nhìn về hướng bên kia.

“A Liên không có hứng thú với Alpha sao?” Có người hiếu kỳ.

Tần Liên mang vẻ mặt lãnh đạm: “Tớ với đám tiểu Omega xuân tâm nhận nhạo các cậu là khác nhau.” Nói xong, lấy di động ra.

Phương Thư Nghiễn ngồi dưới đất, xem lão sư biểu diễn cách đấu võ trước mặt, nhin không được lại liếc mắt nhìn về phía sân bóng rổ.

... Một vùng xanh biếc rạp rờn, có thể tìm ra người mới là lạ! Phương Thư Nghiễn lại không cam lòng mà neho mắt nhìn thêm vài vòng. Sớm biết vậy đã đeo kính! Ít nhất có thể rõ ràng hơn chút mà!

Đang tiếc nuối, điện thoại di động đột nhiên rung lên, Phương Thư Nghiễn lấy ra nhìn thấy tin nhắn Tần Liên vừa gửi tới.

[Anh giai đang tìm em đó hả?!!!]

Sao có thể! Cậu đều không thấy rõ người bên kia, Tần Liên làm sao nhìn thấy cậu! Chẳng lẽ là ở trong sân bóng?

Phương Thư Nghiễn bất chợt ngồi dậy nhìn quanh bốn phía, đang tìm, tin nhắn của Tần Liên lại tới nữa.

[Dừng tìm nha, ngoan ngoãn nghe giảng bài, buổi tối cùng ăn cơm với cậu.]

Phương Thư Nghiễn nghe lời thả điện thoại di động xuống, lưng thẳng tắp, nhin không được nhẹ nhàng nhếch khóe miệng.

Bạn học đối chiến cùng Phương Thư Nghiễn cảm nhận được, ngày hôm nay hội trưởng Phương ra chiêu đặc biệt ngẫu, đánh cũng đặc biệt đau.

Trên đường tới nhà ăn, Phương Thư Nghiễn nín không nổi hỏi Tần Liên: “Cậu làm thế nào nhìn thấy tớ?”

Tần Liên cười ác liệt: “Cho nên anh giai thực sự có tìm em đúng không?”

Phương Thư Nghiễn:...

Chương trình học của Omega bây giờ sao lại sâu như vậy!

Tần Liên nhất định muốn đến nhà ăn của Alpha cùng Phương Thư Nghiễn ăn cơm, Phương Thư Nghiễn không cho hắn đi vào, để hắn chờ ở cửa.

Dù sao nhà ăn của Alpha đối với Omega mà nói chính là một ổ sói! Tần Liên ngồi xổm ngoài ổ sói chờ đợi, người ra ra vào vào đều liếc qua nhìn hắn một cái. Không phải nói Tần Liên có vẻ ngoài đẹp cỡ nào... Ít nhất không phù hợp với thẩm mỹ của phần đông Alpha, thế nhưng một tiểu Omega lại có thể vừa cao lại vừa trắng, gầy mà không như que củi, thật là thần kỳ mà!

Tần Liên thính lực phi phàm, người qua đường bàn luận gì đều nghe được rõ ràng, cũng lười để ý đến bọn họ, thế nhưng phía sau lại có hai giọng nói có chút buồn nôn.

“Tên kia chính là Tần Liên mới tới?”

“Mẹ kiếp, lần đầu tiên ông đây nhìn thấy một Omega như vậy.”

“Nói không chừng lúc làm rất có cảm xúc nha ha ha ha.”

“Nếu không cậu tới gạt luôn đi, đêm nay hai ta cùng thử xem?” Tiếp theo là một chuỗi tiếng cười đáng khinh. Tần Liên quay đầu, nhìn về phía bọn họ.

Hai người thấy bị phát hiện, lập tức chột dạ mà ngậm miệng. Tên Omega trông rất có cảm giác này hiện giờ mang biểu tình âm trầm thực dọa người, càng làm cho bọn họ thêm sợ hãi.

Nhưng một giây sau, Tần Liên ám muội chớp chớp mắt một cái.

“A! A... Dừng mà, van xin cậu dừng mà, a! Đau quá!”

Trong ngách nhỏ sau thư viện, tiếng rên rỉ vang lên...

Tần Liên thả nắm đấm xuống, đứng lên, hung hăng giơ chân cho người nọ một đạp.

“Đại ca! Xin anh đừng đánh nữa! Em sai rồi!”

Hai Alpha vừa rồi còn muốn đi thả dê người khác, bây giờ bị người khác đánh cho không biết phải làm sao, kêu cha gọi mẹ.

“Biết sai rồi?” Tần Liên cười lạnh một tiếng, “Tao, Tần Liên, trời sinh tính nóng nảy không dễ chọc, sau này còn để tao nhìn thấy chúng mày đánh chủ ý ông đây, ông đây bẻ gãy jj của chúng mày, hiểu không?”

Khi Phương Thư Nghiễn từ nhà ăn đi ra, không nhìn thấy Tần Liên. Có bạn học nói nhìn thấy hắn theo hai Alpha đi về phía thư viện, tức thời hoảng sợ, tìm đập bôn chôn.

Phía sau thư viện là một khu đất hoang, bình thường ít người qua, Tần Liên làm sao lại theo hai Alpha đi đến đó!

Thời điểm lao nhanh như điên đến, trên mặt đất có hai người nằm sấp, chưa biết sống chết, mà Tần Liên thì ngồi xổm trong góc tường co lại thành một cục, nhìn không thấy biểu tình, nhưng có thể nhìn ra áo đồng phục của hắn bị kéo rách.

Đầu Phương Thư Nghiễn ồng lên, bước mấy bước qua ngồi xổm xuống, một nhát ôm Tần Liên vào trong ngực.

12. Chương 12

Tần Liên thỉnh linh bị ôm lấy, cổ nén ý cười, bắt đầu oa oa giả khóc, “Anh trai, anh cuối cùng cũng đến rồi, em sợ quá, ô ô...”

Đáng tiếc kỹ thuật diễn chưa thuần thục, ghen cười ghen đến run cả người, Tần Liên nhanh chóng nức nở một tiếng che giấu đi.

Cũng may hiện giờ ở trong lòng Phương Thư Nghiễn đều tràn đầy khủng hoảng với phần nộ, không phát hiện ra hắn dị thường, còn tưởng hắn phát run vì sợ hãi và gào khóc.

“Xin lỗi.” Mũi Phương Thư Nghiễn bỗng nhiên lên men, trong lòng nghĩ lại mà sợ liên hồi hận.

Làm sao cậu lại có thể đem Tần Liên đặt trước cửa phòng ăn chứ! Biết rõ một Omega như hắn ở giữa đám Alpha rất nguy hiểm, vậy mà còn để hắn một mình!

“Xin lỗi.” Phương Thư Nghiễn lại nói một lần, siết chặt cánh tay, gắt gao ôm người vào trong ngực, giọng nói khẽ run.

Tần Liên nghe ra tiếng nức nở trong giọng cậu, ý cười trên mặt ngưng lại.

Cảm nhận được người trong ngực đã bình tĩnh, không còn khóc nữa, nỗi lo lắng trong lòng Phương Thư Nghiễn mới thoáng buông, nhưng vẫn không thả tay ôm ấp, nhẹ giọng hỏi hắn, “Cậu không sao chứ?”

Nếu như hắn có việc, Phương Thư Nghiễn hận không thể đánh chết chính mình.

“Tớ không sao.” Tần Liên đem cái trán đặt vào hõm vai Phương Thư Nghiễn cọ cọ, “Bọn họ vừa mới kéo quần áo tớ, thì bị một giáo viên đi ngang qua đánh ngất, tớ thực sợ hãi.”

Hai người nằm giả bộ bất tỉnh nằm trên đất:...

“Giáo viên kia đâu?”

“Đi gọi bác sĩ rồi.” Tần Liên buông cậu ra, mang ý cười ôn nhu nhìn vào đôi mắt cậu: “Anh trai, mang em về được không?”

Phương Thư Nghiễn đem áo mình cởi ra trùm lên người Tần Liên, ném cái áo bị xé hỏng vứt bỏ. Tần Liên vừa đi, vừa liếc trộm cơ bụng cậu.

Ừm, thoát nhìn vẫn nhã lịch sự, không nghĩ tới dáng người cũng rất khá, gien Alpha quả nhiên không phải chỉ để nói chơi. Cũng không biết xúc cảm thế nào nhỉ?

Thử xem chẳng phải sẽ biết!

Tần Liên duỗi móng vuốt nhắm cơ bụng cậu sờ soạng một cái.

“Đừng nghịch.” Phương Thư Nghiễn nắm lấy tay hắn quát khẽ, thế nhưng không lập tức buông ra, cứ như vậy nắm rù xuống bên cạnh.

Trong đầu Tần Liên đã có một mảng dơ bẩn thậm chí cười ra tiếng heo kêu, cầm ngược lại tay cậu, ngoài miệng còn cố ý hỏi: “Sao đột nhiên thoáng như vậy, không sợ người khác nghị luận à?”

“Không sợ.”

So với bị người khác mơ ước, tốt nhất là sớm một chút công khai chủ quyền! Phương Thư Nghiễn nhìn phía trước, trên mặt còn mang theo tức giận, khí tràng lạnh như băng phóng ra, cậu vừa mới bị dọa, một lòng nghĩ không biết Tần Liên có sao không, cậu thể mà xem nhẹ hai tên ăn gan hùm uống mật gấu này. Cũng may trước khi đi đã kịp nhìn thoáng qua, đại khái biết là người khóa nào lớp nào. Nếu như cậu còn có thể để cho hai tên đó tiếp tục sống yên ổn, thì sẽ không... Sẽ không xứng thích Tần Liên!

Dọc đường đi quả nhiên có người len lén liếc nhìn hai người bọn họ nắm tay, nhưng làm sao còn dám buồn đưa nữa, cũng chỉ dám chờ hai người đi xa lại bàn luận.

Dù sao hội trưởng Phương này nhìn tuy rằng ôn hòa, nhưng thực lực và bối cảnh vẫn tương đối dọa người, không dám trêu không dám trêu!

Tần Liên then thùng lại rụt rè cười một tiếng, trong lòng có một giọng nói đang rít gào “Người đàn ông của ta thật đẹp trai thật giàu! Làm hử!”

“Cho nên cậu đánh người gần chết còn bắt bọn họ nằm dưới đất giả bộ bất tỉnh, sau đó xé rách quần áo ý đồ sắc dụ người đàn ông của cậu?”

“Cái gì mà sắc dụ nha.” Tần Liên cười xua xua tay, “Cái cậu này làm sao mà nói chuyện dơ dáy như vậy! Đáng ghét!”

Vệ Tục:...

Là ai muốn làm chuyện dơ dáy này!

“Kỳ thực tớ chủ yếu là muốn đem quần áo xé rách đi, có thể khỏi phải tập huấn nữa.” Tần Liên nói.

“Có thể?”

“Không thể.” Tần Liên nói, “Nhưng mà tớ có cơ hội tranh thủ mặc trang phục quân sự cá nhân.”

Độc nhất vô nhị đó anh giai hội trưởng! Hôm nay tui mặc quần áo màu đỏ, giữa một vùng xanh biếc mênh mông cậu chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, là có thể thấy tui!

- - Hôm nay là lão cơ ~ — Hôm nay là ánh dương huy hoàng!

13. Chương 13

Lại cách một ngày, Vệ Tục mang đến một tin tức, hai tên bị Tần Liên đánh kia chủ động nghỉ học.

“Hả? Chủ động thôi học?”

“Ừ.” Vệ Tục nói, “Tiểu Mạt nói có hai Alpha cùng đồng thời xin thôi học, nghe nói trước đó Thư Nghiễn còn đi tìm bọn họ, tớ cảm thấy chuyện trùng hợp như vậy không đơn giản, hơn nữa lại đúng vào ngày cậu đánh hai tên đó.”

Tần Liên vỗ tay: “Được đó, bây giờ không chỉ biết buồn đưa lên, còn biết trình thám nữa.”

“Đây không phải kỹ năng sẵn có của tiểu Omega chúng ta sao!”

Tần Liên cười cười không lên tiếng.

Thật ra chỉ cần hai người kia không trêu chọc hử nữa, hử cũng không định làm gì, nhưng không nghĩ tới, Phương Thư Nghiễn lại bắt hai người bọn họ “Rút lui”?

Ngoại trừ người trong nhà, lần đầu tiên Tần Liên có loại cảm giác được bảo vệ, tư vị thực sự là...

Cmn sáng khoái!

Quân sự kéo dài đến nửa tháng rồi cuộc cũng kết thúc, chỉ cần chịu đựng qua buổi duyệt binh cuối cùng, Tần Liên lại có thể như ý nguyện ngồi trong phòng học nuôi hoa vẽ tranh.

Ngắm lại liên hưng phấn!

Phương Thư Nghiễn làm chủ tịch Hội sinh viên, chủ trì nghi thức duyệt binh lần này, chịu trách nhiệm báo tên cùng khẩu hiệu của từng lớp đi tới đài chủ tịch.

“Hiện đi tới là lớp Alpha 2 năm nhất...”

Tần Liên đứng ở trong đội ngũ xa xa nhìn Phương Thư Nghiễn ở trên đài chủ tịch.

Tuy rằng không thấy rõ, nhưng mà cậu ấy thật mẹ nó đẹp trai!

“Hiện đi tới đài chủ tịch là lớp Omega 3 năm nhất, khẩu hiệu là...”

Phương Thư Nghiễn không nói tiếp, bởi vì cậu nhìn thấy Tần Liên ở trước mặt.

Tần Liên đứng ở vị trí quân danh dự, trên người mặc một bộ trang phục màu đen ngắn tay bó sát người, mơ hồ lộ ra đường viền cơ ngực, bên dưới rõ ràng mặc giống với tất cả mọi người, nhưng hần mặc chính là cái quần huấn luyện càng khố hơn. Lưng ưỡn đến thẳng tắp, đứng nghiêm bước chuẩn ngay ngắn chỉnh tề, thậm chí so với đám Alpha phía trước còn tốt hơn.

Đi đến trước đài chủ tịch, Phương Thư Nghiễn nhìn thấy khoe môi Tần Liên hơi nhếch lên một chút, mặc dù chỉ là thoáng qua, hơn nữa Tần Liên cũng luôn nhìn phía trước, nhưng cậu vẫn biết nụ cười kia là cho cậu.

Phương Thư Nghiễn nhin không được, thấp thấp cười ra tiếng.

Ngày hôm nay, khẩu hiệu của lớp Omega 3 năm nhất biến thành tiếng cười khê kia của hội trưởng Phương.

Ngày hôm nay, lỗi tai của sinh viên toàn trường đều mang bầu vì hội trưởng Phương.

“Thật sự, hội trưởng Phương cười một tiếng chân tớ liền lập tức mềm nhũn!”

“Tớ cũng vậy tớ cũng vậy! Trời ạ, đây cũng quá chọc người rồi...”

“Lớn lên vừa đẹp trai thành tích lại tốt, còn văn nhả như thế, nghe nói trong nhà cũng đặc biệt có bối cảnh! Mẹ ơi, người này không cưới ta còn chọc ta!”

Tần Liên nghe bạn học phía sau khen Phương Thư Nghiễn, trong lòng rộn ràng nở hoa. Đương nhiên là sẽ không cười người, người ta là phải gả cho ta ha ha ha!

“Trên mạng xã hội nói cậu ấy có hôn ước với công chúa nước nào đó, thật là đáng tiếc mà!”

Nghe lời này, Tần Liên ở trong lòng cười nhạo xem thường, trên mạng nói mà cũng tin, hừ.

“Sao có thể.” Một bạn học khác ở phía sau nói, “Phương Thư Nghiễn không phải đang yêu người kia à?”

Ai?

Tần Liên đột nhiên xoay đầu lại.

Bạn học kia đang muốn nói tên, thấy chính chủ nhìn thẳng, sợ hết hồn.

“Cậu nói tiếp đi.” Tần Liên gắt gao nhìn hần.

Bạn học Omega đáng thương bị ánh mắt của hần dọa đến suýt chút nữa khóc lên, vội nói: “Không có không có, tớ đoán bừa!”

... Tui đây là thực lòng chân thành muốn cậu tiếp tục nói tiếp mà! Tần Liên thở dài một hơi, lộ ra ánh mắt thật hiền lành, “Cậu đừng sợ, dũng cảm nói đi nào, Phương Thư Nghiễn đang yêu ai?”

Bạn học “Oa” một tiếng khóc thét lên. Mẹ ơi! Người này thật đáng sợ!

Tần Liên...

“Omega khóa này là đám kém cỏi nhất tớ từng thấy! Loại chuyện hoang đường như Phương Thư Nghiễn có hôn ước mà cũng nói ra được.” Mặt Tần Liên tối sầm lại, hai tay khoanh trước ngực, “Chắc là đọc trên mạng, bài trên mạng nói một chữ không tin nổi! Yêu? Cậu ấy thật thà ngượng ngùng như vậy, làm sao mà đã có người yêu chứ!”

Vệ Tục: “Cậu cũng biết là chuyện không có thực, đừng tiếp tục lải nhải nữa, nếu không chắc thì cứ trực tiếp đi hỏi xem.”

“Không được.” Tần Liên nói, “Tớ chính là một tiểu Omega rụt rè mà.”

“Vậy tớ đi hỏi thăm giúp cậu?”

“... Còn sững sờ làm gì? Đi nhanh đi!”

“Nghe được rồi.” Vệ Tục từ ký túc xá Dương Mạt trở về. “Mạt Nhi nói cậu ấy nghe bạn học bảo trên mạng xã hội trường có người viết tin nóng là Phương Thư Nghiễn thích cậu.”

Tần Liên ngẩn ra ba giây mới phản ứng lại được, “Tớ?”

Vệ Tục gật đầu.

Tần Liên giơ tay che miệng, nhưng mà cái điệu cười ngoác đến tận mang tai vẫn từ giữa khe hở lộ ra ngoài.

“Trên mạng nói?” Sau khi không chế xong biểu tình, Tần Liên lại hỏi.

Vệ Tục gật đầu lần thứ hai.

Tần Liên vỗ xuống bàn, “Đầu gối! Đừng có chạy!”

14. Chương 14

Ban đêm, Tần Liên nằm ở trên giường, nghĩ Phương Thư Nghiễn cái tên muộn tao kia thế mà lại thích mình, càng nghĩ càng chơi vui, càng nghĩ càng hưng phấn, càng nghĩ càng...

“Chó Vệ!” Tần Liên không nhịn được gọi.

Đang mơ mơ màng màng sắp ngủ, Vệ Tục “Ừm” một tiếng.

“Mùi trên người cậu sao lại nặng như vậy?”

“Cái rắm.” Vệ Tục nói, “Ông đây mới tắm rửa sạch sẽ lúc tối rồi.”

“Ý tớ là cậu có phải nên tiêm thuốc ức chế không, chất dẫn dụ của mình của mùi gì mà bản thân còn không biết sao?”

Vệ Tục trầm mặc. Chất dẫn dụ trên người hắn mơ hồ mang theo mùi hạt cà phê, trách sao hôm nay Dương Mạt lại hỏi hắn có phải mới uống cà phê không, hắn suýt chút nữa đem chuyện mình là Alpha quên xừ mất!

Tần Liên cũng không tiếp tục nói nữa, Vệ Tục cho là hắn rút cuộc muốn ngủ rồi, trở mình chuẩn bị ngủ tiếp, lại nghe Tần Liên thở dài, “Thật muốn biết chất dẫn dụ của Phương Thư Nghiễn là mùi gì quá.”

Vệ Tục... ‘Giữa ban đêm đừng phát dâm.’

Tần Liên che chắn lại cười hì hì một tiếng: “Không biết cậu ấy có thích mùi hương của tớ không.”

Vệ Tục không muốn nói chuyện.

“Nhưng mà nếu cậu ấy là thật sự thích tớ, thì sẽ không để ý tớ có cái mùi gì, cũng sẽ không để ý tớ là Alpha hay là Omega, đúng không?”

Không có ai đáp lại.

Lại qua hồi lâu, Vệ Tục rốt cuộc muốn ngủ lần nữa rồi, Tần Liên đột nhiên “Ai” một tiếng: “Cậu nói đi nếu tớ có mùi đậu phụ thúi, cậu ấy còn có thể thích tớ không?”

Vệ Tục: “Tớ xin cậu cút qua một bên đi!”

Ngày hôm sau gặp lại Phương Thư Nghiễn, tâm tình Tần Liên hoàn toàn bất đồng.

Trước đây không nhận rõ mình là muốn trêu chọc cậu ta hay là đối với cậu ta có ý, cũng không nhận rõ Phương Thư Nghiễn là đơn thuần da mặt mỏng hay là đối với mình có ý.

Hiện giờ đã biết Phương Thư Nghiễn là thích mình!

Bề ngoài đứng đắn còn động chút lại nói hần “Tùy tiện”, ai có thể nghĩ người này thế mà thích mình!

Tần Liên nhìn Phương Thư Nghiễn xếp hàng ở phía trước, cao hứng một lúc, tay vỗ xuống cái mông cậu.

Phương Thư Nghiễn cả kinh suýt chút nữa nhảy lên, vội vàng dùng tay bưng kín mặt sau quay đầu, “Cậu làm gì!”

“Cậu nói xem tớ làm gì?” Tần Liên nhếch một bên khóe miệng lên, tà tà nở nụ cười, ghé sát vào lỗ tai cậu nhỏ giọng nói, “Cái mông nhỏ còn rất vững.”

Phương Thư Nghiễn vốn định dùng lời lẽ chính đáng giáo dục hần, lại bị nụ cười này của hần làm cho quên mất lời, lại nghe hần nói cái câu này, tức thời lỗ tai đều đỏ, lườm hần một cái rồi xoay đầu trở về.

“Quả nhiên là thích ta.” Tần Liên đắc ý nghĩ, “Bị ăn đậu hủ mà cũng không mắng ta.”

Phương Thư Nghiễn đứng ở trên ban công, gió đêm thổi nhẹ, cuối cùng vẫn bấm số điện thoại của đại ca nhà mình.

Trong lòng cậu mắc nghẹn, bản thân nghĩ không ra, lại không tìm được ai có thể nói ra hết.

Anh trai cậu đã kết hôn hai năm, trên phương diện tình cảm hần là tương đối có kinh nghiệm.

Phương Thư Nghiễn qua điện thoại miêu tả đơn giản một phen Tần Liên là như thế nào trêu chọc cậu.

“Cách xa hần một chút!” Anh trai Phương lập tức ung dung nói, “Nghe là biết không phải Omega con nhà hoàng đế gì, Tiểu Nghiễn à, tuổi em còn nhỏ chưa biết thế gian này hiểm ác, rất nhiều tiểu Omega là như vậy, nơi nơi câu dẫn người, làm em mê đến choáng váng, sau đó bắt em mua thứ này thứ kia cho họ, lừa tiền lừa tình em...”

Phương Thư Nghiễn nhin không được đánh gãy: “Hần không phải người như vậy.”

“Làm sao em biết không phải người như vậy? Nghe anh, trước khi anh cưới chị dâu, loại Omega này gặp nhiều rồi! Huấn luyện em nhiều như vậy đều là vô ích sao? Bắt đầu từ ngày mai không cho phép để ý đến hần, hần lẳng lơ mặc hần, thấy em không mắc lừa tự nhiên sẽ không quần em nữa!”

Phương Thư Nghiễn chưa bao giờ cùng người nhà trò chuyện về vấn đề tình cảm, không nghĩ tới anh trai sẽ phản ứng như thế.

Kỳ thực, mặc dù nói muốn dò hỏi ý kiến của anh cậu, nhưng khi nghe anh yêu cầu cách xa Tần Liên ra, cậu một chút đều không muốn tiếp thu ý kiến này.

Chỉ là... Tần Liên thật sự giống anh cậu nói sao? Thật sự, chỉ cần cậu không trả lời, thì sẽ không tiếp tục câu dẫn cậu nữa?

Lúc này, Tần Liên gửi một tấm hình tới.

Tuy rằng đã bị làm mờ rồi, nhưng vẫn có thể nhìn ra, đây là bụng Tần Liên.

Không mặc quần áo ngoài, soi gương tự mình chụp, thậm chí còn có thể mơ hồ nhìn thấy trên viền quần lót là...

[Anh giai hội trưởng xem đi này, người ta đều bị nuôi đến mập rồi.]

Phương Thư Nghiễn nhin không được, nhấn mở hình nhìn một cái...

Lại liếc thêm một lần...

Mập thì căn bản không thấy đâu, chỉ là muốn chọc cậu! Phương Thư Nghiễn cau mày, suy nghĩ một chút, vẫn chưa trả lời, trực tiếp rút khỏi khung trò chuyện.

15. Chương 15

Phương Thư Nghiễn rời khỏi khung trò chuyện, quay người bấm số điện thoại Tần Liên.

Kỳ thực cậu cũng không biết tại sao muốn gọi đi, không có gì cần nói, huống chi anh trai cậu vừa rồi còn tận tình khuyên nhủ rằng dạy cậu, nói cái gì mà hần lẳng lơ thì mặc hần, không để ý tới là được rồi.

Thế nhưng vạn nhất thật sự như anh trai cậu nói, chỉ cần cậu không để ý tới, Tần Liên sẽ không tiếp tục quẩn lầy cậu nữa...

Phương Thư Nghiễn chỉ muốn nhanh chóng nói cho Tần Liên: “Tớ vẫn để ý đến cậu đấy, cậu nhớ phải tiếp tục quẩn lầy tớ nha!”

Điện thoại vừa mới vang lên một giây, liền bị tiếp lên, đầu kia truyền đến giọng nói mang theo kinh ngạc của Tần Liên.

“Anh giai Hội trưởng?”

“Ừ.” Phương Thư Nghiễn lãnh khốc mà dùng giọng mũi đáp lại một tiếng, sau đó thì không biết nên nói gì.

Muốn ngắt! Cậu còn chưa tìm được cơ hơn nửa đêm gọi điện cho người ta, như thế nào nhanh như vậy đã tiếp!

Trầm mặc một lát thấy cậu không nói lời nào, Tần Liên cười khê, tiếng cười qua điện thoại truyền đến lỗ tai Phương Thư Nghiễn, thân mình tức khắc tê rần đi một nửa.

“Tớ, tớ...” Phương Thư Nghiễn càng khản trương càng không tìm được lời nói.

Không đợi Phương nói lấp nói xong, Tần Liên đánh gãy cậu: “Tớ biết cậu muốn nói cái gì.”

Phương Thư Nghiễn:??? Tui cũng không biết mà!

Tần Liên cười một tiếng, cố ý hạ giọng xuống trầm thấp, hoàn toàn khác hẳn với bộ dạng nhéo cổ họng cong vút như mọi khi: “Nhớ tớ rồi đúng không? Sáng mai mấy giờ chạy xong? Tớ đưa bữa sáng tới cho cậu.”

Phương Thư Nghiễn để điện thoại gần sát hơn, nhỏ giọng nói không cần không cần, sau đó nói cho hần biết mấy giờ mấy giờ...

Buông điện thoại, Phương Thư Nghiễn nhin không được nhếch khóe miệng lên, những gì tích tụ sau khi cùng anh trai nói chuyện phiếm xong hoàn toàn tiêu biến.

Thật may, người này còn nguyện ý tiếp tục quẩn lầy cậu.

Thời điểm Vệ Tục rời giường, nhìn thấy Tần Liên đã ăn mặc chỉnh tề, đang điệu đà vuốt keo tạo kiểu tóc.

Nhắm mắt lại, mở ra khỏi động lại một lần.

“Mặt trời mẹ nó biết gáy rồi?” Vệ Tục kinh sợ, “Cậu muốn đi sớm tự học?”

“Là mặt trời mọc gà trống gáy sáng, tỉnh táo lại rồi hăng ra ngoài, đừng dọa Dương Mạt nhà cậu sợ.” Tần Liên phun chút nước hoa lên người, “Tớ đi gặp người đàn ông của tớ.”

“... Lý lẽ này tớ đều hiểu nhưng mà cậu phun nước hoa làm gì? Không dùng nước hoa tớ cũng đâu có bị phát hiện.”

“Cậu thì biết cái gì.” Tần Liên lật mắt trắng, vẻ mặt đắc ý, “Đây là mùi hương yêu thương của tớ với người đàn ông của tớ.”

Mua sữa đậu nành bánh rán đi đến rìa bãi bóng, không nghĩ tới nơi này đã có không ít người.

Đều là Omega, cũng đều là đáng vẻ đã tỉ mỉ trang điểm qua, mang theo đủ loại bữa sáng tùm tùm ba mà tụ tập lại một chỗ tán gẫu.

Tần Liên dứt khoát đi tới cạnh bồn hoa hình răng cưa ngồi xuống hắt hoi, cắn sữa đậu nành của mình bắt đầu hút sạch, hít mắt theo dõi chặt chẽ thân ảnh Phương Thư Nghiễn chạy bộ giữa sân trường, ánh mắt phiền muộn.

Ai! Từng có lúc, hắn cũng mong đợi có một Omega ôn nhu hiền lành vì hắn mà bưng trà đưa cơm như thế này, nhưng hôm nay, một đời Alpha của hắn lại lưu lạc đến nông nổi dậy sớm đón gió lạnh đưa bữa sáng cho một Alpha khác!

Là cái gì làm ra cục diện hiện tại này? Là thời thế thay đổi? Hay là lòng người không vững vàng?

Đều không phải!

Là mẹ nó hắn yêu!

Không bao lâu sau, đám Alpha chạy thể dục buổi sáng xong, từng gã từng gã thở hồng hộc ra khỏi sân luyện tập. Tần Liên nhất nhất nhìn chăm chăm Phương Thư Nghiễn, nhìn cậu vừa đi vừa ngo ngoe xung quanh, không khỏi muốn cười.

Tần Liên đứng dậy, đập bồn hoa hình răng cưa đứng lên trên, vẫy vẫy tay về phía cậu.

Phương Thư Nghiễn thấy được cậu, mắt lập tức sáng rực lên, sau đó thả chậm bước chân, hơi khẽ cau mày đi tới, “Không phải nói không cần tới sao?”

Nghe cái giọng điệu ghét bỏ này, nếu như không phải Tần Liên nhìn khóe miệng cậu giương lên, suýt chút nữa thì tin rồi.

“Nhớ cậu quá.”

Tần Liên thấy nụ cười của Phương Thư Nghiễn càng sâu hơn, trong lòng ngứa ngáy, hận không thể trực tiếp nhảy xuống cho người đàn ông của hắn một cái ôm con gấu.

Thế nhưng suy nghĩ một chút vẫn là thôi.

Các Omega khác nhào vào lòng ngực bạn trai mình đều là nhỏ xinh đáng yêu, một con gấu như hắn đây mà nhào tới, bạn trai khả năng sẽ chết mất.

Tần Liên nhảy xuống bồn hoa, đưa bánh rán cho Phương Thư Nghiễn, sau đó rất tự nhiên mà dặt một cái tay khác của cậu. Cánh tay Phương Thư Nghiễn cứng lên một chút, nhưng không buông ra.

Một giây sau, cậu ngửi thấy mùi hương nước hoa ở trên người Tần Liên.

16. Chương 16

“Cậu.” Phương Thư Nghiễn kinh sợ, “Chuyện kia của cậu không phải đã kết thúc rồi à? Làm sao lại có...”

Tần Liên oan oan ức ức chu mỏ lên: “Tớ cũng không biết, tối hôm qua cậu đột nhiên gọi điện thoại cho tớ, hại tớ ban đêm mơ thấy cậu, kết quả sáng nay tỉnh dậy lại bắt đầu phát tán chất dẫn dụ.”

Phương Thư Nghiễn còn chưa kịp nói chuyện, Tần Liên tiếp tục nói: “Anh giai hội trưởng, cậu đoán xem hôm qua tớ mơ thấy cậu làm gì tớ? Cậu đem tớ đè ở...”

“Ngậm miệng!” Phương Thư Nghiễn dùng sức nhéo tay hắn một cái nhắc nhở.

Làm ơn đi nơi này đâu đâu cũng có người! Coi như muốn ve vãn, vậy, cũng nên chờ lúc không có người chứ!

Tần Liên không để ý tới, nhéo lại tay cậu một chút, cười: “Cậu đem tờ đề ở trên đất, nói trước khi tờ làm động tác nằm bò đạt tiêu chuẩn thì sẽ không cho tờ ăn cơm, làm tờ sợ hãi.”

“... A.”

Mặt Phương Thư Nghiễn không có biểu cảm gì, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

Là luyện tập tư thế nằm bò quân sự, cậu còn tưởng Tần Liên mơ...

“Sau khi tỉnh lại tờ liền an tâm, bởi vì dây chằng của tờ rất tốt, nhất định có thể đạt yêu cầu.” Tần Liên nói tiếp, “Thật sự, dây chằng của tờ cực kỳ tốt, có thể làm được rất nhiều tư thế, cậu có muốn thử một chút không?”

Phương Thư Nghiễn:... Alo? 113?

Tần Liên dự định theo Phương Thư Nghiễn tới lớp học Alpha, rồi về ký túc xá ngủ một giấc. Hai người cùng nhau đi về phía tòa nhà Alpha, không nghĩ tới gặp được Vệ Tục và Dương Mạt ở đây.

Mà đối diện bọn họ còn có một Alpha khác mặc áo ba lỗ quần đùi, vừa nhìn đã biết không phải người hiền lành gì. Bầu không khí giữa ba người có vẻ khấn trương căng thẳng.

Tần Liên khẽ nhướn mày, chuẩn bị tiến lên, liền thấy kẻ không phải người hiền lành kia duỗi tay muốn kéo tay Dương Mạt, bị Vệ Tục vịn cổ tay ngăn cản.

Lực chiến đấu chênh lệch này...

Tần Liên lui trở về, đồng thời kéo Phương Thư Nghiễn lại.

“Hai người bọn họ không phải bạn cậu sao?” Phương Thư Nghiễn lo lắng, “Cậu nam sinh kia tờ biết, một tên con nhà giàu, tác phong tùy tiện, đừng để bạn cậu bị lừa.”

Tần Liên hướng về lỗ tai cậu thổi một hơi: “Vậy anh giai Phương có tùy tiện không?”

Phương Thư Nghiễn vừa bực vừa tức giận: “Bây giờ không phải lúc nói chuyện này!”

Tần Liên cười: “Không sao đâu, bạn tờ là Omega biến đổi gen, lợi hại lắm.”

Phương Thư Nghiễn cảm thấy lời nói của hắn cực kỳ vô căn cứ, nhưng vẫn không trực tiếp xông lên, mà là yên lặng xem tình hình chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể hỗ trợ.

Đồng thời, Vệ Tục vịn cổ tay “Không phải người hiền lành” Trì Siêu, mắng to: “Nói bao nhiêu lần rồi, Dương Mạt không có hứng thú với cậu, con mẹ nó cậu nghe không hiểu tiếng người à? Cách xa cậu ấy một chút đi! Hiểu không?”

“Mắc mớ gì đến mày chứ!” Trì Siêu còn chưa từng ăn phải thiệt thòi lớn như vậy, hướng chỉ cái kẻ còn cao hơn hắn sức còn lớn hơn hắn ở trước mặt này còn là một Omega, quả thực tức muốn chết, vừa giãy giụa muốn rút tay về, vừa không biết giữ mồm giữ miệng mắng, “Omega lớn lên như mày cũng thật là thất bại, có phải không có đàn ông nào muốn mày nên cứ bám lấy Dương Mạt không tha không, ai tặng đồ cho cậu ấy mày đều đánh người đó một trận, mày đồ kị đến điên rồi à, hay là nói mày là con chó của Dương Mạt!”

“Câm miệng!”

Tất cả đều ngậy ngậy cả người.

Bởi vì người phẫn nộ lên tiếng, không phải Vệ Tục thoát nhìn sắp động thủ, cũng không phải Tần Liên Phương Thư Nghiễn luôn quan sát này giờ bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng nhảy vào, mà là kẻ lúc nào cũng nói chuyện nhỏ nhẹ hòa nhã chưa từng cãi vã với ai, Dương Mạt.

“Cậu trước tiên buông hắn ra.” Dương Mạt nói với Vệ Tục, sau đó đi về phía trước một bước, “Trì Siêu?”

Trì Siêu khó chịu vẩy vẩy cổ tay.

Dương Mạt banh khuôn mặt nhỏ, không giống giọng điệu nhỏ nhẹ hòa nhã thường ngày, gần từng chữ: “Thứ nhất, cảm ơn cậu đã quý mến tôi, nhưng hành vi của cậu xác thật quá rối đến cuộc sống của tôi, Vệ Tục

mới giúp tôi từ chối cậu, những người khác cũng thế, vả lại Vệ Tục cũng chưa từng đánh ai! Thứ hai, cậu ấy... Dáng vẻ của cậu ấy như vậy là bởi vì ngày bé mắc bệnh uống quá nhiều thuốc hoóc-môn, tôi cũng biết rất nhiều Alpha các cậu ở sau lưng chế giễu cậu ấy, cậu ấy cảm thấy không sao cả, nhưng tôi vẫn hy vọng các cậu có thể hiểu được...”

Tần Liên nhin không được cười ra tiếng, Phương Thư Nghiễn hỏi hần cười cái gì, Tần Liên lắc đầu một cái.

Là do mắc bệnh cho nên mới uống nhiều hoóc-môn phát tướng ha ha ha!

“Đương nhiên, nếu không hiểu thì thôi.” Dương Mạt tiếp tục nói, “Bởi vì cậu ấy còn có người bạn là tôi đây!”

Nói xong, Dương Mạt nắm lấy tay Vệ Tục.

17. Chương 17

Cậu nói ra một tràng như vậy, kỳ thực trong lòng còn có chút khấn trương, vừa rồi khi nghe Trì Siêu nói Vệ Tục không ra gì, thực sự không chịu nổi mới mở miệng. Bởi vì tính cách của mình, cậu chưa bao giờ ở trước mặt người khác cứng rắn quá, huống chi người nọ còn là một Alpha.

Nhưng khi đưa tay bỏ vào trong lòng bàn tay rộng lớn của Vệ Tục, cậu đột nhiên thả lỏng lại.

Cậu cũng cảm thấy rất kỳ quái, cùng là Omega, nhưng Vệ Tục cao hơn cậu một cái đầu luôn có thể mang cho cậu cảm giác an toàn.

Lúc này trống số 183 Vệ Tục cảm động cơ hồ muốn rơi lệ.

Dương Mạt hít sâu một hơi, tiếp tục nói: “Cậu nói Vệ Tục bám lấy tôi không bỏ, vậy cũng coi như là tôi níu lấy cậu ấy không tha, cậu nói cậu ấy là con chó của tôi, vậy thì tôi cũng chính là con mèo của cậu ấy, bởi vì bọn tôi là bạn bè, người như cậu hiểu được thì hiểu, không hiểu...”

Dương Mạt vốn định khí thế mười phần mà trả lời hung ác mắng câu dơ bẩn, nhưng ghen đến phình mắt cũng không nói ra được. Vệ Tục bị câu “Tôi là con mèo của cậu ấy” kia của cậu chọc đến đỏ mặt, chỉ sợ phun máu mũi ngay tại trận, vội cúi đầu nhỏ giọng an ủi, “Được rồi, không giận nữa không giận nữa, ngoan.”

Trì Siêu ghen một bụng lửa, năm lần bảy lượt tỏ tình thất bại thì thôi đi, ngày hôm nay còn bị làm cho mất mặt ở trước nhiều người như vậy. Nhưng lúc này hần không có bậc thang để bước xuống, lại sắp phải đi học, đành hung hăng phun một ngụm nước miếng, lên lầu về phòng học.

“Ai.” Thấy nhanh như vậy đã tan cuộc, Tần Liên thất vọng thở dài, “Căn bản không cùng một trình độ, chán.”

Phương Thư Nghiễn cảm khái: “Tình cảm của Vệ Tục cùng Dương Mạt thật tốt.”

Tần Liên biết lời này của cậu chỉ là xã giao đơn thuần, nhin không được muốn chơi ác, nói, “Đúng vậy nha, nói không chừng có thể ở bên nhau đâu.”

Phương Thư Nghiễn hơi sững sốt, mờ mịt nói: “Cậu ấy, hai người bọn họ đều là Omega...”

“Đều là Omega thì làm sao?” Tần Liên mang vẻ mặt nghiêm túc, “Love is love, hai Omega yêu đương nhau cùng với một Alpha một Omega yêu đương nhau thì có gì khác nhau? Anh giai hội trưởng muốn kỳ thị?”

Phương Thư Nghiễn vội vàng nói: “Tớ không phải có ý này, nhưng mà...”

Nhưng mà cái gì, một hồi lâu cậu cũng không nói ra được.

Tần Liên tà mị nở nụ cười: “Đúng không, hai Omega yêu đương nhau cùng với những tình yêu bình thường khác nhau sao? Không có gì khác nhau cả. Hai Alpha cùng hai Omega yêu đương nhau có khác nhau không?”

Cũng không! Cho nên anh giai hội trưởng sau này có nhìn thấy hai Alpha ở bên nhau cũng chớ nên kỳ thị nha, tình yêu mà, không có lý lẽ.”

Phương Thư Nghiễn bị hắn nói cho sững sốt một hồi, “Cậu chờ chút đã, hình như có chỗ nào không ổn...”

“Không nói tới đi về ngủ đây, buổi trưa gặp!” Tần Liên chuồn đến thật nhanh.

Vốn tưởng màn kịch này đã hạ, ai biết Trì Siêu lại muốn tiếp tục, mà lần này đầu mâu không chỉ hướng về phía Vệ Tục.

Hôm đó Tần Liên cùng Phương Thư Nghiễn ở trong nhà ăn ăn cơm, Trì Siêu gõ gõ bàn của bọn họ.

“Phương hội trưởng?”

Tần Liên trợn mắt liếc nhìn xem xét một cái, ôi, đây không phải ai kia sao.

Phương Thư Nghiễn không biết mục đích của hắn, vẫn rất tốt tính dò hỏi: “Xin chào, có việc gì thế?”

Trì Siêu trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Tần Liên, còn ghét bỏ dùng sức húc khuỷu tay hắn, “Dịch sang bên kia đi.”

Tần Liên: giá trị tức giận +1

Phương Thư Nghiễn: giá trị tức giận +10

“Cũng không có việc gì, chỉ muốn hỏi một chút, đại hội thể thao kỳ này cậu báo danh hạng mục nào?”

Tháng mười một bọn họ có tổ chức đại hội thể thao, hiện giờ đã bắt đầu báo danh.

“Tôi không báo danh.” Phương Thư Nghiễn lạnh giọng nói.

Trì Siêu tức thời nở nụ cười: “Không phải chứ, đường đường Phương hội trưởng thế nào lại sợ hãi như vậy? Một hạng mục cũng không báo sao?”

“Thể dục không phải thể mạnh của tôi, đây là thi đấu đoàn thể, lớp chúng tôi tự nhiên sẽ chọn ra người thích hợp hơn.” Phương Thư Nghiễn cầm lấy đĩa tiếp tục ăn cơm, biểu thị rất rõ ràng không muốn nói chuyện nữa.

Nhưng Trì Siêu lại không muốn buông tha cậu, cười nhạo nói: “Tôi còn tưởng rằng cậu không gì là không làm được cơ, bị đám kia thối phồng rồi, hóa ra chỉ là một thằng hèn.”

Phương Thư Nghiễn còn chưa nói gì, Tần Liên mở miệng trước: “Bị cự tuyệt liền muốn tìm lại mặt mũi từ trên người khác, cậu thật là đáng thương.”

“Cậu ta có bản lĩnh thì so với tôi đi, một hạng mục cũng không báo, không phải hèn nhất thì là gì!” Trì Siêu nâng cao giọng lên, rất nhiều người đều hướng về bên này nhìn lại.

“Cậu có bản lĩnh thì đua thành tích với cậu ấy á.” Tần Liên làm ra vẻ mà che miệng lại, “Ôi tớ quên mất, Thư Nghiễn liên tục đứng đầu trong khóa cậu, không biết cậu đứng mấy? Có cơ hội vượt qua chứ?”

Trì Siêu – Đứng thứ hai đếm ngược từ dưới lên tức điên lên: “Tôi tìm cậu ta thi đấu thì mắc mớ gì tới cậu! Cậu — Omega có phần cho cậu nói chuyện sao!”

Phương Thư Nghiễn buông thật mạnh chiếc đĩa xuống, vẻ mặt lạnh băng nhìn về phía hắn: “Được, tôi cùng...”

“Tớ với cậu so.” Tần Liên đánh gãy Phương Thư Nghiễn, nói, “Không phải nói mắc mớ gì tớ sao, vậy tớ tranh tài với cậu, thế là có mắc mớ đến tớ rồi chứ?”

Không chỉ Trì Siêu, đám Alpha bàn bên cạnh đều cười như được mùa.

“So cái gì? Thêu hoa à?” Trì Siêu cười to.

“Nếu là so miệng lưỡi ai lợi hại hơn, thì cậu thắng.” Tần Liên nhún vai một cái, “Nhưng tớ nghĩ bạn học cực kỳ cực kỳ không hèn nhất sẽ càng muốn so với tớ trong đại hội thể thao đi?”

“Cậu đùa tôi à, Omega căn bản không tham gia đại hội, cậu làm sao so với tôi?”

“Vậy thì dùng danh nghĩa cá nhân của tớ đi.” Tần Liên cười nheo mắt lại, “Thường tớ có thể không cần, nhưng mặt cậu tớ nhất định phải đánh.”

18. Chương 18

Tần Liên lớp Omega muốn thi đấu với Trì Siêu từng bảo trì thành tích nhiều hạng mục trong đại hội thể thao, đây chính là một tin tức lớn.

“Có làm không, Tần Liên thay cậu thi đấu?” Bạn cùng phòng Phương Thư Nghiễn tròn đôi mắt, “Hắn ném phân vào ban chúng ta thì làm sao bây giờ! Các cậu làm việc có thể đừng xúc động như vậy không!”

Phương Thư Nghiễn không kiên nhẫn quay đầu đi, “Cậu ấy nói đây là lấy danh nghĩa cá nhân, coi như thua cũng không làm mất mặt cậu.”

“Ai, sao cậu có thể nói vậy chứ, tớ chẳng phải vì lớp mình...”

...

Ký túc xá Omega.

“Con lợn, cậu muốn thi đấu với Trì Siêu?” Vệ Tục tròn đôi mắt.

Dương Mạt lo lắng, “Hắn nhất định là thấy cậu cùng chúng tớ quan hệ tốt nên cố tình gây khó dễ cho cậu, cậu không cần phải để ý tới hắn... Để tớ đi nói chuyện với hắn.”

“Không sao đâu.” Tần Liên cười, bắn cho Vệ Tục một ánh mắt ý tứ sâu xa, “Chuyện của cậu chính là việc của Vệ Tục, Vệ Tục là anh em với tớ... A, là chị em với tớ, giúp các cậu hả giận là điều nên làm.”

“Nhưng mà...” Thoạt nhìn Dương Mạt vẫn rất không yên lòng.

“Yên tâm đi, Trì Siêu là quân tử, còn nhường tớ một phút mà.” Tần Liên mang theo nụ cười trào phúng, giọng điệu lại giả vờ căng thẳng, “Người ta nói, chỉ cần tớ đến đích sau hắn trong thời gian một phút, thì coi như tớ thắng, tớ vẫn có lợi mà!”

Dương Mạt thấy hắn còn có thể cợt nhả, không biết là thật sự có biện pháp chiến thắng hay là vô tư không tìm không phổi, huyết Thái Dương ầm ầm đau.

Vệ Tục nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cậu: “Đừng lo, sẽ không có chuyện gì.”

Dương Mạt vô cùng lo lắng gật gật đầu.

“Chuyện này.” Vệ Tục nói, “Tớ cũng báo danh một hạng mục?”

Dương Mạt: “... Cậu thành thật ở yên một chỗ đi.”

Cuối cùng Tần Liên đã chọn xong, thi chạy 50m, 200m, nhảy cao và đẩy tạ với Trì Siêu.

Phương Thư Nghiễn nhìn hạng mục cuối cùng, ánh mắt phức tạp. Thật ra lúc mới đầu cậu cũng không quá lo lắng, dù sao thi chạy với Tần Liên, lần trước một ngàn mét Tần Liên còn thắng cậu, cậu mới “Bị ép” đưa cơm một tháng, mới có tiếp xúc sau này, thế nhưng... nhảy cao với đẩy tạ này?

“Tớ nghĩ cậu có gì mà... Siêu năng lực, ví dụ như chạy bộ đặc biệt nhanh gì đó.” Phương Thư Nghiễn nói.

“Tớ quả thực chạy rất nhanh, sức bật cũng không tệ lắm, nhưng sức chịu đựng thì không tốt bằng Vệ Tục.” Tần Liên thuận miệng nói hết, nghĩ tới điều gì, đặc ý nói, “Đương nhiên, sức chịu đựng trên những phương diện khác cũng không tệ đâu!”

Phương Thư Nghiễn một lòng nghĩ tới cuộc so tài, không chú ý hắn lại thả dè, nghiêm túc nói: “Hạng mục nhảy cao này, chân cậu rất dài, mấy ngày này học thêm chút kỹ xảo cũng không thành vấn đề, nhưng mà đẩy tạ... Đẩy tạ thì làm sao bây giờ? Hay là để tớ lên thay đi.”

Tần Liên thả dè không được đáp lại, khó chịu ghệt mặt ra: “Yên tâm đi, tin tưởng bạn trai cậu một chút.”

“Tin tưởng ai cơ?” Phương Thư Nghiễn kinh ngạc, hoài nghi mình nghe lầm.

“Tớ ý.” Tần Liên vô tội chớp chớp mắt.

Phương Thư Nghiễn: “...Ừm.” Cậu nghe lầm?

Ngày đại hội thể thao đầu tiên, sân bóng đá tập nập người, rất nhiều người vốn định ra ngoài chơi cũng ở lại.

Bởi vì sáng nay, Tần Liên với Trì Siêu thi đấu hạng mục chạy 50m.

Thực ra phần lớn mọi người đều cảm thấy cuộc thi này không có gì để xem xét cả, dù sao thắng thua đã quá rõ ràng, ở lại phần lớn là để chế giễu.

Có người còn ở trên khán đài phát sóng trực tiếp đài hoàng: “Lại có một Omega không biết lượng sức mình ý đồ vả mặt Alpha, muốn nổi tiếng đến điên rồi!”

Tần Liên nói là lấy danh nghĩa cá nhân, nhưng từng người trên đường chạy định sẵn đều là đại biểu cho mỗi một lớp, cho nên hẳn chỉ có thể đứng ở trên thảm cỏ sát đường chạy bên trong.

“Mặt cỏ không thích hợp để chạy bộ, bảo vệ mình cho tốt, thắng thua không quan trọng.” Phương Thư Nghiễn đứng bên cạnh nhắc nhở.

“Tiểu Liên yên tâm, nếu có té sắp xuống có anh hai công em lên phòng y tế nha!” Một nam sinh quan hệ tốt với Trì Siêu ồn ào, dẫn tới đám người vây xem đều cười to.

Tần Liên không để ý đến, khom lưng ngồi xổm xuống, làm tốt tư thế chuẩn bị xuất phát.

Tư thế này làm vô cùng tiêu chuẩn, bắp thịt dưới quần đùi căng lên, ngập tràn sức mạnh cùng cảm giác đẹp đẽ, có người huyết sáo lên, sốt sắng trong lòng Phương Thư Nghiễn đột nhiên thả lỏng xuống.

Tiếng còi cất lên, Tần Liên như một mũi tên lao ra ngoài.

Dưới sự chú ý của toàn trường, tốc độ của Tần Liên nhanh kinh người, cho dù ở trên mặt cỏ, vẫn có thể nhanh hơn người thứ hai Trì Siêu một khoảng lớn!

Một giây, hai giây...

Tần Liên nháy mắt đã đến đích, ở trước dải băng đỏ phanh gấp lại.

Toàn trường ồ lên!

19. Chương 19

Trì Siêu đã chạy qua dây căng ngang điểm kết thúc, màn hình xuất hiện ghi chép: 6 giây 07, Tần Liên liếc mắt nhìn màn hình, lại nhìn đồng hồ trên cổ tay, không động đậy.

Tất cả mọi người đều xì xào bán tán, vừa rồi ai cũng có thể nhìn ra được, Tần Liên là thắng chắc, hẳn cư nhiên có thể chạy thắng toàn bộ Alpha dự thi, thậm chí so với người thứ hai còn hơn một khoảng, đây hoàn toàn là nghiền ép!

Nhưng vì sao hắn đột nhiên ngừng lại?!

Trì Siêu chạy qua dải băng đỏ xong lập tức quay đầu về, vừa thở hổn hển, vừa há to miệng nhìn Tần Liên đứng ở ngoài điểm kết thúc dù bận vẫn ung dung, nhưng cứ không đi qua.

Phương Thư Nghiễn lại hiểu Tần Liên có ý gì.

Trì Siêu từng nói muốn nhường một phút, chỉ cần Tần Liên có thể chạy xong trong vòng một phút sau khi hấn chạy qua điểm kết thúc, thì coi như cậu ta thắng.

Tần Liên đây là muốn đánh sừng mặt Trì Siêu.

Quả nhiên chỉ một lát sau, Tần Liên nhìn đồng hồ đeo tay, không chút hoang mang vượt qua điểm kết thúc. 65 giây 38.

Tần Liên bẻ đầu ngón tay nhỏ giọng tính toán một chút, sau đó khoa trương “Ai nha” một tiếng.

“Vừa đủ trong vòng một phút nè.” Tần Liên nhìn Trì Siêu cười, “Thực sự là ngại quá, tớ nhớ là cậu... Muốn nhường tớ một phút? Quả là quân tử nha, nhưng ngại quá, tớ thắng rồi.”

Sắc mặt Trì Siêu xanh mét, trong mắt còn lộ ra không thể tin nổi. Khán giả ồn ào reo hò khen hay, cười đến ngã nghiêng. Tần Liên đi tới trước mặt hấn, “Còn nhớ tiền đặt cược của chúng ta không?”

Trì Siêu đã không còn khả năng suy nghĩ, trong đầu đều là “Hấn thể mà chạy qua mình” với “Hấn thể mà sỉ nhục mình”, một câu đều không phun ra được.

“Đã nói rồi, tớ có thể không cần bằng khen, nhưng mặt cậu tớ nhất định phải đánh.”

Dưới tình huống tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, Tần Liên vung nắm đấm quất tới mặt Trì Siêu.

Lại ở cách cái mũi hấn một centimet thì dừng lại. Trì Siêu đã sợ tới mức nhắm chặt mắt.

Tần Liên cười nhạo, “Hèn quá, ba ba đây tha cho mi một mạng, miễn phí dạy mi cái gì mới gọi là quân tử.”

200 mét tiếp theo cũng nghiền ép như vậy, nhưng khác biệt chính là, Tần Liên không đợi thêm một phút, mà trực tiếp chạy qua điểm kết thúc, sau đó quay đầu nhìn Trì Siêu còn đang chạy trên đường bày ra tư thế “Cổ lên” đầy châm chọc.

Trì Siêu cơ hồ bị vấp ngã, cuối cùng chạy tới vị trí thứ tư.

“Tuyệt lắm.” Phương Thư Nghiễn hướng Tần Liên đi tới, cười, “Thật sự, rất lợi hại.”

Tần Liên thuận thế ôm lấy Phương Thư Nghiễn, đem trọng lượng toàn thân đều đè lên người cậu, “Anh giai hội trưởng, mệt chết người ta rồi.”

Phương Thư Nghiễn vòng lấy lưng hấn, ngửi thấy trên người hấn mùi hương gỗ nhàn nhạt.

“Cậu...”

Vừa mới mở miệng, Phương Thư Nghiễn đột nhiên kêu “Ai”. Tần Liên cắn một cái lên xương quai xanh của cậu. “Cậu là con cún sao!” Phương Thư Nghiễn quát nhẹ.

Tần Liên ngẩng đầu, lười biếng nở nụ cười nhìn cậu. Ngược sáng, mái tóc nhỏ nhắn mềm mại của Tần Liên như bao phủ một lớp vàng óng ánh, rơi vào mũi là mùi hương hoa cỏ ngập nắng sau mưa.

Thật ấm áp, thật thoải mái.

Phương Thư Nghiễn nhin không được cũng cười.

“Có chuyện này, tớ cảm thấy tớ đã hiểu, nhưng vẫn muốn xác nhận một chút.” Phương Thư Nghiễn nhìn hấn, đầy mắt là yêu thích, cùng một tia thật cẩn thận, “Tớ có phải là... của cậu...”

Hai chữ “Bạn trai” còn chưa hết xấu hổ để nói ra khỏi miệng, Tần Liên đã giòn giã kêu lên.

“Lão công.”

Phương Thư Nghiễn bay lên rồi, ngay khi Tần Liên hô lên một câu “Lão công”, cậu như nghe thấy tiếng pháo hoa nổ tung, nghe thấy tiếng sóng trào trên biển, nghe thấy tiếng chuông ngân phương xa, nghe thấy...

20. Chương 20

“Thư Nghiễn? Thư Nghiễn!”

Phương Thư Nghiễn phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy bạn cùng phòng đứng bên cạnh, nhưng không thấy Tần Liên.

“Cậu ấy đâu?” Phương Thư Nghiễn vội vàng hỏi.

“Tần Liên? Vừa mới đi rồi.” Bạn cùng phòng nói. Phương Thư Nghiễn thả tim xuống.

Tốt quá rồi, không phải ảo giác!

“Tần Liên kia cũng thật lợi hại ha, cứ nhiên chạy thắng được Trì Siêu.” Bạn cùng phòng cợt nhả nói, “Lần này thì tốt rồi, có thể chia cho lớp chúng ta không ít.”

Phương Thư Nghiễn cau mày, nhìn về phía hân: “Không phải nói rồi sao, cậu ấy chỉ đại biểu cho cá nhân, coi như thắng cũng sẽ không tính thành tích vào.”

“Thôi nào.” Bạn cùng phòng cười vỗ vai cậu, “Cứng nhắc thế, hai người đều đã như vậy rồi, thành tích của cậu ta còn không phải của cậu? Lại nói Omega bọn họ không dự thi, cậu ta không thể lấy thành tích về lớp của bọn họ, coi như tính vào lớp chúng ta thôi!”

Phương Thư Nghiễn cười lạnh: “Lúc trước cậu đâu có nói như vậy. Tớ nói rồi, coi như cậu ấy có mất mặt thì cũng không làm mất mặt cậu, cũng như vậy, cậu ấy đoạt hạng đầu cũng không liên quan gì tới cậu.”

“Cái gì mà không liên quan tới tớ!” Bạn cùng phòng tức đến nổi phổi nâng cao giọng, “Tớ là vì tớ à! Còn không phải vì lớp mình! Trì Siêu kia năm ngoái chèn ép tớ lấy hạng đầu, cậu thế nào một chút cảm giác vinh dự cho lớp đều không có!”

Phương Thư Nghiễn thấy buồn cười lại không có gì để nói, lười phí lời với người này, trực tiếp tránh ra đi tìm Tần Liên.

Bạn cùng phòng bị bỏ lại tại chỗ, rửa thầm với mấy người đang vây xem xung quanh: “Các cậu xem, còn là hội trưởng Hội sinh viên đấy, thật là...”

“Cậu thôi đi.” Có người cao giọng đánh gãy hân, “Ngay cả Omega cũng không bằng, đừng ở chỗ này mất mặt!”

Lúc này, Tần Liên đang ở trong phòng vệ sinh của nhà huấn luyện.

Tất cả mọi người đều đang ở trên sân, nơi đây không còn ai, coi như yên tĩnh.

Tần Liên lại vốc nước lạnh xối lên cổ.

Vừa chạy xong adrenain tăng cao, hơn nữa ôm ấp Phương Thư Nghiễn một hồi, cần một cái, bày tỏ tình cảm, tức khắc mạch máu trương lớn, cơ hồ không khống chế được lực lượng Alpha trong cơ thể.

Vì thế hân thừa dịp Phương Thư Nghiễn phát ngốc, vội vàng trốn tới chỗ này.

Hiện giờ mùi vị chất dẫn dụ của hân ngay cả hân cũng có thể ngửi thấy, vừa rồi liên hệ cho Vệ Tục mang thuốc ức chế đến, không biết bao lâu mới tới được.

Tần Liên thở dài, đáng giận, người khác trao đổi tâm ý với đối tượng xong, đều có thể trực tiếp thế này thế kia. Hân lại phải trốn trong phòng vệ sinh, tiêm thuốc ức chế...

Đến bao giờ mới có thể không cần đến thứ thuốc này đây!

Thế nhưng trước đó phải để cho Phương Thư Nghiễn chuẩn bị tâm lý thật tốt, nếu không lúc đó cậu ấy tức giận, rồi bỏ chạy thì biết làm thế nào?

Phương Thư Nghiễn sẽ tức giận? Hình như trước nay chưa từng thấy cậu ấy nổi giận...

Tần Liên suy nghĩ đến xuất thần, không nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, chờ đến lúc phát hiện, ở đó đã xuất hiện một người.

Người kia trợn to hai mắt, nhìn Tần Liên đứng ở trước bồn rửa tay, “Mồ hôi” đầy mặt, thở hổn hển, thậm chí tóc tai đều ướt sũng, sau đó mới thấy trong không khí mùi vị của gỗ cây.

Đây là... Hơi thở thuộc về Alpha!

Omega sau khi cùng Alpha phát sinh quan hệ thân mật xong, trên người sẽ tỏa ra mùi vị chất dẫn dụ của Alpha kia, nói cho người khác biết hắn đã có chủ.

Cơ hồ toàn trường đều biết Tần Liên với Phương Thư Nghiễn là một đôi, nhưng mà rõ ràng Phương Thư Nghiễn vẫn đang ở trên sân vận động!

Lâm Tĩnh như đoán ra được cái gì, kinh ngạc há to miệng. Tần Liên nhận ra cậu ta là Omega lớp kế bên, tuy rằng còn chưa ngửi thấy mùi chất dẫn dụ trên người cậu ta, nhưng chưa biết chừng người này ngửi thấy mùi mình sẽ phát tình, quýnh lên “Phanh” một tiếng đóng cửa khóa lại.

Lâm Tĩnh:!!!

Phương Thư Nghiễn về ghế khán giả ngồi. Cậu vừa ở trên sân vận động tìm một vòng, cũng không thấy Tần Liên, điện thoại cũng gọi không được, không thể làm gì khác hơn là về ngồi trước.

Lẽ nào gọi “Lão công” xong thẹn thùng quá trốn mất rồi?

Thẹn thùng như thế, còn cứ nhất định gọi cậu là lão công, thật ra chỉ cần gọi “Bạn trai” là cậu đã vui vẻ rồi mà. Phương Thư Nghiễn nhịn không được cong cong khóe môi, càng nghĩ càng cảm thấy đáng yêu.

“Học trưởng Phương?” Đột nhiên, có người gọi cậu.

Phương Thư Nghiễn ngẩng đầu, là một Omega cao, tên Lâm Tĩnh. Hồi trước hắn từng nói muốn vào hội sinh viên, cậu nói hắn từ từ chuẩn bị tranh cử.

Phương Thư Nghiễn cho là hắn muốn nói chuyện vào Hội sinh viên, nói: “Tôi nói rồi, cậu cứ chuẩn bị diễn trình cho tốt là được, tôi nhất định sẽ lựa chọn công bằng.”

“Không phải chuyện này.” Lâm Tĩnh xoa vạt áo, nhỏ giọng nói, “Có thể tìm chỗ khác không? Tôi muốn nói một chuyện với học trưởng.”

Phương Thư Nghiễn mơ hồ biết tâm tư của hắn, đang muốn từ chối, lại nghe hắn nói: “Là liên quan đến Tần Liên.”

Phương Thư Nghiễn hơi nhăn mày lại.

Bên ngoài sân vận động, rời xa đám đông, Phương Thư Nghiễn cùng Lâm Tĩnh mặt đối mặt, đứng cách xa nhau một mét.

“Nói đi.” Phương Thư Nghiễn nói.

Lâm Tĩnh nhìn ra cậu là muốn tránh hiềm nghi, trong lòng khổ sở lại không cam tâm, đồng thời cảm thấy đau lòng thay cho Phương Thư Nghiễn, phần hận nói: “Học trưởng, anh đừng tiếp tục thích Tần Liên nữa!”

Sắc mặt Phương Thư Nghiễn trầm xuống, xoay người muốn đi: “Không liên quan tới cậu.”

“Em biết học trưởng sẽ không thích em, nhưng anh có biết không.” Lâm Tĩnh tức đến nổi phồng lên một bước lùi kéo cậu, “Hắn có chuyện gạt anh! Hắn đang lừa gạt tình cảm của anh!”

Phương Thư Nghiễn dừng bước lại, quay người nhìn hắn, ánh mắt phát lạnh: “Có ý gì?”

Lâm Tĩnh gờ gờ cầm lên, chậm rãi khai: “... Tần Liên bị Alpha khác đánh dấu rồi.”

Phương Thư Nghiễn cảm thấy bên tai như có thứ gì đó nổ tung, ầm một tiếng.

Sau khi choáng váng chốc lát, trong đầu chỉ có một câu nói: Tần Liên đã cùng người khác... Phát sinh quan hệ?

Tim Phương Thư Nghiễn nhảy lên nhảy xuống mấy lần, trong lúc hoảng hốt nghe thấy Lâm Tĩnh nói: “Anh không tin thì tới phòng vệ sinh của nhà huấn luyện nhìn xem!”

Đến khi lấy lại tinh thần, Phương Thư Nghiễn đã lên đường đi tới nhà huấn luyện.

Tần Liên đang cùng kẻ khác... Không, làm sao có thể! Rõ ràng hắn vừa rồi còn gọi mình là lão công!

Hơn nữa Tần Liên đối với cậu tốt thế nào, cậu đều xem trong mắt.

Phương Thư Nghiễn nhìn về phía nhà huấn luyện trước mặt, do dự. Tần Liên không phải người như vậy, cậu hẳn nên tin tưởng!

Đang chuẩn bị xoay người trở về, liền nhìn thấy từ trong nhà huấn luyện ở xa xa có hai người đi ra...

21. Chương 21

Một trong số đó trực tiếp đưa lưng đi về hướng ngược lại, đội mũ trông không rõ dáng vẻ, chỉ có thể nhìn ra thân hình cao lớn.

Mà người đi về phía cậu bên này, chính là Tần Liên!

Phương Thư Nghiễn đứng tại chỗ, nhìn gã trai đội mũ biến mất phía sau sân vận động, trong lòng phức tạp.

Cậu muốn xông lên trực tiếp chất vấn, nhưng chân lại như đổ chì làm thế nào cũng không nhấc lên được, đại não cũng vang lên ầm ầm.

Còn chưa kịp làm ra bất cứ động tác nào, Tần Liên đã thấy cậu, chạy chậm tới gần.

“Sao cậu lại ở đây?”

Phương Thư Nghiễn lặng lẽ hít cái mũi, trong không khí tựa hồ cũng không có mùi vị chất dẫn dụ của Alpha.

Tâm tình thoáng bình phục chút chút.

“Tớ đang tìm cậu đây, đi đâu vậy?” Phương Thư Nghiễn hỏi hắn, tận lực cho ra ngữ điệu bình thường.

“Vệ Tục tìm tớ có việc.” Tần Liên đáp rất tự nhiên. Phương Thư Nghiễn nhấp môi dưới.

Vệ Tục... Phương Thư Nghiễn nhớ lại bóng lưng cao to vừa rồi kia một chút, quả thực có tương tự với Vệ Tục. Nhưng Vệ Tục cũng là một Omega...

Hai người bọn họ lén lút tới phòng vệ sinh làm cái gì?

Bất luận làm cái gì, đều không thể phát sinh loại chuyện đánh dấu kia.

...

Tần Liên thậm chí còn không ở gần một Alpha nào, chẳng lẽ Lâm Tĩnh nhìn lầm rồi?

Đột nhiên, Phương Thư Nghiễn nghiêng nghiêng người sang bên cạnh, đầu dựa vào người Tần Liên cọ cọ.

Phương Thư Nghiễn hiếm khi chủ động như vậy, trong lòng Tần Liên hoảng hốt, không biết có phải cậu đã phát hiện ra cái gì rồi không, vội nghiêng đầu nhìn về mặt cậu, “Mệt à?” Lại vỗ vỗ lưng cậu, “Về ghế khán giả gối lên đùi tớ ngủ đi!”

Phương Thư Nghiễn...

“Không cần đâu.” Phương Thư Nghiễn đứng thẳng, “Đại hội sắp kết thúc rồi.”

Vừa rồi cậu ghé sát vào cẩn thận ngửi, trên người Tần Liên xác thực không có mùi vị chất dẫn dụ mà Omega nọ nói tới. Hơn nữa quần áo hắn chỉnh tề, thoạt nhìn cũng không giống như vừa phát sinh chuyện gì.

E rằng Tần Liên thật sự chỉ tới nhà huấn luyện nói chuyện với bạn cùng phòng, còn cái hơi thở Alpha kia, có lẽ Lâm Tĩnh ngửi lầm rồi...

Hoặc là căn bản đang lừa cậu!

Đúng rồi, cậu không phải không biết Lâm Tĩnh có ý với mình, tại sao có thể vì lời nói một phía của hắn mà hoài nghi Tần Liên đây?

Tuy rằng Tần Liên bình thường hơi tùy tiện một chút, thế nhưng chỉ đối với cậu mới vậy, từng thấy hắn trêu đùa Alpha nào khác không? Làm gì có!

Phương Thư Nghiễn yên lòng, lại đối với ý niệm hoài nghi mới sinh ra của mình cảm thấy tự trách.

“Buổi trưa cậu tới nhà ăn lớp Alpha lấy một phần thịt giúp tớ đi, sáng thi chạy tiêu hết sạch cơm rồi.” Tần Liên đột nhiên chuyển đề tài.

Phương Thư Nghiễn cười khê: “Được, muốn ăn cái gì?”

Tần Liên nghiêng đầu nhìn cậu: “Xương sườn đi, lần trước ăn thấy mùi vị khá ngon.”

Đồng thời, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Xem ra Phương Thư Nghiễn chưa phát hiện ra chuyện hắn tiêm thuốc ức chế.

Sáng ngày hôm sau thi nhảy cao, Phương Thư Nghiễn nhìn hai cái chân to dài tiêu chuẩn của Tần Liên, tao nhã nhảy qua xà, càng xem càng thích, càng nghĩ càng cảm thấy mình hôm qua đa nghi rồi.

Trải qua chuyện “Bị ngược” ngày hôm qua xong, tâm tính Trì Siêu đã nguội xuống, rất nhanh thì bị đào thải ra khỏi cuộc. Tần Liên đương nhiên kiên trì đến cuối cùng, mãi đến tận khi không còn ai cùng hắn so tài, mới tung người vượt xà ngang, đỡ eo vẫy vẫy tay, “Không nhảy nữa.”

Phương Thư Nghiễn vội vàng tiến lên xoa xoa eo hắn, “Mối?”

“Không có.” Tần Liên nghiêng mắt nhìn cậu, thấp thấp cười một tiếng, “Eo vẫn khỏe lắm.”

Phương Thư Nghiễn nghe ra ý của hắn, vừa then vừa buồn cười.

Một Omega nói eo mình tốt, có lợi ích gì? Là đang phô trương thanh thế đây.

“Tần Liên.” Phương Thư Nghiễn dừng một chút, “A Liên, tớ muốn nói với cậu chuyện này.”

Hai chữ “A Liên” này Tần Liên sau khi giả dạng làm Omega đã nghe không biết bao nhiêu lần, nhưng chỉ có lần này, thanh âm Phương Thư Nghiễn nhẹ nhàng mà ôn nhu cào cào vào lòng hắn, làm hắn nhột nhạt.

“Chuyện gì nha?” Tần Liên giống như người không xương treo toàn thân lên người Phương Thư Nghiễn.

Phương Thư Nghiễn cũng không để ý, cứ như vậy kéo hắn đi, lại nói: “Thôi, chờ cậu thi xong hạng cuối cùng thì nói cho cậu.”

Tần Liên: “Bây giờ nói luôn đi.”

Phương Thư Nghiễn nhìn đôi mắt hắn, khó xử: “Hay là chờ cậu thi xong đi, tớ sợ ảnh hưởng tới cậu.”

Tần Liên: “... Vậy cậu còn nói với tớ cậu có chuyện muốn nói, cậu có thể đợi xong rồi nói mà!”

Phương Thư Nghiễn cười đến run người.

Tần Liên đem đầu từ trên bả vai cậu dời đi, chuyển tới phía trước thấy được vẻ mặt của cậu, buồn cười nói: “Được nha, cậu cố ý?”

Phương Thư Nghiễn rũ mắt, ngậm ý cười nhìn hắn.

Cái liếc mắt này làm trong lòng Tần Liên ngứa ngáy đến khó nhịn, hận không thể một ngụm nuốt luôn cậu vào bụng ngay tại trận.

Cuối cùng Tần Liên nhịn không được, kéo cổ áo Phương Thư Nghiễn ra nhanh chóng cắn một cái lên cổ cậu, còn phun lời hung ác.

“Sớm muộn gì cũng làm cậu kêu meo meo!”

22. Chương 22

Phương Thư Nghiễn căn bản không đặt lời hung ác của tiểu Omega vào mắt, trong lòng không hề có gợn sóng chỉ là trên mặt hơi hồng hồng.

Cuộc thi đẩy tạ cuối cùng là phần làm cho Phương Thư Nghiễn lo lắng nhất, thế nhưng hiện giờ kỳ thực thắng thua đã không thành vấn đề, dù sao Trì Siêu đã bị đè ép xuống đất ba lần, mặt đã sớm bị đánh sưng, mục đích cũng đạt được rồi.

Mà tất cả mọi người trong trường đều biết có một người trong lớp Omega có thể đánh bại Alpha, Tần Liên.

Trên Internet mỗi người bình luận một kiểu, có người cảm thấy Tần Liên quá bừa bãi, Omega nên ngoan ngoãn ở yên một chỗ mà xem thi đấu, tới tranh nổi bật làm cái gì, nào có Omega nào như hắn, quả thực là ương bướng. Cũng có người cảm thấy Tần Liên quá khốc không tầm thường, thậm chí có tiểu Omega còn điên cuồng bình luận “A a a thật đẹp trai, anh giai A Liên cưới ta đi!”

Phương Thư Nghiễn cực kỳ muốn bình luận ở bên dưới một câu: Cửa ta! Tần Liên ưu tú như vậy, đẹp trai như vậy, ai cũng đừng nghĩ, là của ta đó!

Tần Liên xoa đều đặn bột phấn lên tay, sau đó cầm lấy quả tạ, nhìn Phương Thư Nghiễn liếc mắt đưa tình.

Động tác này của hắn quá mức rõ ràng, hướng hồ tất cả khán giả trên sân vận động đều đang nhìn hắn, lập tức vang lên tiếng ồn ào.

Một giây sau, thậm chí Phương Thư Nghiễn còn chưa tỉnh táo lại, toàn trường lại kinh ngạc cảm thán một trận.

Tần Liên đẩy tạ đi ra ngoài, hơn nữa còn ở trên không trung vẽ một đường vòng cung thật dài.

Khoảng cách này!

Phương Thư Nghiễn sốt sắng nhìn trọng tài.

Cuối cùng kết quả được xác định, Tần Liên phá kỷ lục đại hội thể thao trường.

Một kẻ Omega! Trên hạng mục đẩy tạ! Phá kỷ lục toàn trường!

Người vây xem phát ra tiếng hoan hô, đại đa số mọi người cũng bắt đầu vỗ tay, Phương Thư Nghiễn cười giương hai cánh tay về phía Tần Liên, Tần Liên cũng đi về phía cậu.

Ai cũng không chú ý tới Trì Siêu vừa mới vào vị trí.

Cho đến khi Trì Siêu đỡ lấy quả tạ nặng trình trịch trong tay, dùng sức đẩy về đầu Tần Liên đang nghiêng người với hắn!

“Cẩn thận!”

Nghe thấy tiếng gọi của Phương Thư Nghiễn, Tần Liên nhanh chóng phản ứng giơ tay chắn lại, nhưng quả tạ vẫn nặng nề va vào cánh tay hắn, Tần Liên rên lên một tiếng, tay phải nâng cánh tay trái nhỏ ngồi xổm xuống.

Phương Thư Nghiễn cảm thấy tim đều như ngừng đập rồi, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến bên cạnh hắn, sắc mặt trắng bệch.

“Không sao đâu.” Tần Liên nhỏ giọng nói, trên trán toát ra một tia mồ hôi lạnh.

Sự cố phát sinh quá nhanh, đợi người bên ngoài phản ứng lại, Phương Thư Nghiễn trong nháy mắt đã đến trước mặt của Trì Siêu, nương theo quán tính, một quyền đập lên lỗ mũi của Trì Siêu.

Tức khắc, máu mũi chảy xổ ra.

Nhưng như thế vẫn chưa đủ, Phương Thư Nghiễn lại nhấc chân đạp Trì Siêu ngã xuống đất.

Khán giả ngồi trên ghế bành nổ, mấy Omega nhát gan rít gào thành tiếng, một nhóm người chạy đến bên người Tần Liên đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, một nhóm chạy tới lôi kéo Phương Thư Nghiễn đang phát điên đánh Trì Siêu.

“Được rồi, được rồi, lão Phương mau dừng tay!” Bạn học có quan hệ tương đối tốt với Phương Thư Nghiễn hô to.

Nhưng Phương Thư Nghiễn ngoảnh mặt làm ngơ, lại một đấm hạ xuống, mắt mũi Trì Siêu đã sưng u, tất cả trên mặt đều là máu.

“Phương Thư Nghiễn cậu đang làm gì?” Có giáo viên chạy tới rống to, “Lên! Kéo cậu ta lên cho tôi! Muốn làm phản phải không!”

Thấy có giáo viên đến, người chung quanh lúc này mới dám bước lên trước kéo cậu ra, Phương Thư Nghiễn vẫy cánh tay đem bọn họ đẩy ra, nhưng cũng không tiếp tục đánh nữa, hai tay buông thõng xuống vẫn còn đang phát run.

“Phương Thư Nghiễn cậu sao lại thế này! Tôi sẽ báo cho phụ huynh của cậu, ghi tội của cậu rồi...”

“Tùy.” Phương Thư Nghiễn lạnh giọng ném ra một câu, lướt qua ông ta nhanh chân đi về phía Tần Liên ở bên kia.

Tần Liên đang ngồi khoanh chân trên mặt đất, giáo viên phòng y tế đang xử lý đơn giản cho hắn, hắn chỉ có thể xuyên qua kẽ hở của đám người xung quanh nhìn về hướng cuộc chiến bên kia quan sát. Nghe thấy tiếng rít gào, biết được Phương Thư Nghiễn đánh người, mà dường như còn đánh rất nghiêm trọng.

Đang nghĩ ngợi, Phương Thư Nghiễn đẩy đoàn người ra đi vào, ngồi xổm bên cạnh hắn, Tần Liên chỉ thấy sắc mặt cậu âm trầm, còn chưa hỏi, đã bị ôm một cái đầy cổ lòng.

Phương Thư Nghiễn cẩn thận tránh cánh tay đang băng bó của hắn, một tay vòng lấy hắn, thân mình vẫn phát run, tay để sát trên lưng hắn so với hắn còn lạnh hơn.

Tần Liên cảm thấy ấm áp lại đau lòng, nhỏ giọng nói: “Đánh nhau có bị thương không?”

Phương Thư Nghiễn nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có.” Giọng nói còn có chút nghẹn ngào...

Gò má Tần Liên chạm nhẹ lên tóc cậu, làm như dỗ trẻ con, cười: “Đừng khóc nha, áo tã sắp ướt nhẹp rồi.”

Phương Thư Nghiễn không lên tiếng, nằm nhoài trên bờ vai hắn không nhúc nhích.

Một lát sau, Vệ Tục đứng ở bên cạnh thực sự không nhịn nổi nữa, ý tứ mở miệng: “Trận này có thể sẽ sinh lý tử biệt, xử lý qua loa xong rồi, mau đưa đi bệnh viện biết đâu có thể cứu.”

23. Chương 23

“Chỉ là gãy xương nhẹ, không cần khẩn trương như vậy.”

Tay trái Tần Liên treo ở trước ngực, tay phải được Phương Thư Nghiễn đỡ.

Phương Thư Nghiễn không để ý đến, hai mắt tiếp tục nhìn chằm chằm phía trước, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện kẻ xấu vậy.

Tần Liên thở dài, lại có chút buồn cười: “Thật sự không nghiêm trọng mà, có khi cái tên họ Trì kia so với tớ còn bị nặng hơn.”

“Đáng đời hắn!” Phương Thư Nghiễn nói xong, dừng một chút, hỏi, “Cậu tối nay ăn cơm thì thế nào, có bất tiện không?”

“Bị gãy là tay trái, không có chuyện gì đâu.”

Phương Thư Nghiễn “Ồ” một tiếng, “Vậy tắm rửa thì sao?”

“Vệ Tục giúp tớ.” Tần Liên – cuồng ma ghẹo người cố nén ý cười, nhắm mắt, trả lời như một thằng nam vũ trụ.

Phương Thư Nghiễn cau mày, một lúc lâu đều không nói gì.

Tần Liên nhìn dáng vẻ khổ sở suy tư của cậu, hỏi: “Sao vậy, cậu muốn bón cho tớ ăn hay là muốn giúp tớ tắm rửa?”

“Tớ không....”

“Mặc kệ cậu muốn làm cái gì tớ đều đồng ý mà.” Tần Liên cười đánh gãy cậu, “Lão công.”

Lão công!

Phương Thư Nghiễn thật muốn nhảy disco ngay tại chỗ!

“Lúc trước nói chờ cậu thi đấu xong, lại bàn với cậu một chuyện.”

“Tớ thuê một căn nhà ở bên ngoài.” Còn chưa nói hết, Phương Thư Nghiễn giơ tay che lại ý cười trên khóe miệng, ho khan một tiếng tiếp tục nói, “Ừm, hai phòng ngủ một phòng khách, cũng không tệ lắm, nhưng là đang thiếu một người bạn cùng nhà, cho nên cậu... Nguyện ý chuyển đến chứ?”

“Chỉ thiếu bạn cùng nhà?” Tần Liên hí mắt, “Thiếu bạn giường không?”

Mặt Phương Thư Nghiễn tức khắc càng đỏ hơn.

Tần Liên biết cậu đứng đắn lại thẹn thùng, có thể chủ động đề xuất dọn ra ngoài ở đã không dễ dàng gì, không tiếp tục trêu cậu nữa: “Lúc nào có thể chuyển?”

“Bất cứ lúc nào cũng có thể.” Phương Thư Nghiễn cười.

“Vậy bây giờ tớ đi về dọn dẹp một chút, tối nay dọn qua luôn đi.” Tần Liên thấy cậu muốn mở miệng, lại nói, “Cậu không cần tới đâu, tớ nhờ Vệ Tục hỗ trợ là được. Cậu là một Alpha, thường xuyên đến ký túc xá bọn tớ cũng không tốt. Lại nói tớ cũng không muốn để cho tiểu Omega khác nhìn thấy lão công của tớ đâu.”

A!

Tần Liên làm sao cứ một ngum một tiếng lão công trơn tru như thế! Phương Thư Nghiễn muốn xoắn ốc disco 360 độ rồi!

“Ông đây thực sự cảm thấy mắt của Phương Thư Nghiễn bị mù rồi.” Vệ Tục vừa nhét đồ đạc vào trong vali hành lý, vừa mắng, “Xem xem. Lại đi thích cái thứ trứng thối xấu xa như cậu.”

Tần Liên lười biếng dựa người vào lưng ghế salông, tay phải bưng trà nóng, chậm chậm nói: “Tớ đây không phải đang gãy tay sao.”

Vệ Tục “ha ha” một tiếng.

“Quần áo xếp như vậy rất chiếm diện tích.” Dương Mạt ngồi xổm xuống cạnh Vệ Tục, “Để tớ làm đi.”

“Không cần không cần.” Vệ Tục lấy quần áo Tần Liên từ trên tay cậu ra, “Cậu chỉ cho tớ cách làm, tớ làm.”

Dương Mạt cười yếu ớt, giọng nói hòa nhã nhỏ nhẹ dạy hấn.

Tần Liên nhấp ngum trà, nhìn bọn họ, lộ ra nụ cười mỉm như một lão cha già.

Tiếp tục sắp xếp một lát, điện thoại của Vệ Tục reo lên, hắn lấy ra, nhìn thấy tin nhắn của Tần Liên.

[Tớ dọn ra ngoài cũng là vì hạnh phúc của cậu đấy, bạn cùng phòng Dương Mạt không phải mấy ngày trước đã dời ra ngoài sao? Hiện giờ hai phòng ký túc xá chỉ còn lại hai người các cậu, đúng không, cô nam quả nam nha.]

Vệ Tục liếc nhìn Dương Mạt đang dọn dẹp sách vở ở bên cạnh, nhanh chóng trả lời.

[Cảm tạ ngài nha trứng thối!]

“Sách sắp xếp gọn rồi, có hơi nặng.” Dương Mạt quay lại nói.

“Không sao đâu, dễ tớ.”

Dương Mạt đưa cặp sách cho Vệ Tục, sau đó “Ồ” một tiếng, “Trên ống tay áo cậu có gì vậy?”

Vệ Tục nghe vậy cong cùi chỏ lên nhìn một chút, trên bề mặt áo đồng phục màu trắng xuất hiện một đường vết bẩn màu xanh lam: “Thuốc màu, lúc trước học vẽ tranh sơn dầu cọ phải, giặt không sạch.”

“Để tớ xem.” Dương Mạt nắm vạt áo kia vén lên, “Tớ có một lọ dung dịch chuyên giặt quần áo dính thuốc màu, hẳn là có thể giặt bỏ.”

“Thôi, dù sao ở dưới nhìn cũng không rõ ràng.”

“Vẫn nên giặt sạch sẽ đi.” Dương Mạt có thói ở sạch kiên trì nói, “Tớ giặt giúp cậu, chờ xong việc cậu cởi áo ra đây.”

Về mặt của Vệ Tục có chút đại ra.

“Thất thần làm gì, cởi đi!” Tần Liên mở miệng cười.

Bị cười như thế, Dương Mạt đột nhiên hơi ngưng ngừng, “Ừ, dù sao cũng không phiền phức gì...”

Vệ Tục hắng giọng một cái, kéo dây lưng mở ra, lột áo khoác đồng phục xuống, bỏ vào trong lồng ngực Dương Mạt, thấp giọng nói: “Cảm ơn cậu.”

Dương Mạt nhìn thấy áo lót ngắn tay Vệ Tục mặc bên trong, cơ bắp trên cánh tay căng tràn lực lượng như của một Alpha mạnh mẽ, không khỏi lập tức rũ mắt xuống: “Không có gì.”

Tần Liên hiền lành gật gật đầu.

24. Chương 24

Phương Thư Nghiễn nghe lời chờ dưới ký túc xá Omega, ba người chuyển hành lý tới nhà cho thuê, lại cùng nhau đi ăn xiên nướng.

“Tớ vẫn cho là omega không thể ăn thứ này, không vệ sinh, suy yếu dạ dày gì đó...”

“Vậy cậu đã hiểu lầm Omega rất sâu rồi.” Vệ Tục há to miệng đem thịt nướng xuống, ợ, “Ông chủ, thêm hai chai bia, lạnh!” Lại nói với Tần Liên, “Tay cậu bị gãy rồi đừng uống nữa, lão Phương uống với tớ đi.”

Phương Thư Nghiễn suy nghĩ một lát, cũng không từ chối.

Đêm nay cậu rất vui, uống một chai bia cũng không tính là gì.

Uống hai chai cũng không sao.... Ba chai cũng không liên quan... Bốn chai....

“Không thể uống nữa, ngày mai còn có lớp.” Phương Thư Nghiễn chống đầu gọi ông chủ tính tiền, hai má còn có một tia đỏ ửng.

Vệ Tục so với cậu còn tốt hơn rất nhiều, run chân đứng lên: “Uống bia lạnh xong thổi ra hơi cũng lạnh.”

“Sao không mặc áo khoác.” Phương Thư Nghiễn thuận miệng hỏi. Tần Liên nhìn thấy Vệ Tục dần dần phóng đại nụ cười, biết hẳn muốn nói gì....

“Dương Mạt cầm áo đồng phục của tớ rồi, nói phải giặt giúp tớ!”

Tần Liên lườm một cái.

Phương Thư Nghiễn phản ứng hơi chậm một chút, chậm chạp nửa ngày vẫn nghĩ không thông “Mang áo đồng phục đi giặt” với “Không mặc áo khoác” có liên quan gì.

Theo lý, cũng không phải chỉ có một cái áo khoác đồng phục!

“Chúng ta về nhà đi thôi.” Tần Liên dùng tay phải kéo Phương Thư Nghiễn, lại hỏi Vệ Tục, “Cậu muốn đi cùng với bọn tớ?”

Vệ Tục: “Không phải cùng hướng sao?”

Tần Liên nhú mày.

Vệ Tục “.. Được rồi được rồi, các cậu đi trước đi, tớ chạy một vòng cho bay bớt mùi.”

Tâm tình Tần Liên không tệ kéo Phương Thư Nghiễn còn chưa hiểu rõ đi.

“Cậu ta đi làm gì cơ?” Phương Thư Nghiễn nghi hoặc.

“Đi phát tiết hormone, đừng để ý đến nó. ” Còn muốn show ân ái với hần? Hừ!

Vệ Tục là thật sự muốn đi phát tiết hormone.

Tiểu Dương Mạt mỗi ngày đều lượn lơ trước mắt hần, nói chuyện với hần, cười với hần, cái cảm giác chỉ có thể nhìn không thể ăn này thực sự là quá phản khoa học rồi!

Vệ Tục bị phần chạy năm vòng quanh sân vận động, cảm thấy mùi còn đã tản đi không ít, lúc này mới trở lại ký túc xá tắm rửa.

Trước khi ngủ, Vệ Tục vẫn nhìn khung tin nhắn, tiểu Dương Mạt không thấy chúc hần ngủ ngon như bình thường.

Ngủ sớm như vậy sao?

Vệ Tục ở trên giường trở mình, cảm thấy Dương Mạt thật sự là quá tốt, lớn lên đáng yêu, thiện lương lại ôn nhu, nguyện ý che chở hần, còn giúp hần giặt quần áo....

Thế nào cũng nên tự mình đi nói câu cảm ơn! Mà hình như đã nói rồi?

... Vậy lặp lại lần nữa!

Vệ Tục xoay mình xuống giường, đi ra khỏi phòng.

Ký túc xá Omega bọn họ bởi vì một ít nguyên nhân mà tất mọi người đều biết rõ, khoảng cách giữa các gian phòng đều khá xa, hiệu quả cách âm cực kỳ tốt, mãi đến tận khi đi tới cửa phòng ký túc của Dương Mạt, Vệ Tục thính lực siêu quần mới bỗng nhiên nghe thấy tiếng rên rĩ.

Vệ Tục ngạc nhiên, tay dán ở trên cửa không biết phải làm sao, một giây sau, hần nghĩ thấy một mùi sữa bò không bình thường tràn ra từ trong phòng.

Vệ Tục trợn to hai mắt.

Trong ký túc xá chỉ có một mình Dương Mạt, cậu ấy, cậu ấy là đang.... Phát tình?

Lý trí cho biết không nên thừa dịp người ta gặp biến mà ra tay, nhưng mà Vệ Tục phản khoa học đã quá lâu quá lâu rồi, huống hồ đây là mùi hương chất dẫn dụ nha! Có Alpha bình thường nào có thể từ chối mùi vị chất dẫn dụ đây! Hơn nữa còn là người hần vẫn luôn đặt ở vị trí quan trọng nhất trong tim!

Trước kia khi bạn cùng phòng dọn đi, Dương Mạt có từng đưa chìa khóa cho hần...

Thời điểm Vệ Tục từ trong túi quần lấy chìa khóa ra, tay đều run rẩy.

Không thể! Không thể đi vào! Vệ Tục mi là hạng người gì! Nhưng mà bản thân chìa khóa cũng có ý nghĩa của chính nó, dưới tình trạng trong đầu đấu tranh kịch liệt, Vệ Tục vẫn là đưa tay mở khóa cửa.

Vệ Tục đẩy cửa ra, tức thời, mùi sữa bò mê người thổi quét đại não hần.

Dựa vào ánh đèn trên hành lang, Vệ Tục thấy rõ người trên giường.

Dương Mạt cong hai chân, nằm thẳng ở trên giường, một tay duỗi xuống dưới chân, một cái tay khác đặt trên mặt, nỗ lực che đi tiếng nỉ non nhỏ vụn trong miệng lại.

Mà trong tay cậu, còn đang nắm lấy một cái áo đồng phục quen thuộc.

25. Chương 25

Tần Liên đỡ Phương Thư Nghiễn trở lại căn nhà hai phòng ngủ một phòng khách cho thuê.

Muốn nói Phương Thư Nghiễn không say, nhưng ánh mắt cậu quả thật có hơi ngốc, Tần Liên chưa từng thấy đáng vẻ này của cậu, cảm thấy đáng yêu muốn chết luôn.

Muốn nói cậu say rồi, thế nhưng vẫn biết trải chăn cho Tần Liên.

Còn trải trong một cái phòng ngủ khác.

Tần Liên phát ra âm thanh đục cẩu bất mãn: “Đêm nay chúng ta không ngủ cùng một chỗ hả?”

“Không cần, vừa đủ hai cái giường.”

Tần Liên tức giận.

Hai cái giường thì cần phải tách ra ngủ à!

Nhìn Phương Thư Nghiễn khom lưng đứng ở bên giường nhét ráp trải giường, lộ ra vòng eo trắng trắng sần sần, Tần Liên cảm thấy nếu như đêm nay mà không làm chút gì thì quả thực không phải người.

Vì thế Tần tuyển thủ bật nhảy lên một cái, nhào vào lưng đối phương. Phương tuyển thủ thất kinh, bất ngờ đứng dậy. Tần tuyển thủ bị hất tung ngã chổng vó lên mặt đất. K. O.

Tần Liên gơ tay trái bị chính mình đè trên đất lên “Ngao ngao” kêu thành tiếng.

Mẹ suýt chút nữa thì quên, hần bây giờ là người nửa tàn phế, làm thế nào được chứ!

Phương Thư Nghiễn nghe thấy hần kêu thảm thiết, vội vàng quay người lại, nhìn thấy Tần Liên cong mông lên, nghiêng người dán trên đất, tay bị thương đè ở dưới thân.

Một cái tư thế cực kỳ buồn cười.

Thế nhưng Phương Thư Nghiễn không cười, mà nhanh chóng vươn tay muốn kéo hần lên.

“Không sao không sao, tự dậy.” Tay phải Tần Liên chống xuống đất, gian nan muốn ngồi dậy.

Xuất sư chưa chiến đã chết, suýt chút nữa thì hỏng người!

“Tự mình đứng lên được không?” Phương Thư Nghiễn lo âu hỏi.

Tần Liên nghiêng răng nghiêng lợi, “Được!”

Nam nhi đại trượng phu.... Không thể.... Nói không được!

“Chăn đã trải xong rồi, cậu xem xem độ cao gối có thích hợp hay không, nếu không được tớ lại đi lấy cái khác qua.” Rút cuộc trải giường xong, Phương Thư Nghiễn vừa quay đầu, nhìn thấy Tần Liên đang ngồi ở dưới đất nâng cánh tay trông vô cùng đáng thương.

“Sao lại ngồi trên đất, lạnh lắm đấy!”

Tần Liên bĩu môi, “Lạnh chết tớ luôn đi, dù sao cậu cũng không muốn ngủ với tớ.”

Thấy hần lớn tướng vậy mà còn ngồi dưới đất làm nũng, Phương Thư Nghiễn cảm thấy rất buồn cười, cố ý nghiêm mặt nói: “Cậu lại không uống say đùa giỡn cái gì chứ, mau đi tắm rửa còn đi ngủ.”

Tần Liên đứng lên ôm cậu, mặt chôn ở trên bả vai cậu thổi một hơi, “Nhưng mà cậu uống say rồi nha, không làm chút gì chung quy cứ cảm thấy có lỗi với chính mình.” Nói xong, liếm một cái lên cổ cậu.

Cơ thể Phương Thư Nghiễn nhẹ nhàng run một chút, vẫn cố giả vờ bình tĩnh nói: “Cậu đúng là thuộc giống cún, không phải cún thì là liếm.”

Tần Liên hất mặt cười toe, “Đáng yêu không? Muốn không?”

Đáng yêu, muốn!

Hầu kết Phương Thư Nghiễn giật giật, nắm chặt cánh tay đỡ trên eo cậu, nhẹ giọng nói, “Không phải tớ không muốn, chỉ là... Cậu bây giờ không tiện. ”

“Nhưng tớ còn có tay phải mà.” Tần Liên lười biếng hí hí mắt, “Lão công giúp người ta rửa ráy nhé?”

Phương Thư Nghiễn cảm thấy cậu bị tên tiểu yêu tinh Tần Liên này mê hoặc mất rồi, huấn luyện chống lại chất dẫn dụ nhiều năm nay coi như thành công cốc, cho dù Tần Liên không ở trong thời kỳ phát tình, trong không khí không có mùi hương nước hoa mê người, đầu óc cậu vẫn giống như đột nhiên bị đứt dây, chờ phản ứng lại, tay đã dè sau gáy Tần Liên, hung hăng hôn xuống.

Ôm hôn từ phòng ngủ đến buồng tắm không tính cái gì.

Bởi vì tay trái không bỏ ra được cho nên xé rách cả quần áo cũng không tính là gì.

Đàn ông đích thực chính là vậy.

Cho dù chỉ có một bàn tay, cũng có thể tuốt cho lão công thoải mái!

“Thoải mái sao?” Tần Liên tăng nhanh động tác ở trên tay.

Sắc mặt Phương Thư Nghiễn ửng hồng ngồi trong bồn tắm, đầu hơi ngửa về phía sau, phát ra tiếng nuốt.

Tần Liên ngồi sát lại, nhẹ nhàng mổ một cái lên miệng cậu, sau đó hôn thật sâu xuống.

Không hề do dự, Phương Thư Nghiễn nhiệt liệt đáp lại hắn, hai người lần thứ hai rằng môi giao hòa.

Trong phòng tắm nhỏ nhỏ, hương vị chất dẫn dụ mát lạnh như nước mưa tỏa ra tràn ngập....

26. Chương 26

Cuối cùng, thằng nhỏ của Phương Thư Nghiễn ở trong tay Tần Liên phóng thích ra ngoài.

Phương Thư Nghiễn hơi nhếch miệng, ánh mắt mơ màng, qua vài giây mới lấy lại ý thức.

Động tác đầu tiên sau khi lấy lại ý thức, chính là rất chủ động duỗi bàn tay chui xuống quần lót của Tần Liên.

Tần Liên dè tay cậu lại.

Phương Thư Nghiễn hơi hơi ngượng ngùng, “Tớ cũng giúp cậu...”

Trong lòng Tần Liên rất phức tạp.

Một cái tay hắn còn đang phải treo giò, nếu muốn làm chút chuyện sủng thật đạ thật gì đó khẳng định là không tiện, nhưng mà....

Hiện giờ hắn còn đang chịu ảnh hưởng của thuốc ức chế, ổn định lại không phóng thích chất dẫn dụ ra ngoài, nhưng nếu như Phương Thư Nghiễn giúp hắn tuốt một chút, giảm bớt cái tình cảnh kia...

Nguy rồi! Là cảm giác tim đập rộn ràng nâng lên thành nhồi máu cơ tim cấp tính kèm suy tim!

Trong lúc do dự, Phương Thư Nghiễn đã đưa bàn tay tội ác vào bên trong đũng quần của Tần Liên.

Tần Liên khẽ cắn răng.

Thôi được thôi được, cùng lắm thì tới đi, anh giai hội trưởng nhà hần ôn nhu như thế, coi như có biết hần cũng là Alpha, nhất định cũng sẽ không cam lòng đánh hần, nhiều lắm là tức giận một chút, hò hét một trận là hết rồi, lại nói trước đó không phải từng bơm một liều giảm xóc rồi sao, ừ đúng, vấn đề không lớn, không cần phải hoảng loạn!

Một cái tay Phương Thư Nghiễn nắm lấy mệnh căn của hần, một tay khác đè lên lồng ngực hần, tiến tới gần.

Tư thế bạo hôn.

Tần Liên hút một hơi, máu toàn thân tức khắc sôi trào, mùi gỗ thơm chậm rãi tràn ra, cùng mùi nước mưa trong phòng triền miên giao hòa, Tần Liên nhắm mắt lại ngẩng đầu, chuẩn bị nghênh đón nụ hôn của Phương Thư Nghiễn.

Giây tiếp theo, hần bị tàn nhẫn đẩy ra. Tần Liên ngã vào trong bồn tắm, nghi hoặc trợn mắt.

Phương Thư Nghiễn đang thở hổn hển nhìn hần, trong mắt có khiếp sợ, phần nộ, còn có thất vọng cùng bi thống.

Tần Liên:???

Còn chưa hồi ra miệng, Phương Thư Nghiễn bước dài chân ra khỏi bồn tắm, trực tiếp trở lại phòng ngủ, “Oành” một tiếng đóng cửa lại.

Tần Liên mang vẻ mặt ngốc lăng sờ sờ thằng nhỏ đang run run gượng của mình.

Cũng không nhỏ mà!

Tần Liên bối rối, hần nghĩ không ra tại sao Phương Thư Nghiễn sau khi sáng khoái xong lại đẩy hần một cái rồi bỏ đi, buông tay vô tình?

Tự mặc quần vào, kéo thẳng nhỏ lệch qua một bên, sau đó oan oan ức ức đi tới cửa phòng ngủ Phương Thư Nghiễn.

Không có gì bất ngờ xảy ra mà, cửa khóa.

Thình thình thình....“Lão công!” Thình thình thình...“Lão công!” Thình thình thình...“Lão công!”

“Mẹ nó đừng gọi tôi lão công!”

Phương Thư Nghiễn chưa từng mắng người lại nổi giận nói như vậy.

Tần Liên hoàn toàn hoảng rồi, dán lên cửa lo lắng nói, “Tớ có thể giải thích, cậu để tớ vào trong có được không?”

“Cậu thì có gì để giải thích!” Phương Thư Nghiễn ngồi chồm hồm trên mặt đất, đầy đầu đều là lời trước kia học đệ Omega nói, “Tần Liên đã bị người khác đánh dấu!”

Hiện giờ trong lỗ mũi cậu vẫn còn lưu lại mùi hương xa lạ vừa mới ngửi thấy được, là mùi hương chất dẫn dụ của Alpha!

Tần Liên.... Hần làm sao có thể! Làm sao có thể như vậy!

Tần Liên nghe ra cậu ở ngay cạnh cửa, giọng nói thậm chí mang theo tiếng nức nở, vội vàng ngồi xổm xuống, ghé vào khe cửa nhìn vào trong, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng lưng Phương Thư Nghiễn, tức thời đau lòng lại lo lắng, “Xin lỗi xin lỗi, là tớ không tốt, trước đó không nên gạt cậu, tớ.... Tớ không nghĩ tới cậu sẽ phản ứng mạnh như vậy, để tớ vào trong thăm cậu một chút có được không?”

Phương Thư Nghiễn càng thêm phần nộ rồi.

Hần còn có mặt mũi nói không nghĩ tới mình sẽ tức giận? Vậy cậu nên làm thế nào đây? Tha thứ sao?!

Lúc học đệ nói Tần Liên bị người khác đánh dấu là ở đại hội thể thao, khi đó bọn họ đã ám muội hơn một tháng, hơn nữa khoảng thời gian này Tần Liên vẫn luôn câu dẫn cậu, còn gọi cậu là công công! Tần Liên rất cuộc coi cậu là thành cái gì! Trò đùa sao?

Nếu như không phải không được đánh Omega, Phương Thư Nghiễn quả thực muốn đi ra ngoài bể gây jj hần!

27. Chương 27

Mặc kệ Tần Liên ở bên ngoài năn nỉ như thế nào, Phương Thư Nghiễn vẫn không chịu mở cửa, cuối cùng mắng cũng lười mắng, trực tiếp tắt đèn lên giường một câu cũng không nhả.

Tần Liên không có cách nào, đành ủ rũ mà dẫn dắt thằng nhỏ cũng ủ rũ trở về phòng ngủ mình.

Cầm điện thoại di động lên gửi tin nhắn cho Vệ Tục.

[Tục Tục à! Cậu ấy sau khi phát hiện tớ là Alpha thì phát hỏa! Tớ không ngờ cậu ấy lại không tiếp thu được chuyện ấy!]

[Thế này cũng quá đả thương người rồi! Tớ là Alpha thì làm sao, cậu ấy mắng tớ làm gì vậy!]

[Mắng đau cả cổ họng thì làm sao bây giờ!]

[Cậu nói đi ngày mai tớ quỳ bần phỉm hay là quỳ sấu riêng thì tốt hơn?]

[Nếu mà tớ quỳ xong cậu ấy còn chưa chịu tha thứ thì tớ biết làm thế nào bây giờ!!]

Vệ Tục vẫn không hề trả lời.

“Chó Vệ.” Tần Liên mắng một câu, ném điện thoại di động sang bên cạnh, nhìn trần nhà, suy nghĩ một trăm loại phương pháp xin tha thứ.

Lúc này, Phương Thư Nghiễn cũng nhìn trần nhà.

Cậu biết là, Omega sau khi bị đánh dấu tạm thời, trong một khoảng thời gian tiếp theo trên cơ thể sẽ có mùi hương của Alpha đã đánh dấu hần kia, để phòng ngừa những người khác xâm chiếm.

Cậu lúc mới bắt đầu là tinh trùng lên não, sau khi trải qua.... Việc kia xong, mới nghĩ thấy được.

Phương Thư Nghiễn trở mình, trong lòng có chút khổ sở.

Cậu cho là, Tần Liên là của một mình cậu..... Cậu không phải không tiếp thu được chuyện không còn trong sạch, thế nhưng cậu không tiếp thu được việc Tần Liên vừa tán tỉnh cậu, vừa cùng người khác làm chuyện thân mật!

Lúc này, điện thoại di động của Phương Thư Nghiễn sáng lên.

Cậu vừa mới cho Tần Liên vào black list rồi, lại có ai gọi điện thoại cho cậu?

Phương Thư Nghiễn cầm điện thoại di động lên, nhìn thấy thông tin hiện thị trên điện thoại, cau mày.

“Ba.”

“Chưa ngủ sao. ”

Ngủ rồi làm sao mà tiếp điện thoại được... “Đang chuẩn bị ngủ.”

“Ừm.” Bên đầu kia điện thoại, giọng nói uy nghiêm của cha Phương truyền ra, “Nghe nói, con ở trường cùng người khác đánh nhau một trận?”

Phương Thư Nghiễn biết nếu là vì chuyện đánh nhau, người bạn rạn như cha cậu sẽ không khuya khoắt còn gọi điện thoại cho cậu như thế này.

Quả nhiên, cha Phương lại lập tức nói: “Còn là vì một Omega?”

“Những lời đã nói với con cũng chỉ là gió thoảng bên tai hay sao? Tôi trường nhớ tiếp xúc thêm một vài Alpha gia tộc lớn, không được nghĩ tới chuyện yêu đương, sau này tự nhiên sẽ có sắp xếp cho con!”

“Đi học lại vì một Omega xuất đầu lộ diện thì ra cái dạng gì! Lại còn vì đứa như thế đánh nhau? Chẳng ra cái thể thống gì cả!”

“Nghe nói đứa kia còn gây náo động trong đại hội thể thao, hồ đồ! Omega nên ở nhà giúp chồng dạy con, con xem đứa nhỏ nhà chú Lâm con đấy....”

Phương Thư Nghiễn nghe cha răn dạy, lại càng thêm phiền muộn.

“Không được lằng nhằng với Omega trong trường nữa! Biết chưa!”

Được... Sẽ không lằng nhằng nữa...

Cậu cũng không phải là duy nhất của Tần Liên, coi như không có cậu, Tần Liên cũng có thể đi tán tỉnh người khác.

Phương Thư Nghiễn chớp chớp hốc mắt cay, thấp giọng nói, “Biết rồi.”

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Tần Liên thức dậy, Phương Thư Nghiễn đã ra cửa.

Lại trốn?

Tần Liên vừa bí bức vừa ủy khuất, mặt tối sầm một mình tới phòng học.

Kết quả phát hiện Vệ Tục cùng Dương Mạt rủ nhau cùng trốn học.

Omega từ khi bắt đầu phát tình tới khi kết thúc kéo dài khoảng một tuần, trong lúc đó đầy đầu ngoại trừ làm thì là làm, cho nên khoảng thời gian này có thể xin nghỉ.

Vệ Tục nguyên một đêm không trả lời tin nhắn, một Alpha còn xin nghỉ theo Dương Mạt, quý cũng đoán được tối hôm qua hai người bọn họ đã làm gì!

Sắc mặt Tần Liên càng đen hơn.

Dựa vào cái gì chó Vệ cũng có thể cùng người trong lòng rủ nhau trốn học, hắn tối hôm qua quần còn chưa cởi thì đã bị vứt bỏ!

Phương Thư Nghiễn khốn khiếp! Sảng khoái xong liền nhắc quần bỏ chạy! Để một Omega nhỏ xinh yếu đuối như hắn ở lại! Đồ khốn Phương Thư Nghiễn không phải người!

Bài giảng Tần Liên chẳng nghe lọt, trong đầu vẫn cứ vang lên tiếng rủa thầm.

Buổi trưa tan học, Tần Liên đi ra khỏi phòng học trước tiên, chặn ở dưới tòa nhà của Alpha.

Trải qua một màn trên sân đại hội thể thao, Tần Liên ở trong đám Alpha có thể nói là thanh danh truyền xa. Nhìn thấy hắn cứ nhiên đến tòa nhà Alpha, mọi người dồn dập quăng ánh mắt tò mò tới, có người còn vòng xa tới mấy mét, cũng có người đến gần chào hỏi hắn.

Tần Liên đợi nửa ngày không thấy Phương Thư Nghiễn đi ra, hỏi một bạn học xem cậu đang ở phòng học nào, trực tiếp lên lầu.

Mới vừa lên lầu liền gặp phải một người, thấy hắn thoáng nhướn mày, “Tần Liên? Tôi tìm lão Phương à.”

Tần Liên nhận ra hắn là một đội trưởng bên trong hội sinh viên có quan hệ rất tốt với Phương Thư Nghiễn, cười cười, “Ừ, cậu ấy nói đưa tớ đi ăn cơm.”

Người kia lập tức quay đầu hướng về phía cuối hành lang rống lên: “Lão Phương, đừng tán gẫu nữa, nàng dâu của cậu tới tìm nè!”

Tần Liên thuận theo hướng hắn nhìn sang.

Phương Thư Nghiễn đang dựa vào góc tường, đứng phía trước là một thằng nhóc nhỏ xinh, vừa nhìn cũng biết là một nam sinh Omega.

Tần Liên nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Phương Thư Nghiễn, híp híp mắt.
Được nha, nhóc con này, không chỉ trốn tránh hần, còn có bản lĩnh này?

28. Chương 28

Tần Liên hít sâu một hơi, sau đó nắm cổ họng, dùng thanh âm lẳng lơ cong vút nhất hô lên.

“Lão ~ công ~”

Đám Alpha trên hành lang run lập cập, sau đó bước nhanh hơn.

Thằng nhóc Omega kia nghe thấy tiếng gọi, sau khi thấy rõ là Tần Liên, cau mày chán ghét lườm hần một cái.

Ồi sợ ghê chưa?

Tần Liên bước nhanh đi tới bên người Phương Thư Nghiễn kéo lấy cánh tay cậu: “Lão công ~ người ta ở dưới lầu đợi anh thật lâu nha ~”, sau đó không cam lòng yếu thể mà lườm lại.

Thân mình Phương Thư Nghiễn rõ ràng cứng lại rồi, thế nhưng vẫn không rút tay của hần ra.

Omega kia há mồm muốn nói cái gì, bị Phương Thư Nghiễn đánh gãy, “Nhớ kỹ lời tôi nói với cậu đấy, cứ như vậy đi.”

Tức thời trước mắt tiểu Omega như bật kín một tầng sương mù, cắn môi liếc mắt nhìn bọn họ, giậm chân một cái chạy mất.

Chỉ với chút sức chiến đấu ấy mà muốn tranh với hần!

Tần Liên cười, còn chưa kịp hưởng thụ niềm vui sướng thắng lợi, trên tay đã trống trơn, Phương Thư Nghiễn dịch sang bên cạnh một bước, không để cho hần kéo.

“Cậu sao lại đến tòa nhà Alpha?” Phương Thư Nghiễn không nhìn hần, giọng nói bình tĩnh lại lạnh lùng.

Tần Liên giận hờn: “Omega kia có thể đến tớ làm sao lại không thể?”

“Là tôi tìm cậu ta nói chút chuyện.” Phương Thư Nghiễn dường như không muốn nói nhiều với hần, đi về phía phòng học, “Tôi còn có việc phải làm.”

“Đứng lại!”

Tần Liên một nhát bắt được cánh tay cậu.

Phương Thư Nghiễn tránh một chút, tránh không ra, lại dùng sức...

Càng buồn bực hơn.

Omega này ăn thứ gì lớn lên vậy!

Tần Liên một phen đẩy Phương Thư Nghiễn lên trên tường, sau đó cái tay hoàn hảo kia chống ở sau đầu cậu, phóng một luồng soái khí bức người lên vách tường.

“Tớ biết, gạt cậu là tớ không đúng, nhưng cậu lại cho tớ một cơ hội nữa có được không?” Tần Liên tiến sát vào, đè thấp giọng nói.

Kỳ thực hiện giờ hần cũng rất buồn bực, hần có nghĩ tới Phương Thư Nghiễn sẽ tức giận, nhưng không ngờ sẽ tức giận đến như vậy, thậm chí còn có vẻ muốn cùng hần cả đời không qua lại với nhau!

Hần vốn tưởng dùng tình cảm của bọn họ, cho dù Phương Thư Nghiễn biết được hần là Alpha, cũng vẫn có thể tiếp tục yêu thích hần.

Là hần.... Quá tự mình đa tình?

Tần Liên cúi đầu, giọng nói có chút bi thương, “Tớ còn tưởng cậu thích tớ nhiều như tớ thích cậu, sẽ không để ý điều này. ”

CMN! Hần vốn cũng có thể ôm một Omega mềm mềm xinh xinh, bây giờ chọn tên khốn khiếp Phương Thư Nghiễn này, cũng rất thiết thòi có biết không!

... Cũng không quá thiết thòi.

Nào có Omega nào ôm sướng như anh giai hội trưởng đâu!

Nhưng Phương Thư Nghiễn không hề bị cảm động, thậm chí không màng Tần Liên kéo tay, lại đẩy hần ra, thấp giọng quát, “Tần Liên cậu còn có lương tâm không! Tôi không thèm để ý? Đúng, tôi không thèm để ý! Ngược lại tôi con mẹ nó chính là muốn đùa giỡn với cậu đấy, tôi quản cậu đã bị ai đánh dấu chứ!”

Thời điểm nghe thấy câu “Chính là muốn đùa giỡn”, Tần Liên suýt chút nữa thì nổi giận, nhưng nghe thấy câu sau thì mê mang.

Đánh dấu? Đánh dấu cái gì? Bị ai đánh dấu? Ha?

Nhìn thấy trên mặt Tần Liên còn lộ ra biểu cảm mê mang nghi hoặc, lòng Phương Thư Nghiễn trầm xuống, cười lạnh, “Cậu còn giả vờ cái gì, tối hôm qua tôi đã gửi thấy rồi... Cái mùi kia vốn không phải mùi chất dẫn dụ của cậu.”

Nói xong, bước chân tuyệt vọng của Phương Thư Nghiễn bước lên, đi ra.

Để lại một mình Tần Liên ngổn ngang ở trong gió. Chất dẫn dụ?

Mùi gỗ thơm?

Đó là mùi thuộc về hần mà! Là của hần mà!

29. Chương 29

Tần Liên ngổn ngang mà trở lại ký túc xá, Vệ Tục không thấy đâu, có lẽ vẫn đang ở sát vách.

Tần Liên rất muốn tìm hần để thương lượng, thế nhưng đạo đức lại không cho phép bản thân phá hỏng chuyện tốt nhà người ta, trong lòng càng ngày càng buồn bực.

Nguyên một buổi chiều, Tần Liên đều cố gắng liên hệ Phương Thư Nghiễn, nhưng là cả Wechat lẫn điện thoại đều bị kéo đen, Tần Liên cảm thấy hiểu lầm lẫn này có chút lớn rồi.

“Sau khi phóng thích chất dẫn dụ vốn là của mình xong, đối tượng cho rằng tui bị người khác đánh dấu, phải giải thích sao đây? Online gấp chờ!”

Nếu như hần phát một cái tin như vậy, đại khái có thể xưng là “Một trong mười ca oan khuất nhất trong năm”.

Mãi đến khi đêm khuya thật muộn, Tần Liên đang cô đơn nằm trên giường trần trọc trở mình, Vệ Tục mới trở lại ký túc xá.

“Cậu còn biết trở về.” Tần Liên xa xôi nói.

“Làm sao? Chờ trăm sủng hạnh à?” Vệ Tục nói, “Đêm nay khả năng không được, ban ngày dần vất hơi quá.”

“Sủng cái trứng ấy!” Tần Liên xa xôi nhìn hần, “Thoải mái?”

Vệ Tục mang vẻ mặt được ăn ngon nhưng chưa đã thèm: “Thành thật mà nói thì chưa đủ, thế nhưng cậu ấy mệt ngủ mất rồi.”

Tần Liên đập một cái gối lên đầu hần.

“Làm sao vậy? U oán như cô vợ nhỏ ấy.” Vệ Tục ngồi bên cạnh hần, “Cãi nhau với Phương Thư Nghiễn?”

“Không thấy tin tức gửi?”

“Điện thoại hết pin.”

“Được rồi.” Tần Liên tâm mệt mà thở dài, “Nói đơn giản thì, Phương Thư Nghiễn cho rằng tớ đã bị đánh dấu.”

“Cậu ta ngửi thấy mùi chất dẫn dụ của cậu?” Vệ Tục mất một giây đã đoán được.

Tần Liên gật đầu.

Vệ Tục:...

“Cậu ta ngửi thấy mùi hương Alpha, không hoài nghi cậu là một Alpha, mà lại hoài nghi cậu bị người khác đánh dấu.” Vệ Tục cau mày, “Mạch não của học bá thật là thần kỳ nha.”

“Giờ tớ nên giải thích thế nào đây!” Tần Liên gào khóc.

“Well, hai ngày nay lần đầu tiên tớ cùng Dương Mạt làm chuyện kia, phát hiện...”

Tần Liên đánh gãy: “Con mẹ nó cậu còn khoe khoang ông đây liên phá...”

Vệ Tục không để ý hần xen mồm, tiếp tục nói: “Phát hiện thật ra nếu như làm một pháo vẫn chưa giải quyết được vấn đề, vậy thì, làm luôn hai pháo.”

Tần Liên giật mình: “Ý cậu là tớ cứ trực tiếp thượng?”

Vệ Tục nhú mày: “Cần tớ dạy mấy tư thế không?”

Sáng ngày hôm sau vừa đến lớn học, Phương Thư Nghiễn liền thấy chiến thư đặt trên bàn.

“Buổi tối ngày thứ sáu, tan học gặp nhau ở rừng cây nhỏ.” Bạn cùng bàn niệm xong chữ trên mẫu giấy, mắng một tiếng, “Ai đưa cậu thứ này? Trì Siêu? Lần trước bị đánh cho một trận bây giờ còn dám đến?”

“Không biết là ai, nhưng có thể thần không biết quỷ không hay tiến vào lớp chúng ta đặt chiến thư lên trên bàn Thư Nghiễn, khẳng định phải là một Alpha rất mạnh.” Một người bạn khác phân tích.

“Mẹ kiếp.” Bạn cùng bàn đấm một quả lên bàn, “Phách lối như vậy? Coi ban 2 của chúng ta không có ai sao? Thư Nghiễn, cậu không phải sợ, buổi tối thứ sáu bọn tớ đi với cậu, đánh chết con rùa kia!”

Phương Thư Nghiễn không nói gì, cậu ngửi thấy mùi hương gỗ lưu lại trên tờ giấy, nhú mày.

Cậu nhớ chất dẫn dụ xa lạ trên người Tần Liên kia chính là mùi hương này.

Chẳng lẽ là.... Người kia hẹn cậu?

“Thứ sáu là lúc thuốc ức chế của tớ hoàn toàn mất hiệu lực.” Buổi trưa lúc ăn cơm, Tần Liên nói với Vệ Tục, “Lúc đó tớ đem lực lượng Alpha mạnh mẽ của tớ thả ra ngoài, thừa dịp cậu ấy còn chưa kịp lấy lại tinh thần, tớ liền nhào lên người cậu ấy, xé rách quần áo cậu ấy, xách súng lên chiến đấu, hí hí hí....”

Vệ Tục: “Hí hí hí hí....”

Nhìn nhau cười hèn hạ.

Một kế hoạch hoàn mỹ!

Mấy ngày sau, Tần Liên không tiếp tục tiêm thuốc ức chế nữa, cũng không đi lên lớp, mà là tìm khách sạn ở phụ cận trường học tá túc, sau đó lẳng lặng chờ đợi cuộc hẹn vào buổi tối thứ sáu trong rừng cây nhỏ.

Cuối cùng cũng tới ngày đó, Tần Liên đội mũ đeo khẩu trang, trên lưng trang bị kĩ càng, lén lén lút lút chuồn vào trong trường học, đi đến rừng cây nhỏ.

Hần còn chưa muốn để cho người khác biết hần không phải là Omega, dù sao còn phải ở đây cây bừa sách vở mấy năm nữa.

Đến khi tới khu rừng, bên trong đã có người.

Nhờ ánh trăng, Tần Liên thấy được người ngồi trên thềm đá đưa lưng về phía hắn, Phương Thư Nghiễn.

Tần Liên vui vẻ đem lực lượng Alpha của mình thả ra ngoài.

30. Chương 30

Lúc phía sau vang lên tiếng bước chân, Phương Thư Nghiễn đã phát hiện ra, ngay sau đó, không ngoài dự kiến cậu ngửi thấy hơi thở Alpha mùi gỗ thơm.

Đó là một luồng hơi thở rất mạnh mẽ, chỉ khi đối phương cố ý muốn phóng thích, mới có thể đạt được hiệu quả lớn như vậy.

Đây là đang thị uy cậu?

Kỳ thực cần gì chứ... Cậu đã thua.

Nghĩ tới đây là thứ mùi hương từng xuất hiện ở trên người Tần Liên, Phương Thư Nghiễn xiết chặt nắm tay, không quay đầu lại.

“Tôi biết cậu là ai.”

Tần Liên sững sốt, dừng bước lại, nghe cậu nói tiếp.

“Nếu cậu đã hẹn tôi, vậy chắc cũng đã biết quan hệ của tôi với Tần Liên rồi.” Phương Thư Nghiễn niết niết ngón tay, tận lực làm cho mình vững tin hơn, “Thực không dám giấu giếm, cậu ấy còn phải gọi tôi một tiếng lão công.”

Quả nhiên, tiếng hít thở phía sau cứng lại.

Vậy cũng coi như thắng đối phương 1 hiệp đi..... Phương Thư Nghiễn tự giấu nghĩ.

Nhắm mắt lại, Phương Thư Nghiễn đem suy tư mấy ngày nay nhất nhất nói ra: “Tôi không biết là cậu và cậu ấy liên hệ với nhau khi nào, nhưng mà bắt đầu từ học kỳ cậu ấy nhập học, chúng tôi đã quen biết. Cậu ấy đối với tôi rất tốt, hơn nữa, tôi cũng rất thích cậu ấy. Lúc biết được cậu ấy đã bị cậu đánh dấu, tôi đã hận không thể đánh chết cậu, thế nhưng những ngày qua tính tảo suy nghĩ lại...”

Nói đến đây, Phương Thư Nghiễn dừng lại thở dài một hơi, giọng nói có chút chua xót.

“Tôi không biết Tần Liên đối với cậu, đối với tôi là có ý gì, có lẽ là tôi chưa đủ tốt, thẳng thừng từ chối thân cận với cậu ấy, cậu ấy mới... Ngày mai, ngày mai tôi sẽ đi hỏi cậu ấy, nếu như người cậu ấy thích chính là cậu, vậy tôi sẽ lập tức rút lui ngay, nhưng nếu như cậu ấy có một chút, dù chỉ một chút chút thích tôi, tôi thế nào cũng nhất định phải cạnh tranh với cậu một lần.” Phương Thư Nghiễn cúi đầu nhìn tay mình, chớp chớp đôi mắt chua xót.

Cậu biết nói những lời này, đối phương nhất định sẽ chê cười cậu, chê cậu làm mất tôn nghiêm đàn ông.

Nhưng cậu thật sự không bỏ xuống được... Cậu không muốn mối quan hệ với Tần Liên còn chưa bắt đầu mà cứ kết thúc như vậy

Nếu như không phải thật sự thích, ai lại nguyện ý làm vậy đâu.

Thấy người phía sau một hồi lâu chưa đáp lại, Phương Thư Nghiễn chủ động hỏi: “Cậu cảm thấy thế nào?”

“Tớ cảm thấy chẳng ra sao cả.” Tần Liên nói, “Bởi vì tớ không phải chỉ một chút chút thích cậu, mà là rất nhiều, toàn bộ đều thích cậu. Xong đời nha, cậu không tìm được đối thủ cạnh tranh rồi.”

Phương Thư Nghiễn bất ngờ quay đầu lại, nhìn thấy người vào trong rừng cây chỉ có một mình Tần Liên, cảm thấy đầu óc bỗng nhiên xoay chuyển không kịp.

Vốn là đến cường đoạt, không nghĩ tới lại bất ngờ được nghe một bài thổ lộ chân tình dài như vậy, hiện giờ trong lòng Tần Liên đang ngọt ngào muốn chết, mạnh mẽ nín lại biểu cảm nhộn nhạo ở trên mặt, vừa thả chất dẫn dụ, vừa bước từng bước một đi về phía Phương Thư Nghiễn, ở trên cái đầu nhỏ còn mang vẻ bối rối của cậu búng một cái.

“Đồ ngốc.” Tần Liên cười khê, giọng trầm thấp vừa quyến rũ vừa phóng khoáng, tràn đầy tính đàn ông, “Không có ai có thể đánh dấu tớ, bởi vì tớ cũng là Alpha.”

3 giây sau, Tần Liên ôm bụng ngồi xổm trên đất, đau đến nhe răng.

Mà đồ ngốc Phương Thư Nghiễn nhà hắn đang đứng ở trước mặt, siết chặt nắm đấm tức giận nhìn hắn.

“Cậu lặp lại lần nữa cậu là cái gì?!” Phương Thư Nghiễn gầm nhẹ.

Tần Liên ngồi chồm hổm trên mặt đất ngẩng đầu, hai mắt đăm lẹ nhìn cậu: “Cậu buông nắm đấm ra tớ mới nói.”

“..... Đệt!” Phương Thư Nghiễn tức giận đến ngực cũng phập phồng, trên mặt tràn ngập phần nộ cùng tổn thương.

Tần Liên nhanh chóng đứng lên, vươn tay muốn ôm lấy cậu, “Lão công...”

“Đừng đụng vào tôi!” Phương Thư Nghiễn một nhát vỗ bỏ tay hắn, “Tần Liên cậu giỏi lắm, con mẹ nó tôi mất hai ngày hai đêm suy nghĩ nếu như cậu thích cái người đánh dấu kia thì tôi phải làm sao, nếu như cậu thích tôi thì tôi phải làm thế nào đối mặt với cậu, phải khuyên cha tôi từ hôn như thế nào, hiện giờ con mẹ nó cậu lại nói với tôi cậu là một Alpha!”

“Thật xin lỗi tớ không phải cố ý lừa gạt cậu, tớ...” Tần Liên đột nhiên phản ứng lại, “Từ hôn? Là sao?”

“Mắc mớ gì tới cậu!” Phương Thư Nghiễn mắng, “Alpha chết tiệt!”

Tần Liên “... Lão công cậu cũng là Alpha mà.”

Phương Thư Nghiễn trừng mắt nhìn hắn một giây, không lên tiếng, xoay người rời đi, tốc độ cực nhanh.

Tần Liên sững sờ tại chỗ, đầy đầu đều là “Từ hôn”, “Từ hôn”...

Phương Thư Nghiễn có hôn ước với người khác? Làm sao có thể!

31. Chương 31

Phương Thư Nghiễn đi rất nhanh, gần như là bỏ chạy.

Cậu không biết phải hình dung phần nộ cùng chấn động trong lòng như thế nào.

Tần Liên khẳng định không nghĩ tới hai ngày nay cậu đã trải qua những gì. Người đầu tiên mình thích trong mười mấy năm qua, lại bị người khác đánh dấu, cậu là hoàn toàn từ bỏ tôn nghiêm của mình mới có thể làm ra quyết định “Nếu như Tần Liên còn thích cậu cậu sẽ tha thứ hết mọi chuyện.”

Kết quả Tần Liên cười hì hì tròn mắt nói, hắn là một Alpha!

Điện thoại di động rung lên một chút, bạn học gửi tin nhắn tới, [Thế nào rồi? Cần giúp một tay không?]

Phương Thư Nghiễn gõ “Không cần”, nghĩ nghĩ, lại xóa bỏ, gõ dòng khác gửi đi.

[Không cần để ý hắn là ai, đánh một trận giúp tớ, cảm ơn cậu.]

Chưa đánh chưa hết giận!

Cũng không biết bạn cậu có thể đánh được không...

Nghĩ đến bản lĩnh đánh nhau của Tần Liên cũng rất lợi hại, Phương Thư Nghiễn càng tức giận hơn. Bảo sao chạy nhanh hơn cậu! Bảo sao sức lực lớn hơn cậu! Thiệt cậu vẫn luôn cho rằng Tần Liên là một bông hoa mảnh mai cần phải bảo vệ!

Rõ ràng là hoa ăn thịt người mà!

Phương Thư Nghiễn trở lại chung cư, việc đầu tiên chính là chạy vọt vào phòng tắm, nỗ lực làm cho mình bình tĩnh lại.

Nhưng mà cái phòng tắm này...

Mấy ngày trước, bọn họ vừa mới ở đây, ở trong cái phòng tắm này, Tần Liên ngồi ở dưới thân cậu, giường khuôn mặt đầy ửng đỏ lên, khăn khăn hỏi cậu, lão công, thoải mái sao...

Không được nghĩ nữa không được nghĩ nữa!

Phương Thư Nghiễn hít sâu một hơi, sau đó cũng không cọ rửa, trực tiếp thay áo ngủ đi ra.

Không lâu sau, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Dùng ngón chân Phương Thư Nghiễn cũng có thể đoán được là ai, vì thế ngồi yên không nhúc nhích.

Coi như đã bình tĩnh lại thì cậu vẫn rất tức giận! Quả nhiên, ngoài cửa truyền đến giọng nói của Tần Liên, “Thư Nghiễn.... Cậu mở cửa ra đi...”, Phương Thư Nghiễn ngồi thẳng lưng lên.

Giọng nói này... Làm sao nghe lại mong manh như thế?

Cậu đứng lên, dùng bước chân thật nhẹ thật nhẹ dịch chuyển đến bên cửa.

“Thư Nghiễn... ” Tần Liên lại gọi một tiếng, lúc này hơi thở còn yếu hơn.

Phương Thư Nghiễn hoảng hồn.

Cậu chỉ nhờ bạn học đánh một trận, lại không nói nhằm chỗ hiểm mà đánh, sẽ không phải ra tay nặng vậy chứ!

Nhưng mà Alpha quả thực đều rất hiểu chiến, vạn nhất trong lúc đánh nhau xúc động lên liền thật sự hạ đòn hiểm thì sao?!

Cái tay đè trên cửa của Phương Thư Nghiễn nắm chặt lại, tập trung tinh thần lắng nghe, nhưng ngoài cửa lại không thêm có động tĩnh gì.

Phương Thư Nghiễn thầm mắng một tiếng, vặn cửa mở ra.

Kết quả nhìn thấy Tần Liên thật sự nằm trên đất, dán vào cửa, mặt hướng xuống dưới, không nhúc nhích.

Phương Thư Nghiễn sợ đến mức lập tức ngồi xổm xuống vỗ hấn, “Tần Liên! Tần Liên!”

Tần Liên nâng tay phải lên một chút, nhưng lại giống như mất hết sức lực nhanh chóng rũ xuống.

Bọn họ đến tốt cùng đã đánh nặng đến thế nào!

Phương Thư Nghiễn vừa tức vừa vội, cẩn thận ôm thắt lưng Tần Liên, kéo hấn vào trong phòng, đặt lên giường.

Tần Liên vẫn luôn nhắm chặt mắt, như đã lâm vào hôn mê. Trên mặt không có vết thương, không biết đánh vào chỗ nào rồi. Phương Thư Nghiễn đang muốn gọi điện tới bệnh viện, lại nghe thấy Tần Liên kịch liệt ho khan một tiếng.

“Sao rồi?” Phương Thư Nghiễn nhanh chóng hỏi.

Tần Liên cau mày hít một hơi, sắc mặt trắng bệch, khóe mắt ứa ra nước, “Đau.”

Một chữ làm cho “Tình thương người cha” của Phương Thư Nghiễn khởi động lên, “Đau chỗ nào?”

“Bụng.” Tần Liên nói, “Còn có hông.”

Mông?

Bọn họ đây là làm cái trò gì!

“Trước hết cởi áo ra đã, tớ xem giúp cậu.”

Bụng có rất nhiều bộ phận quan trọng, vạn nhất xuống tay nặng sẽ rất dễ thương tổn đến nội tạng, đảm người này làm sao lại không biết nặng nhẹ như vậy!

Cái tay gãy xương kia của Tần Liên chỉ vừa mới được tháo bột, hoạt động còn chưa linh hoạt, Phương Thư Nghiễn giúp hắn cởi áo ra, nhìn thấy trên cơ bụng trắng trẻo non nớt kia, có một tảng máu lớn ứ đọng!

Phương Thư Nghiễn hít hà một hơi.

“Nhìn dọa người vậy thôi, thật ra không đau đâu.” Tần Liên trái lại an ủi cậu, vẻ mặt ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Phương Thư Nghiễn lại càng đau lòng!

“Cậu đừng cử động, tớ đi lấy thuốc.”

Tần Liên nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

Chấm bông ngoáy tai vào cồn iốt, nhẹ nhàng lau chùi lên da bụng, Tần Liên nhìn bộ dạng vừa nghiêm túc vừa đau lòng của Phương Thư Nghiễn, trong lòng lại bắt đầu xông lên vị ngọt ngào.

“Được rồi.” Phương Thư Nghiễn ném bông ngoáy tai đã dùng sang bên cạnh, “Trước hết đừng lộn xộn, cũng đừng mặc áo vào, phơi một lát đã. Còn có chỗ nào bị thương không?”

“Còn mông.” Tần Liên nói.

32. Chương 32

Phương Thư Nghiễn: “Vậy hả... Vậy cậu tự bôi thuốc đi.” Nói xong, thả bình thuốc xuống muốn đứng dậy.

“Đừng đi!” Tần Liên lập tức duỗi tay kéo cậu, sau đó lại nhăn mặt kêu một tiếng.

“Không phải nói đừng lộn xộn rồi sao!”

“Cậu đừng đi.” Tần Liên tội nghiệp nhìn cậu, “Trên người tớ đau quá, tay cũng bị gãy mất, căn bản với không tới.”

Sau đó nằm ở trên giường “Ai da ai da” mà rên rỉ. Phương Thư Nghiễn lập tức cảm thấy một tia tâm mệt.

Tần Liên tiếp tục ở trên giường bưng cái mông lặn lộn.

“Mau cởi quần xoay người nằm sấp xuống, đừng bắt tớ phải nói lần thứ hai.”

Đầu gối quỳ xuống giường, ngón tay đặt lên chỗ đũng quần, tràn ngập hàm xúc ám chỉ mà chậm rãi vẽ một vòng, lại đưa về mép dây thun, chậm rãi, chậm rãi cởi quần ngoài ra, lại “Ba” một tiếng nhẹ nhàng bắn chun quần lót, néo viền đem quần lót cởi xuống một nửa...

Nếu như Phương Thư Nghiễn biết được Tần Liên sẽ đem động tác đơn thuần “Cởi quần xoay người nằm sấp xuống để bôi thuốc” diễn đạt thành múa thoát y thể này, cậu nhất định từ lúc mới đầu đã không cho hắn vào trong nhà!

Cũng may Tần Liên không dám làm quá phận, sau khi xoay người nằm sấp xuống mới đem quần cởi hết ra, Phương Thư Nghiễn tận lực dùng thái độ thầy thuốc liếc mắt nhìn thoáng qua cái mông hắn, sau đó lập tức mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

Mông non vĩnh cao, không có một tí tạo vết thương. “Thật sự bị đánh?”

“Thật sự! ” Tần Liên nói.

Phương Thư Nghiễn dừng một chút, “Nhiều thịt lắm không nhìn thấy, cũng không cần bôi thuốc.”

“Vậy được!” Tần Liên không hề do dự trực tiếp xoay người ngồi dậy.

Phương Thư Nghiễn đang tập trung quan sát xem hấn có vết thương nào không, lại bị hấn làm cho bất ngờ không kịp chuẩn bị nhìn thấy chỗ gay go nào đó, tức thời nhắm mắt lại rống lên: “Tần Liên con mẹ nó cậu mặc quần lại ngay! ”

Dứt lời, một luồng hơi thở ấm áp nhào tới trên mặt cậu, Tần Liên vòng tay lên eo cậu, thấp giọng ở bên tai nói.

“Đợi lát nữa lại phải cởi ra, phiền phức lắm.”

Phương Thư Nghiễn lập tức mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt Tần Liên gần ngay trong gang tấc, còn có ám chỉ trong mắt hấn.

Phương Thư Nghiễn một nhát đẩy hấn ra, sau đó lui về cạnh cửa, tròn tròn đôi mắt, “Cậu đừng có được đà lại lần tới!”

Làm sao còn không biết xấu hổ đưa ra loại yêu cầu này chứ, bản thân làm chuyện gì trong lòng không có giới hạn sao!

Khóe miệng Tần Liên xụ xuống, rũ mắt, lại lộ ra biểu tình đáng thương kia.

Phương Thư Nghiễn:...

Đáng chết! Cậu vẫn không đủ sức chống cự lại vẻ mặt này của hấn!

“Tớ biết lừa cậu là tớ không đúng, ” Tần Liên nhẹ giọng nói, “Từ lúc bắt đầu tớ đã biết chúng ta đều là Alpha, tớ không nên tiếp tục đến gần cậu, nhưng tớ không nhịn được.”

Tay Phương Thư Nghiễn phát run lên.

Không sai, anh trai cậu cũng từng khuyên cậu cách xa Tần Liên ra, nhưng mà cậu cũng...

Không nhịn được.

“Chúng ta đều là Alpha, thì thật sự không thể ở bên nhau sao?” Tần Liên nhìn cậu, trong ánh mắt có một tia bi thương, “Thư Nghiễn, hôm nay cậu nói, coi như tớ thật sự bị người khác đánh dấu, thì cho dù tớ chỉ có một chút chút thích cậu, cậu cũng sẽ không từ bỏ. Vậy giờ tớ cho cậu biết, tớ chỉ thích một mình cậu, xưa nay đều chưa từng có người khác, chỉ có điều tớ không phải Omega, nếu như chúng ta ở bên nhau là vi phạm thuần phong thể tục.... Cậu sẽ từ bỏ sao?”

Phương Thư Nghiễn cắn chặt môi.

Dù cho Tần Liên thật sự là Omega, lấy tính tình của cha cậu, cũng không thể cho phép. Huống chi là loại chuyện kinh hãi thể tục như hai Alpha bàn chuyện yêu đương này!

Phương Thư Nghiễn thở dài, vào lúc ánh mắt Tần Liên ảm đạm xuống, tiến lên một bước ôm lấy hấn.

Kinh hãi thể tục gì đó đi chết đi! Lại như lời Tần Liên nói trước đó, hai Alpha nói chuyện yêu đương thì làm sao!

Trước đó...

Trong lòng Phương Thư Nghiễn có chút phức tạp. Hóa ra sớm từ lúc đó Tần Liên đã ám chỉ với cậu.

Tần Liên gần như ngay lập tức ôm ngược lấy cậu, đồng thời trong lòng ngọt như đường mới tan. Hấn biết mà, anh giai hội trưởng sẽ không muốn từ bỏ hấn đâu mà.

“Cậu.” Phương Thư Nghiễn khàn khàn mở miệng, “Vết thương không sao chứ?”

“Không thành vấn đề!” Trong giọng nói của Tần Liên không che giấu nổi vui sướng cùng mong đợi.

Phương Thư Nghiễn lại có chút sốt sắng.

Dù sao chuyện phải làm sau đó, cũng là lần đầu tiên của cậu.....

33. Chương 33

Nhưng ngay khi Phương Thư Nghiễn chậm rãi đưa tay xuống dưới, Tần Liên đột nhiên phát lực xốc cậu lên, sau đó ấn bả vai cậu đè cậu lên trên giường, túm hai tay đưa ngang qua đỉnh đầu, sau đó dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai vén áo cậu lên, ở chỗ cổ tay thắt một nút.

Chờ Phương Thư Nghiễn phản ứng lại, tay đã bị thít chặt gắt gao, cả người là tư thế không thể động đậy.

Ý thức được hẳn có ý gì, Phương Thư Nghiễn đều sắp tức đến nổ phổi.

Mới vừa rồi là ai bị đánh cho nằm ở cửa không nhúc nhích? Hiện giờ mẹ nó đảo mắt đã có thể trối người?!

Còn muốn thượng cậu?!

Tần Liên trưng ra vẻ kiêu ngạo: “Chiêu mới học đây, lợi hại không?”

“Lợi hại cái đầu cậu!” Phương Thư Nghiễn gầm nhẹ, “Bọn họ làm sao không đánh gãy chân cậu luôn đi! Buông tớ ra!”

“Bạn cậu sau khi nghe tớ giải thích xong thì không đánh nữa, là tớ nhờ bọn họ đánh, đánh vào chỗ bụng, đau tí, nhưng có thể nhìn ra được.” Tần Liên cúi đầu mổ hôn chớp mũi cậu, “Đảm tớ mấy quả, giúp cậu hả giận.”

Tự mình tìm đánh, chỉ vì muốn cậu nguôi giận....

Tức giận trên mặt Phương Thư Nghiễn giảm xuống, nhưng là vẫn trừng mắt không nói gì.

“Bây giờ còn sinh giận?”

“Sinh!” Phương Thư Nghiễn hờn dỗi nói.

Tần Liên nhin không được cười ra tiếng: “Con trai hay con gái?”

Phương Thư Nghiễn ý thức được lời vừa nói có nghĩa khác tức khắc vừa vội vừa then thùng, “Con mẹ nó, tớ nói là tớ còn đang tức giận! Cậu đứng lên ngay cho tớ!”

“Thật sự muốn tớ đứng dậy sao?” Tần Liên nhìn cậu, giọng điệu nghiêm túc, “Thư Nghiễn, tớ là thật sự thích cậu”.

Phương Thư Nghiễn cảm thấy ý của hắn là “Thật sự muốn làm cậu” thì đúng hơn. Làm sao đây! Mọi chuyện không nên tiến triển theo hướng này chứ!

“Thích cậu.” Tần Liên cúi đầu mổ hôn cái mũi cậu, “Tớ cũng không nghĩ tới, lớn như vậy, người đầu tiên mình thích là nam thì thôi đi, lại còn là Alpha.”

Động tác phản kháng của Phương Thư Nghiễn chậm lại, trong lòng cảm thấy rất ảm áp.

Cậu cũng không nghĩ tới. Lúc Tần Liên vừa phóng đảng vừa đáng yêu mà xông vào cuộc sống của cậu, cậu cũng không nghĩ tới người này lại là một Alpha.

“Tớ muốn cậu, có thể không?” Tần Liên nhẹ nhàng hỏi, giọng điệu cẩn thận từng li từng tí một.

Phương Thư Nghiễn tức thời không tìm ra lời nào để từ chối. Bởi vì đây vốn là chuyện sớm muộn, không phải cậu ở dưới, thì cũng là Tần Liên ở dưới. Thế nào cũng hơi chịu thiệt.

Cậu lại có chút không nỡ để Tần Liên chịu thiệt.

“Tớ đếm đến ba, nếu như cậu kêu ngừng, tớ sẽ không tiếp tục nữa.”

Tần Liên mở miệng ra.

Hầu kết Phương Thư Nghiễn giật giật, sau đó, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Ba.”

Nói xong, Tần Liên cúi đầu hôn lên đôi môi Phương Thư Nghiễn.

kéo đèn

~~Một tuần lễ sau, Tần Liên rốt cục trở về phòng học, vành mắt đen nhìn Vệ Tục rồi cùng nhau nở nụ cười, tựa như anh em cùng cảnh ngộ bị tiểu yêu tinh hút khô người.

Bạn học trong lớp thấy hần trốn học, liền biết hần và Phương Thư Nghiễn làm cái gì gì kia.

Nhưng bởi vì Omega với Alpha hẹn hò nhau là rất bình thường, tất cả bạn học đều chỉ cười chúc phúc hần, có người còn hỏi một ít vấn đề chóng vánh, cũng không có lời nào không tốt.

Tần Liên còn cảm thấy cái vỏ Omega này thật tốt, có thể quang minh chính đại show ân ái nha!

Mãi đến tận khi trông thấy Vệ Tục ngồi phía trước cùng Dương Mạt hằng ngày...

Vệ Tục lấy chuyện thành tích mình quá kém, muốn Dương Mạt giúp hần bỏ túc học làm lí do, tìm giáo viên xin đổi chỗ ngồi, thử hỏi có giáo viên nào lại đa nghi đến độ nhận ra hai tên Omega ngồi cùng bàn với nhau thì sẽ nói chuyện yêu đương ảnh hưởng đến học tập? Vì thế rất thoải mái mà cho phép Dương Mạt chuyển tới cạnh Vệ Tục.

Sau đó cơ hồ mỗi tiết học Tần Liên đều có thể nhìn thấy...

“Tiểu Mạt, tớ viết cái này có được không?”

“Tư thế của cậu sai rồi, phải cầm bút như vậy. Thả tay cậu ra, cầm lấy tay tớ mà xem tớ viết như thế nào!”

“Tiểu bảo bối tay của cậu thật nhỏ thật mềm.”

Hoặc là như vậy...

“Tiểu Mạt, đoạn này sao tớ hát không ra vậy?”

“Cậu phải dùng chỗ này lấy hơi, cậu sờ bụng tớ mà xem... Bụng mà! Cậu ấn đi đâu vậy!”

Có lúc thì...

“Tối hôm qua cắn cậu đau rồi phải không? Tớ xoa xoa cho cậu.”

Bởi vì là nhỏ giọng ve vãn, các bạn học khác nghiêm túc nghe giảng bài đều không chịu bao nhiêu ảnh hưởng. Thế nhưng Tần Liên nghe giảng không lọt, lại bởi vì Alpha trời sinh có thính lực tốt hơn các Omega cùng lớp, cho nên toàn bộ lời người trước mặt đều có thể nghe đến... rõ ràng rành mạch.

“A Liên hôm nay mắt của cậu bị đau hay sao?” Sau khi trùng mắt lờm đến lần thứ năm, bạn cùng bàn Tần Liên nhin không được hỏi hần.

“Đâu có.” Tần Liên nói, “Cậu có cảm thấy hai người phía trước bốc khí gay nặng lắm rồi không?”

“A?” Bạn cùng bàn hướng phía trước nhìn, lúc này tay Dương Mạt đang cắm vào trong túi áo Vệ Tục giữ ấm.

“Thế này có gì đâu.” Bạn cùng bàn không thèm để ý nói, “Hội chị em chúng ta bình thường vẫn vậy mà.”

Tần Liên:...

Trời xanh ở trên cao, ngài hãy mở mắt to lên mà xem này!!!

Lúc Phương Thư Nghiễn nhận được tin nhắn của Tần Liên, cậu đang ở trên sân thể dục tham gia tiết huấn luyện thể năng cuối cùng.

[Lão công! Tan học xong mau tới phòng học tớ!]

[Đến sớm vài phút, sau đó lúc tiếng chuông vang lên, nhớ hét thật to tên tớ nha!]

Phương Thư Nghiễn:?

34. Chương 34

Còn hai mươi phút nữa thì tan học, Phương Thư Nghiễn suy nghĩ một chút, tới chỗ giáo viên xin nghỉ, nói là trong người không thoải mái.

Phương Thư Nghiễn thành tích tốt lại an phận thủ thường, giáo viên không nghĩ nhiều lập tức cho phép luôn, còn quan tâm hỏi có cần đưa tới phòng y tế không.

Phương Thư Nghiễn lắc lắc tay, ôm bụng run run rẩy rẩy rời khỏi sân thể dục, sau đó trong khoảng khắc biến mất khỏi tầm mắt giáo viên, bắt đầu chạy như điên về phía lớp học Omega.

Ở cùng Tần Liên một thời gian, dường như kỹ năng diễn xuất cũng có tiến bộ rồi.

Phương Thư Nghiễn có chút lo lắng không biết có phải Tần Liên có chỗ nào không thoải mái không, dù sao bọn họ vừa rồi mới trốn học làm loại chuyện này....

Thế nhưng CMN, coi như không thoải mái, hay khó chịu thì cũng là cậu đi, cái mông cậu bây giờ vẫn còn đang đau đấy!

Tần Liên có thể có gì không thoải mái được? Ngã trái da? Tuy rằng nghĩ như vậy, Phương Thư Nghiễn vẫn không giảm tốc độ, đảo mắt đã đến cửa phòng học Tần Liên.

Lớp bọn họ có vẻ đang có tiết âm nhạc, bên trong toàn tiếng a a a rất ồn ào. Chương trình học của Omega thiên về các loại nghệ thuật, văn học, Phương Thư Nghiễn nghĩ tới Tần Liên đang học những thứ này, đột nhiên cảm thấy rất thú vị.

Hình như chưa từng nghe hắn ca hát bao giờ?

Phương Thư Nghiễn cẩn thận tiến lên phía trước vài bước, sau đó ở bên cửa sổ ngó nghiêng đầu.

Có thể là Tần Liên ở giữa một đám Omega quá mức dễ thấy, cũng có thể là.... Vốn đã dễ thấy, Phương Thư Nghiễn ngó một chút liền thấy Tần Liên ngồi ở chính giữa những người cuối lớp.

Miệng há ra lại ngậm vào, không nghe rõ đang hát cái gì, nhưng dáng vẻ thật sự rất đáng yêu.

Phương Thư Nghiễn cong cong khóe môi, thu người về dựa lên tường.

Thế nhưng ôi chao thật sự quá đáng yêu, thật muốn liếc mắt nhìn thêm một lần nữa! Phương Thư Nghiễn ngồi đây, cẩn thận thăm dò vào trong. Không nghĩ tới Tần Liên cũng đang nhìn chằm chằm ra cửa sổ, trong mắt còn mang theo ý cười. Phương Thư Nghiễn bị bất ngờ, nhanh chóng xoay thẳng người lại, trong lúc hoảng loạn thật giống như nhìn thấy Tần Liên há miệng nói một câu.

Hả? Đây là ý gì? Là đang nói chuyện với cậu? Phương Thư Nghiễn do dự một chút, lại thò đầu ra ngoài. Mặt Tần Liên còn hướng tới cửa sổ đây, thấy cậu ngó ra, lập tức ra sức dùng khẩu hình nói một chữ “Yêu”.

Phương Thư Nghiễn lại rụt trở về.

Lúc này cậu nhìn ra rồi, cũng đoán được là hắn muốn nói cái gì, lỗ tai tức khắc đỏ ửng lên.

“Tở”, “Yêu....” Tần Liên sao lại như vậy chứ... Không lắng nghe bài giảng à!

Phương Thư Nghiễn vừa muốn cười, lại vừa có chút thẹn thùng, sợ bị những bạn học khác nhìn thấy, lại không nhịn được mà thò đầu ra ngó.

Lời còn chưa nói hết đâu! Vẫn còn một chữ mà!

Nhưng mà lần này, Tần Liên lại nghiêm nghiêm túc túc nhìn bảng đen, lưng ưỡn đến thẳng tắp, ra vẻ vẫn luôn ngoan ngoãn nghe giảng bài. Phương Thư Nghiễn cau mày, quét một vòng quanh phòng học, thấy giáo viên đang dạy một bạn học phía trước phát âm, cũng không có để ý hắn.

Làm sao không nói tiếp?

Phương Thư Nghiễn đứng ở cửa sổ vừa nóng vội vừa sốt ruột nhìn Tần Liên, nhưng Tần Liên vẫn một mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm bằng đèn một chữ cũng không có, cuối cùng Vệ Tục cũng thấy Phương Thư Nghiễn ở bên ngoài, tựa lưng húc húc bàn Tần Liên.

Tần Liên tát một cái lên vai hắn, nói gì đó. Xem khẩu hình, hình như là “Đừng nghịch”.

Đừng nghịch???

Nghịch cậu hồi nào!

Phương Thư Nghiễn nhìn ra là hắn cố ý không nói một chữ cuối cùng trêu chọc cậu, tức khắc giận dữ đứng thẳng bên cửa sổ, thẳng tắp nhìn chăm chăm hắn.

Xem hắn còn có thể giả vờ được bao lâu!

Thế nhưng mãi đến lúc tan học, Tần Liên đều thật sự không liếc mắt nhìn về hướng cửa sổ nữa, trái lại có người đã sớm nhìn thấy Phương Thư Nghiễn, tiết học vừa tan liền hô một tiếng: “Tần Liên, có người tìm cậu này.”

Dù sao mọi người cũng đều biết quan hệ của hai người bọn họ.

Tần Liên cũng không giả bộ, nhảy nhót chạy ra khỏi cửa rồi nhào tới lòng ngực Phương Thư Nghiễn.

Phương Thư Nghiễn theo bản năng ôm lấy hắn, trong lòng ấm áp.

“Mau cùng tớ show ân ái đi.” Tần Liên nói, “Đừng nói gì, hôn tớ!”

Phương Thư Nghiễn vốn cũng không tức giận gì, nhưng vẫn cố ý nghiêm mặt nói: “Đừng nghịch.”

Tần Liên cười khê, ghé vào lỗ tai cậu nhẹ giọng nói: “Tớ yêu cậu.”

Rốt cục nghe được ba chữ kia, đầu Phương Thư Nghiễn có chút say, lỗ tai cũng nóng lên, còn chưa phản ứng lại, Tần Liên đã chủ động hôn lên đôi môi cậu.

“Ôi ôi ôi ~ ”

Trong phòng học một đám bạn học nán lại xem náo nhiệt.

Vệ Tục thở dài, “Vẫn là hàng bại hoại thôi”, sau đó lôi kéo Dương Mạt đi cướp cơm.

Khắp hành lang toàn một màu hương phấn bay bay, không ai chú ý tới Lâm Tĩnh lớp bên cạnh lộ ra ánh mắt phần nộ cùng đổ kị.

35. Chương 35

Trên đường đến nhà ăn, Tần Liên vừa đắc ý đem bàn tay nhét vào trong túi áo Phương Thư Nghiễn, vừa nói: “Oa cậu không biết cả buổi sáng nay tớ phải vượt qua thể nào đâu, cái tên xấu xa Vệ Tục kia cứ ở phía trước tớ show ân ái, ai nói tớ không có đối tượng, ai nói tớ không có bạn trai làm ấm tay, Dương Mạt có thể bỏ vào tớ cũng có thể nha!”

Phương Thư Nghiễn thở dài, kéo khóa túi áo xuống một chút, “Tay mình lớn thế nào trong lòng còn không biết sao?”

Tần Liên oan ức: “Nhưng mà tay người ta tay lạnh nha.”

Phương Thư Nghiễn không nói gì, trực tiếp đem cái tay vẫn đang có ý đồ nhét vào trong túi áo mình nắm chặt lại, hai lòng bàn tay ấm áp dán vào nhau, ngón tay không hện mà cùng tách ra, mười ngón tương giao.

Tần Liên rốt cuộc chịu thành thật, toét miệng đi bên cạnh. Phương Thư Nghiễn cũng nhịn không được cong cong khóe miệng. Giống như đồ trẻ con vậy.

Buổi chiều lại quay trở về lớp học, Tần Liên nhìn thấy một người đứng ở cửa phòng học, chính là Omega lần trước nói chuyện với Phương Thư Nghiễn ở ngoài hành lang kia.

Tần Liên xem xét liếc mắt nhìn cậu ta một cái, nhắc chân chuẩn bị vào cửa.

“Này.” Lâm Tĩnh gọi hần. Bước chân của Tần Liên vẫn không ngừng lại.

“Tần Liên!” Lâm Tĩnh nâng cao giọng, có chút tức giận.

Tần Liên lui hai bước, dựa vào tường cúi đầu nhìn cậu ta: “Ồ, cậu ở đây sao?”

Lâm Tĩnh nghe xong tức khắc tức giận đến dậm chân, mắng: “Tần Liên cậu đúng là không biết xấu hổ! Cậu dẫn anh Thư Nghiễn nhà tôi! Tôi...”

Còn chưa nói hết, đã thấy Tần Liên vén tay áo lên.

Lâm Tĩnh tròn tròn đôi mắt: “Cậu, cậu muốn làm gì?”

Tần Liên bắt chước động tác vừa rồi, giậm chân một cái: “Cậu đúng là không biết xấu hổ, anh Thư Nghiễn tại sao lại là của nhà cậu, rõ ràng chính là của nhà tớ, hừ!”

Giọng nói cùng dáng vẻ có phần kịch cỡm, Dương Mạt nghe xong đều muốn đánh người. Lâm Tĩnh bị hần làm cho nghẹn một hồi lâu không nói ra lời, Tần Liên lại chống nạnh “Hừ” một tiếng, “Anh Thư Nghiễn chính là thích tớ muốn ở bên tớ, mắc mớ gì tới cậu! Dù sao anh ấy cũng chẳng thích cậu nha!”

“Cậu đắc ý cái gì!” Lâm Tĩnh bị câu nói sau cùng làm cho tức đỏ mắt, “Cậu cho rằng cậu có thể tiến vào cửa lớn nhà họ Phương sao, Thư Nghiễn đã cùng em họ tôi đính hôn rồi!”

Nụ cười trên mặt của Tần Liên biến mất, “Cậu nói cái gì?”

Thấy rốt cuộc cũng hòa một bàn, Lâm Tĩnh đắc ý hất cằm lườm hần một cái: “Tôi nói là, Thư Nghiễn đã cùng em họ tôi đính hôn rồi! Nhà chú hai tôi có tiền lại có thế, cha của Phương Thư Nghiễn cũng đã đồng ý hôn sự này, cho nên chỉ cần chờ anh ấy tốt nghiệp...”

“Ngậm cái miệng của cậu lại.” Tần Liên lạnh giọng đánh gãy cậu ta, đôi mắt bình tĩnh đáng sợ, “Coi như vậy thì có quan hệ cái rắm gì tới cậu? Tôi cùng Phương Thư Nghiễn lên giường cậu thượng sao?”

Nói xong, không chờ Lâm Tĩnh đỏ bừng mặt phản ứng lại, liền đẩy cửa tiến vào trong phòng học.

Đính hôn?

Ngày đó lúc ngã ngựa, hần quả thực có nghe thấy Phương Thư Nghiễn nói từ hôn gì đó, nhưng khi đó vội vã giải thích với đỡ người, cư nhiên quên mất cái vụ này.

Nhưng là chuyện này đã qua bảy ngày rồi, làm sao Phương Thư Nghiễn lại chưa một lần kể với hần?

Kết quả cuối cùng hần vẫn là từ miệng cái thằng nhãi tên Lâm gì gì ấy mới biết được?

Tần Liên cảm thấy có chút oan ức.

“Cũng đừng nghe gió thành mưa, ngày trước trên mạng không phải có người còn nói cậu ta sắp kết hôn với công chúa nước láng giềng sao, bình tĩnh lại đi, nói không chừng chỉ là lời đồn thôi.” Vệ Tục nói.

“Tớ rất bình tĩnh mà” Tần Liên dè ngón tay cái xuống, bẻ cái dưa gãy thành hai nửa.

“Tớ cảm thấy đây chưa chắc đã là lời đồn.” Dương Mạt nói, “Lâm Tĩnh này tớ biết, nhà chú hai cậu ta quả thực rất thân cận với nhà họ Phương, nghe nói nhà đó có một cậu con trai nhỏ Omega, nuôi trong nhà từ nhỏ, ai cũng chưa từng gặp, khuê nam đại gia có tiếng.”

“A.” Tần Liên cười lạnh một tiếng, một phần hai dưa biến thành một phần tư.

“Hmmm.” Dương Mạt dừng một chút, “Lời đồn thôi, người này bọn tớ cũng chưa từng thấy, nói không chừng không có người như vậy.”

“Đúng thế.” Vệ Tục nhanh chóng nói, “Có khi quá xấu xí.”

“Cũng có khi chỉ là một nhân vật giả tưởng.”

“Cũng có thể là yêu quái đi!”

Ba người đều trầm mặc một chút.

Tần Liên đem một phần tư chiếc dưa bẻ thành một phần tám.

“Buông tha cái dưa đi.” Vệ Tục không nhịn được nói.

Tần Liên thở ra một hơi dài, “Đêm nay tớ không về ký túc xá, quay lại tìm cậu ấy cẩn thận đàm luận mới được.”

36. Chương 36

Lúc quay lại nhà cho thuê, Phương Thư Nghiễn vừa mới nằm xuống, nghe thấy tiếng chìa khóa vội đập lên dếp lê đi ra: “Không phải nói đêm nay ở ký túc sao?”

“À.” Tần Liên hàm hồ một tiếng, “Lúc tớ vừa mới quay về, đi ngang qua một rừng cây nhỏ.”

Phương Thư Nghiễn đứng yên không nhúc nhích, chờ hắn nói tiếp.

Tần Liên liếc mắt nhìn cậu: “Là, rừng cây.” Dừng một chút, “Lâm ấy.”

“Đúng rồi. Cuộc hẹn lần trước của bọn mình...” Phương Thư Nghiễn nghe hiểu, “Xin lỗi, lúc đó tớ quá nóng giận, nhịn không được để bạn học đánh cậu.”

Thế nhưng sau đó cậu cũng được biết, bạn học sau khi gặp Tần Liên xong, biết rõ chân tướng sự tình cũng không hề động thủ, Tần Liên bị thương là do hắn tự mình xin đánh.

Làm sao bây giờ lại bắt đầu lời chuyện cũ ra?

“Không phải chuyện này, không liên quan tới chuyện này, mà là rừng cây kia, Lâm ấy.”

Phương Thư Nghiễn cau mày, vẫn chưa hiểu hắn đến cùng muốn nói gì.

Tần Liên có chút khó chịu “Sách” một tiếng: “Rừng có nhiều cây, Lâm.”

“Nói lung ta lung tung cái gì.” Phương Thư Nghiễn nói, “Đến cùng là làm sao?”

“Đến cùng là làm sao bản thân cậu không biết à?”

Phương Thư Nghiễn không hiểu ra sao bị sặc một câu như vậy, cũng có chút tức giận, nâng cao giọng lên: “Có chuyện gì cậu cứ việc nói thẳng, quanh co lòng vòng...”

“Dựa vào cái gì mà tớ phải nói thẳng!” Tần Liên gào thét đánh gãy cậu, mũi tức khắc có chút lên men, “Con mẹ nó cậu cùng họ Lâm đính hôn dựa vào cái gì bắt tớ phải mở lời trước!”

Nghe xong lời này, Phương Thư Nghiễn liền há miệng sửng sốt: “Lâm Tĩnh tìm cậu?”

“Tớ là đính hôn, nhưng mà tớ...” Phương Thư Nghiễn ngồi xuống mép giường thở dài, “Tớ là từng có hôn ước, tớ bây giờ không...”

Tần Liên ngồi ở trên giường, cánh tay chống xuống đầu gối, cả khuôn mặt vui trong lòng bàn tay, vẫn duy trì tư thế đáng thương vô cùng, không nói lời nào cũng không động đậy.

Phương Thư Nghiễn nhìn từ phía dưới lên, cũng không làm sao nhìn thấy mặt, mà lúc này khi Tần Liên rống cậu, hình như là khóc.

“Cậu đừng nghe Lâm Tĩnh nói.” Phương Thư Nghiễn ảo não nói, “Tớ không nghĩ tới cậu ta lại đem việc này nói cho cậu, nhưng mà chuyện đã qua rồi, tớ không đính hôn, không phải, là từng có hôn ước, thế nhưng bây giờ không còn hôn ước nữa rồi!”

Tài ăn nói của Phương Thư Nghiễn trước giờ rất tốt, nhưng hiện tại lại không biết nên giải thích thế nào, mặc kệ cậu nói cái gì Tần Liên đều không ngắt đầu lên cũng không để ý cậu.

Gấp muốn chết!

Bạn trai tức giận phải đỡ như thế nào! Online gấp! Bạn trai...

Tần Liên vẫn luôn gọi cậu là “Lão công”. Vậy Tần Liên há chẳng phải là....

Cái mặt già của Phương Thư Nghiễn đỏ lên, nhẹ nhàng đẩy đẩy hấn, nhỏ giọng nói, “Lão bà?”

Vai Tần Liên run lên.

“.... đây là cười hay là khóc vậy?”

Tần Liên đột nhiên ngắt đầu lên trừng cậu, “Có nhà ai có lão công sắp đính hôn với người khác mà còn có thể cười được không hả!”

Tuy rằng nụ cười trên mặt vẫn còn chưa tiêu tan, thế nhưng khóe mắt đỏ lên cũng là thật sự.

Phương Thư Nghiễn nhìn thấy liền mềm lòng.

“Tớ chưa đính hôn với ai cả.” Phương Thư Nghiễn nhẹ giọng nói, “Coi như có đính hôn thì cũng chỉ với cậu thôi.”

Tần Liên nhìn cậu vài giây, tiến sát lên ôm lấy cậu. Phương Thư Nghiễn vội vòng lấy lưng hấn, trong lòng ngũ vị tạp trần. Tuy rằng Tần Liên gọi cậu là lão công, nhưng mà lúc kia kia, cậu mới là người phải ở phía dưới, hơn nữa Tần Liên bình thường mặc dù cười hì hì, nhưng mà các mặt khác hoàn toàn là Alpha đặc thù.

Đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hấn khóc...

Phương Thư Nghiễn nhẹ nhàng vỗ vỗ hấn, nói: “Trước đây cha tớ xác thực từng có ước định với nhà họ Lâm, để tớ cùng Lâm Tiêu.... Cũng chính là em họ Lâm Tĩnh, sau khi lớn lên sẽ kết hôn. Lại nói vào lúc ấy vẫn chưa có cậu, hôn ước này cũng chỉ là hôn nhân chính trị, coi như không gặp cậu, tớ cũng sẽ nghĩ biện pháp từ hôn.”

Tần Liên “Ừm” một tiếng, nằm nhoài lên bả vai Phương Thư Nghiễn ồm ồm nói, “Để tớ tựa một chút, cái cổ tớ đủ mỏi rồi.”

Phương Thư Nghiễn nở nụ cười, ngồi dậy tựa vào trên đầu giường, Tần Liên tìm vị trí thật tốt nằm bò lên một lần nữa.

“Hồi trước.” Phương Thư Nghiễn nói tiếp, “Chính là lúc quyết tâm muốn ở bên cậu, tớ đã cùng cha nói chuyện từ hôn, ông ấy cũng đồng ý rồi.”

“Cậu đáp ứng ông ấy cái gì?” Tần Liên lập tức ngắt đầu lên hỏi, ánh mắt tràn ngập lo lắng.

37. Chương 37

“Làm sao cậu biết....” Phương Thư Nghiễn cười, “Cũng không có gì, chỉ là nói về sau tớ phải tham gia vào chính trị.”

Thấy mày Tần Liên càng nhăn càng chặt, Phương Thư Nghiễn nhanh chóng nói: “Vốn dĩ tớ cũng muốn tham chính mà.”

“Thật không?” Tần Liên không tin.

“Thật sự, chỉ là trước đây không muốn thông qua quan hệ của ông ấy, lý do thì cậu cũng biết đó, ý kiến của tớ cùng cha có phần không hợp.”

Tần Liên biết cậu là nói tới vấn đề quyền lợi Omega, “Vậy nếu như cậu thông qua quan hệ của cha cậu, lúc đó sẽ bị coi là cùng một đẳng phái với ông ấy đúng không?”

“Đại khái thế.” Phương Thư Nghiễn cười, “Cũng không biết có bị tổ chức ủng hộ quyền Omega đánh không.”

“Sẽ không!” Tần Liên chém đinh chặt sắt nói, nhưng vẻ mặt lại lo lắng, “Nhưng mà chuyện này vi phạm ý đồ ban đầu của cậu.”

“Không có việc gì.” Phương Thư Nghiễn nắm lấy tay hắn, nhéo nhéo đầu ngón tay hắn, “Tớ thuận theo ý ông ấy, nhất định có thể làm cho đường đi thuận lợi hơn một ít, quyền lực là lời nói, chờ tớ có quyền lên tiếng rồi, tớ có thể tỏ rõ lập trường của tớ, cũng có thể làm nhiều chuyện tớ muốn làm hơn.”

“Ừm.” Tần Liên nói, “Ví dụ như vấn đề duy quyền, vấn đề bình đẳng, còn có hoàn thiện pháp luật, còn có...”

“Còn có cưới cậu.”

Tần Liên ngậy ngậy cả người.

Buột miệng thốt ra lời này, Phương Thư Nghiễn cũng có chút ngượng ngùng, buông ngón tay hắn ra, nói: “Nhanh đi rửa mặt rồi ngủ đi.”

“Ừ.” Tần Liên đứng lên, thế nhưng không đi, mà là cúi đầu đứng ở trước mặt Phương Thư Nghiễn.

“Cậu biết không, một đường về đây tớ đều nghĩ, nếu như cậu gạt tớ, nếu như cậu chỉ muốn cùng tớ vui đùa, tốt nghiệp xong liền đi kết hôn với người khác, tớ nhất định sẽ giết chết cậu.”

Đối diện với thế tiến công của Tần Liên, mặt Phương Thư Nghiễn có chút nóng lên, trốn về sau một chút, “Cậu biết tớ không phải vui đùa mà.”

“Ừ, nhưng mà ý định của tớ vẫn không đổi.” Tần Liên cúi người, ngậm lên vành tai cậu cắn một cái, “Chờ tớ đi tắm, rồi quay lại giết chết cậu.”

Mấy ngày kế tiếp, Tần Liên đều ở trong cơn tức đến nỗi phổi của Lâm Tĩnh “Cậu làm sao không biết xấu hổ như vậy, vẫn còn tiếp tục quẩn lấy Phương Thư Nghiễn” mà bình thản như không, nên show cứ show, nên phóng đảng cứ phóng đảng, thậm chí còn có ý ở trước mặt Lâm Tĩnh nũng nịu gọi Phương Thư Nghiễn “Lão công”.

Làm cho Phương Thư Nghiễn vừa ngượng ngùng lại cảm thấy hân hạnh yêu cực kì.

“Cậu ta nói cái gì cậu không cần để ý tới là được rồi, hà tất chấp nhặt với cậu ta.”

Tần Liên “Hừ” một tiếng, “Ai bảo cậu ta mơ ước chồng tớ đây.” Nói xong, còn ghé sát bên tai Phương Thư Nghiễn nhỏ giọng thăm thài, “Cậu ta khẳng định không biết tuy rằng tớ gọi cậu là lão công, nhưng mà tới nào cậu cũng đều bị tớ đè lên...”

Phương Thư Nghiễn đấm một quyền sang, “Đừng cho mặt mũi mà không cần!”

Tần Liên: “Á.”

Vốn tưởng rằng Lâm Tĩnh – Một Omega dòng bên không được sung ái, sẽ không lật nổi sóng gió gì, ai biết không bao lâu, mạng xã hội trường lại nổ tung.

Một bạn học dấu tên mở một bài thảo luận “Đến quỳ lạy với những nhân vật nổi tiếng trong ngoài không đồng nhất của trường ta”, bộ đôi chồng chồng nhà Tần Liên đều song song thượng báng.

Lý do Tần Liên thượng báng là: Có ít Omega nhìn bề ngoài thì ra vẻ độc lập tự mình cố gắng, kỳ thực sau lưng lại không biết kiểm điểm.

Tần Liên nhìn thấy tiêu đề này xong không cũng không thấy tức giận gì, chỉ có chút buồn cười.

Lại lấy chất dẫn dụ của ông đây ra nói chuyện, chọc giận ông à, xem ông thả toàn bộ lực lượng Alpha ra hù chết các người!

“Cậu đừng vội cười.” Vệ Tục nói, “Xem tiêu đề bên dưới đi.”

Tần Liên kéo xuống dưới, nụ cười tức khắc cứng lại ở trên mặt.

“Có ít Alpha nhìn bề ngoài thì chính trực sẵn sàng, thậm chí còn tìm một Omega ngộ nghĩnh làm bạn trai, kỳ thực nhà mình lại là khối ung nhọt phản đối quyền giáo dục của Omega trong giới chính trị!”

38. Chương 38

Tần Liên lập tức thẳng lưng, chau mày.

Không cần nhìn bình luận hần cũng biết cái tin tức này sẽ tạo ra sóng to gió lớn cỡ nào. Lúc ở trường Phương Thư Nghiễn chưa từng nói về gia thế cậu, cũng bởi vì đây là một đề tài vô cùng nhạy cảm!

Có lẽ bên ngoài có rất nhiều người cũng sẽ cảm thấy cần phải thủ tiêu quyền được học tập của Omega, cũng cảm thấy Omega nên ở nhà giúp chồng dạy con. Nhưng nơi này là trường học, nơi mà mỗi một Omega đều là người đang tiếp thu giáo dục cao cấp. Nếu như để bọn họ biết được cha Phương Thư Nghiễn là kẻ đề xuất ý kiến phản đối quyền được giáo dục, cái nhìn của bọn họ đối với Phương Thư Nghiễn hoàn toàn có thể tưởng tượng được!

Cho dù bản thân Phương Thư Nghiễn chưa bao giờ đề cập tới quan điểm này, nhưng đám bạn học mà điên cuồng lên mỗi người một ngụm nước bọt thì đều có thể đìu người chết đuối!

Tần Liên bất chợt đứng lên, không màng đến tiết học sắp tới, đi ra ngoài phòng học, vừa chạy vừa gọi điện thoại cho Phương Thư Nghiễn.

Điện thoại đang ở đường dây bận.

Tần Liên không hề do dự, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía lớp học của Alpha.

Lúc tới nơi, đã vào tiết học, Tần Liên gõ lên cửa một cái, nói với lão sư xin tìm người, rồi nhìn xung quanh khắp phòng học.

Tất cả mọi người đều quăng ánh mắt khác thường về phía hần, nhưng Tần Liên không lo được nhiều như vậy.

Phương Thư Nghiễn không ở trong phòng học.

Tần Liên chờ thầm một tiếng, đang định quay về nhà cho thuê tìm, lại nghe thấy trên dây hàng đầu có người nhỏ giọng nói một câu, “Phương Thư Nghiễn xin nghỉ học về nhà rồi.”

“Cái gì?” Tần Liên lạnh mặt xoay người nhìn cậu ta, ánh mắt dọa người.

Người kia cũng không nghĩ tới ở trên mặt một Omega lại có thể có biểu tình đáng sợ như vậy, không nhịn được nhích về sau một chút, mới tiếp tục đáp, “Vừa nãy người nhà cậu ta đến đón rồi, đã xin nghỉ học.”

Phương Thư Nghiễn buồn bực đi tới đi lui trong phòng, lần thứ hai đi ra cửa, sau đó lần thứ hai bị bảo tiêu ngăn lại.

“Cậu chủ, bộ trưởng có lệnh giữ cậu ở nhà chờ ngài ấy, ngài ấy sau khi xử lý xong việc sẽ trở lại.”

“Ít nhất cũng phải trả lại điện thoại di động cho tôi chứ!” Phương Thư Nghiễn cảm thấy mình sắp không áp chế được tính tình nữa rồi.

Bảo tiêu nhíu mày, “Chuyện này..... Bộ trưởng có lệnh, bởi vì trong trường xảy ra chút chuyện, để bảo đảm an toàn cho cậu, không thể liên hệ với bên ngoài.”

“Cái mà bảo đảm an toàn! Tôi đã là người trưởng thành, có thể tự bảo vệ được mình!” Phương Thư Nghiễn nâng cao giọng.

“Cậu chủ, bọn tôi cũng chỉ là nghe lệnh mà làm việc...”

Phương Thư Nghiễn ngồi trở lại ghế sofa, tay ấn lên huyệt thái dương, tâm tình càng ngày càng nôn nóng.

Cậu mới vừa xem xong thiệp mời, còn chưa kịp liên hệ Tần Liên, thì đã bị người nhà áp giải về, thậm chí điện thoại di động cũng bị tịch thu.

Tần Liên thế nào rồi? Những lời trên mạng nói về hắn khó nghe như vậy, khẳng định... Rất khó chịu đi.

Nhưng mà Tần Liên không phải là “Omega không biết kiểm điểm” như vậy, hắn thậm chí ngay cả Omega cũng không phải.

Phương Thư Nghiễn chỉ hy vọng Tần Liên có thể nghĩ tới điểm này, sau đó lập tức thả chất dẫn dụ của Alpha ra ngoài, tuy rằng có thể sẽ bị trường kỷ luật, nhưng dù sao cũng còn hơn là phải đối mặt với loại đồn đãi vớ vẩn này!

“Cậu trực tiếp thả chất dẫn dụ ra ngoài đi!” Vệ Tục nói, “Nghe bọn mù lòa kia nói thật ỨC CHẾ, trực tiếp cho chúng nó biết, Tần đại gia tao là một Alpha nha, ai mà còn đánh rắm thì đừng trách ông đây không khách khí!”

Tần Liên chọc chọc đáy bát, cau mày không lên tiếng.

Vệ Tục nhìn quanh bốn phía, người trong nhà ăn Omega gần như đều đang nhìn về phía bên này, ánh mắt không chút nào che giấu, thậm chí còn có kẻ lớn gan chỉ trỏ.

“Mẹ kiếp.” Vệ Tục đặt mạnh đũa lên bàn, trừng trở lại, “Nhìn cái rắm ấy mà nhìn!”

Mấy Omega kia lập tức sợ hãi xoay người trở lại.

Tần Liên vẫn duy trì tư thế chọc chọc đáy bát, không lên tiếng cũng không nhúc nhích.

“Sao lại thế này em trai nhỏ.” Vệ Tục cảm thấy không thích hợp, “Tính khí của cậu so với tớ còn kinh khủng hơn cơ mà, giờ này vẫn còn nhịn?”

Tần Liên thở dài, “Tớ mà là bọn họ, tớ sẽ đáp lại một câu đang nhìn cái rắm đấy, mà cậu thì chính là cái rắm.”

“... Cậu chửi tớ làm gì.” Vệ Tục sa mạc lời, “Chửi chúng nó ấy.”

“Không muốn chửi.” Tần Liên nói, “Không có tâm tình.”

Trên thực tế trong đầu hắn bây giờ đang rất loạn. Phương Thư Nghiễn một tiếng í ới cũng không đã nghỉ học, điện thoại cũng không gọi được, cũng không biết hiện giờ thế nào rồi.

Lo lắng hơn nữa, còn có chút tủi thân.

Hắn cũng bị người ta công kích đấy, mặc dù hắn dừng dừng chẳng để bụng, nhưng kỳ thực cũng rất muốn được lão công ôm ôm hôn hôn bế lên cao mà, kết quả chỉ chớp mắt lão công đã mất tích.

Thứ móng heo!

“Cũng phải.” Vệ Tục nói, “Chúng nó nói kệ chúng nó, chúng ta cứ coi như chúng nó đánh rắm.”

“Ừ.” Tần Liên nói.

Vừa mới cầm đũa lên chuẩn bị ăn cơm, bỗng nhiên xuất hiện một người đứng bên cạnh.

“Quả nhiên là đôi cầu nam nam.” Một giọng nói quái dị cong vút vang lên, “Một người cướp chồng, một người kỳ thị Omega, cũng thật là xứng đôi vừa lứa...”

“Bẹp!”

Tần Liên ném đũa xuống mặt bàn, ngẩng đầu lên. Người đứng bên cạnh là một Omega xa lạ.

Omega nọ thấy sắc mặt Tần Liên âm trầm, không khỏi run lập cập, nhưng vẫn to gan quát lên, “Đang nói mày đấy! Có đàn ông rồi còn đi cầu dẫn Phương Thư Nghiễn, phi, không biết xấu hổ!”

“Mày nói linh tinh cái gì đấy.” Vệ Tục nâng cao giọng, “Mày có biết chân tướng không mà dám mở miệng nói người ta cướp chồng? Tần Liên mà cướp? Cậu ta là...”

“Vệ Tục!”

Tần Liên mở miệng đánh gãy hẳn.

Vệ Tục khó hiểu lại tức giận quay đầu, “Cậu còn muốn nhin à?”

Tần Liên không trả lời hẳn, trầm mặt đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Omega trước mặt, ánh mắt phát lạnh.

39. Chương 39

Tần Liên so với Omega này cao hơn một cái đầu, hướng chỉ coi như có tiêm thuốc ức chế, thì vẫn có khí thế Alpha trời sinh, hơn nữa từ nhỏ đã tiếp thu giáo dục cùng ảnh hưởng từ gia đình, lúc này cả người hẳn phát ra khí tràng cường đại làm cho người chung quanh không khỏi phát lạnh.

Omega nọ cũng hoảng hồn lui về sau một bước, “Cậu, cậu muốn làm gì!”

Làm gì nha! Giữa Omega động động mồm mép là được rồi, chẳng lẽ còn động thủ nha!

Vệ Tục cười thâm, tên nóng tính Tần Liên này rốt cục không nhin được nữa muốn phát hoả rồi.

A, cậu cho rằng cậu đang mắng ai? Là hậu duệ của Tần lão tướng quân, Tần Liên nha!

Run rẩy đi! Hỡi các Omega!

Tần Liên chậm rãi mở miệng.

“Không sai, tôi là một Omega.”

Vệ Tục: A???

Omega nọ: A?

Mọi người: Emmm....

Tần Liên thở ra một hơi, tiếp tục nói: “Tôi là Omega, còn giống cậu được tiếp thu giáo dục tại trường học, sau này cũng không có ý định ở nhà giúp chồng dạy con. Một Omega tùy tiện không biết xấu hổ như tôi, mà Phương Thư Nghiễn vẫn nói coi như tôi bị người khác đánh dấu cũng không muốn từ bỏ.”

Tần Liên nhìn bốn phía dò xét một vòng, cười: “Phương Thư Nghiễn yêu tôi yêu đến muốn sống muốn chết, nơi nào có hành vi kỳ thị?”

Vệ Tục bị thao tác tự tổn hại này của hẳn làm cho sợ ngây người.

Chúng Omega bị hẳn không biết xấu hổ thả lời khiêu khích làm cho sợ ngây người.

Toàn trường đạt tới hiệu quả lặng ngắt như tờ.

Tần Liên bưng mâm, dưới con mắt dõi theo của mọi người cao lãnh rời đi.

Trong lòng lại đem Phương Thư Nghiễn mắng lẫn lộn một trận.

Đồ móng heo dám vứt bỏ hẳn, hẳn còn phải giúp đồ móng heo chùi dít, quá tủi thân rồi!

Nhưng mà... Kỳ thực lúc Tần Liên nghe thấy người khác mắng hẳn, xác thực không có cảm giác gì.

Dù sao Phương Thư Nghiễn cũng đã biết nguyên nhân, người khác thích nghĩ như thế nào thì nghĩ.

Thế nhưng thấy người khác nói Phương Thư Nghiễn không tốt, hẳn thật sự muốn phát hỏa lập tức nhảy dựng lên.

Bởi vì bối cảnh trong nhà cùng với tính cách tự thân, hẳn xưa nay chưa từng biết sợ là gì, nhưng đến hôm nay, mới phát hiện trong lòng đã sinh ra một mối uy hiếp.

Mối uy hiếp này tên là Phương Thư Nghiễn.

Cho nên hẳn tình nguyện thừa nhận mình chính là “Omega không biết xấu hổ”, tình nguyện tất cả mọi người đều nhắm đầu mâu vào hắn, cũng không muốn để cho Phương Thư Nghiễn phải chịu một chút chút, cho dù chỉ là công kích trong lời nói.

Tần Liên cảm thấy trong lòng có chút buồn bực, giơ tay, ấn ấn ngực.

“Chó thật.” Tần Liên thở dài, nhỏ giọng lầm bầm, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Phương Thư Nghiễn là tới ngày thứ ba mới nhìn thấy cha.

Ngoại trừ nổi danh về phát biểu ngôn luận phản quyền giáo dục của Omega, cha Phương còn là bộ trưởng của một ngành quan trọng nào đó, quyền cao chức trọng.

Phương Thư Nghiễn cảm thấy mình không có tính cách “Nghe lời” của anh trai giống như cha mong đợi, mà sau khi cậu ra đời, cha cậu liền thăng chức, công việc cũng bận rộn hơn. Hai cha con đều rất ít khi gặp mặt.

Phương Thư Nghiễn suy nghĩ ba ngày, làm thế nào có thể cùng cha ngồi xuống từ từ đàm luận, giải thích tình huống, không cầu lập tức có thể tiếp thu Tần Liên, nhưng ít nhất cũng cho phép cậu quay về trường học đi.

Không ngờ thực tế căn bản không phát triển như vậy.

“Hỗn xược!” Cha Phương vừa vào cửa, liền mắng to, “Ta ở bên ngoài vất vả nhọc nhằn làm chính trị, quay đầu con liền tới trường học tìm bạn trai? Lần trước con đáp ứng ta thế nào! Hả?”

Phương Thư Nghiễn đứng lên, nhìn cha cậu.

Lần trước cậu hiểu lầm mùi chất dẫn dụ Alpha trên người Tần Liên là người khác đánh dấu, bèn nói sau này không tiếp tục qua lại nữa.

Nhưng đó chỉ là hiểu lầm....

“Ba.” Phương Thư Nghiễn bấm đầu ngón tay một cái, không biết phải nói câu “Bạn trai của con thật ra là Alpha” như thế nào, cha cậu liệu có bớt giận không hay là...

40. Chương 40

Thế nhưng cho dù cha cậu có nổi giận hơn nữa, Phương Thư Nghiễn cũng không muốn ấn tượng của ông đối Tần Liên trở thành như bây giờ.

“Con có biết bây giờ những người đó cười nhạo ta thế nào không? Ta vì khôi phục giai cấp thống trị mà vất vả hơn nửa đời, kết quả con trai của chính mình lại ở trường tìm một Omega nhân phẩm có vấn đề.” Cha Phương tức giận đến ngực cũng phập phồng, chỉ tay vào mặt cậu, “Con làm cho lão cha của con mất hết mặt mũi rồi!”

“Ba, thật ra cậu ấy không phải là người như thế, cậu ấy...”

“Ta mặc kệ cậu ta là cái dạng gì!” Cha Phương trực tiếp đánh gãy cậu, “Chưa nói còn có lời đồn cậu ta có người khác bên ngoài, coi như cậu ta không chịu nhận, coi như cậu ta không có, ta cũng không cho phép con tiếp tục qua lại với cậu ta nữa!”

Phương Thư Nghiễn trợn to hai mắt.

Cậu không nghĩ tới cha cậu ngay cả một cơ hội giải thích cũng không cho.

Hoặc là nói, giải thích căn bản vô dụng.

Cha cậu đã hạ thông điệp, mặc kệ Tần Liên là hạng người gì, đều không được.

Tay Phương Thư Nghiễn có chút phát run, bao nhiêu lời muốn nói, lại nghẹn lại trong cổ họng.

“Ngày trước con nói phải lập nghiệp rồi mới thành gia, ta cảm thấy không tồi, cho nên đáp ứng con lui hôn, nhưng bây giờ xem ra, tốt hơn là sớm chút chọn cho con một cô vợ, miễn cho con ra ngoài lêu lổng với đám người không đứng đắn! Học kỳ này sắp kết thúc rồi, con cũng không cần phải tới trường nữa đâu, ta sẽ sắp xếp giáo viên tới nhà dạy cho con!”

Nói xong, cha Phương liền đẩy cửa rời đi.

Không giải trừ cảm xúc, cũng không trả di động về, thậm chí còn không cho phép tới trường học.

Nhưng tất cả những thứ này cũng không sao, Phương Thư Nghiễn chỉ lo lắng một chuyện.

Tần Liên phải làm thế nào bây giờ? Hắn có bị gây khó dễ không?

Lấy tính cách của cha cậu, chắc chắn sẽ không để Tần Liên được dễ chịu.... Cường ép, hay là mua chuộc?

“Đây là một ngàn vạn, tránh xa con trai của tôi ra, nếu không đừng hòng sống yên ổn!”

Trong đầu Phương Thư Nghiễn nghĩ tới đủ loại cầu huyết toàn là cảnh tượng làm cho cậu thêm khẩn trương.

Cậu tin Tần Liên không sẽ vì tiền mà từ bỏ cậu, thế nhưng nếu như cha cậu uy hiếp hắn thì sao? Một kẻ bình dân như Tần Liên, làm thế nào đấu lại với cha cậu quyền cao chức trọng!

Tần Liên nhìn chiếc xe thể thao màu đỏ trước mặt, nghe bạn học tứ phía thán phục, hít một hơi.

Trong trường ngay cả xe đạp cũng không cho phép đi vào, người này cư nhiên đậu xe ở khu dạy học....

Ra oai phủ đầu nha!

Trên xe bước xuống một người đàn ông đeo kính râm. Tuy rằng người nọ là Beta, nhưng khá cao, mặt mũi cũng dễ nhìn, không ít Omega chung quanh đều đang mỉm cười.

Thế nhưng Tần Liên chú ý tới, ghế sau còn có một người ngồi, mà cái bóng người mơ hồ kia cũng không động.

Đây mới là chính chủ đi.

Bất luận chính chủ là ai, có vẻ cũng không có ý tốt.

Quả nhiên, người đàn ông kính râm đi tới trước mặt Tần Liên, “Tần tiên sinh, chủ nhân nhà tôi mời ngài đi một chuyến.”

Tần Liên cười, méo giọng nói: “Ôi chào, người muốn mời người ta uống cà phê còn nhiều lắm, sợ là phải xếp hàng chờ tới lượt đây.”

Người đàn ông kính râm mím môi ba giây, mới mở miệng lần nữa, “Không phải uống cà phê, chỉ là ngồi trong xe một lát.”

“Vậy sao không xuống dưới đường đứng nha?” Tần Liên nói, “Lớn lên xấu quá không nhìn nổi sao?”

“....”

Tần Liên không cho hắn cơ hội nói chuyện, lập tức lại nói, “Được rồi được rồi, tôi đẹp trai mà tôi qua.”

Người đàn ông kính râm nghẹn một hơi, nhẫn rồi lại nhẫn cuối cùng vẫn không phát tác, mở cửa xe đưa Tần Liên vào.

Đám người xung quanh đều không nhìn được cười, Dương Mạt nhẫn mày lại.

“Sao vậy?” Vệ Tục hỏi cậu, “Cậu quen biết người trong xe?”

“Không quen biết.” Dương Mạt nói, “Nhưng mà chiếc xe này trước đây đã từng thấy một lần, hình như xe của tiểu thiếu gia nhà ủy viên chính sách Lâm, Lâm Tiêu.”

Tần Liên lên ghế sau, liền thấy người trong xe. Người nọ là một Omega điển hình, cũng đeo kính râm, thể nhưng nửa khuôn mặt lộ ra có dung mạo rất tinh xảo, quần áo mặc trên người cũng thực xinh đẹp.

Tần Liên nhìn một chút liền biết cậu ta là ai. Vị cự hôn phu của Phương Thư Nghiễn, Lâm Tiêu.

41. Chương 41

Ngày trước lúc tâm sự với Phương Thư Nghiễn, Tần Liên đã biết là nhà vị cự hôn phu này của cậu cũng rất có quyền thế - tuy rằng vì bất đồng chính kiến mà rất hiếm khi đi lại với nhà Tần, hơn nữa Lâm Tiêu này từ nhỏ đã được bảo hộ rất kĩ, là thật sự dựa theo hình thức “Khuê nam đại gia” để nuôi, một cửa không ra hai cổng không bước, chưa từng tới trường học tập, chỉ mời giáo viên đến nhà. Ngay cả tiệc tùng cũng chưa từng tham gia, nói chi là tiếp xúc với Alpha.

Xem đi, tài xế cùng bảo tiêu kính râm cũng đều là Beta!

Tần Liên chợt cảm thấy mình hơi có vẻ chiếm tiện nghi, vội đem chất dẫn dụ Alpha thu lại.

“Cậu chính là Tần gì đó phải không?” Lâm Tiêu lên tiếng. Giọng nói thật ra khá dễ nghe, chỉ là ngữ điệu thật thiếu dòn.

“Cậu không biết tớ tên gì?” Tần Liên hỏi, “Cậu không điều tra tớ?”

Lâm Tiêu hừ lạnh, “Một kẻ bình dân, có cái gì mà phải điều tra. ”

“A... Đúng, tớ chính là Tần gì đó.” Tần Liên nói, “Còn cậu là Lâm gì đó phải không?”

Lâm Tiêu quay đầu, cách kính râm lườm hắt một cái, “Cậu làm sao dám nói chuyện với tôi như vậy, cậu biết cha tôi là ai không!”

Tần Liên biết cha cậu ta là ai, thật sự rất muốn hỏi ngược lại một câu “Thế cậu biết cha tôi là ai không”.

Nhưng vẫn là thôi, lại chẳng phải đến đây để đùa cha.

“Không biết.” Tần Liên thật thà nói, “Tớ chỉ biết cậu là cự hôn phu của Phương Thư Nghiễn thôi.”

Lâm Tiêu “Hừ” một tiếng, “Biết vậy là tốt! Tuy nhiên tôi muốn sửa chữa một chút, không phải cự hôn phu, mà là đương nhiệm, hơn nữa qua mấy ngày chúng tôi sẽ làm lễ đính hôn.”

Lúc này Tần Liên là thật sự bị shock rồi.

“Đính hôn?” Tần Liên trầm khước miệng xuống, “Bao giờ?”

Lâm Tiêu đặc ý nhìn hắt một cái, “Ngay đầu tháng sau, Nguyên Đán!”

Nguyên Đán?

Chỉ còn chưa đến một tháng, làm sao lại bất ngờ như vậy? Phương Thư Nghiễn nhất định đã xảy ra chuyện rồi!

“Tôi không tin!” Tần Liên đột nhiên nâng cao giọng, rưng rưng muốn khóc, “Người anh Thư Nghiễn yêu nhất chính là tôi, anh ấy làm sao đính hôn với cậu được!”

Lâm Tiêu trợn mắt lên, “Anh Thư Nghiễn là để cho cậu gọi sao!”

Tần Liên không đáp lại, nghiêng đầu nằm bò lên ghế ngồi đằng trước, khóc khàn cả giọng, “Tôi không tin! Anh ấy rõ ràng nói muốn cưới tôi mà!” Sau đó gào khóc thảm thiết một trận.

Lâm Tiêu tức đến nổi phở, “Cậu còn muốn gả cho anh Thư Nghiễn? Loại Omega như cậu có tư cách gì! Cậu tốt nhất hiểu rõ vị trí của mình cho tôi, đừng ép tôi ra tay!”

“Không!” Tần Liên khóc rống, “Tôi muốn nghe anh ấy giải thích, tôi muốn đi tìm anh ấy, anh ấy đã nói muốn cưới tôi!”

“Nằm mơ! Đời này cậu đừng mong gặp anh ấy, anh ấy sẽ không đến trường học cũng sẽ không đến gặp cậu đâu!” Giọng Lâm Tiêu the thé.

“Tôi không nghe tôi không nghe tôi không nghe!” Tần Liên bụm mặt kéo mở cửa xe, khóc lóc chạy ra ngoài.

Lâm Tiêu tức giận nhìn bóng lưng hắt, ước chừng trường đủ mười giây, mới mở miệng, “Đi, tới nhà họ Phương!”

“Tiểu thiếu gia.” Người đàn ông kính râm không nhìn được nói, “Phương bộ trưởng đã từng nói không nên đem chuyện lễ đính hôn truyền ra ngoài.”

Lúc này Lâm Tiêu mới nhớ tới vừa rồi mình đã đem chuyện đính hôn khoe khoang ra ngoài.

“Nói cho hắn biết thì làm sao.” Lâm Tiêu khinh thường, “Hắn đã làm tôi bị lui hôn một lần, lúc này còn có thể làm ra chuyện gì chứ!”

Tần Liên bụm mặt chạy một đường về phòng ngủ, mới thả tay xuống. Vệ Tục sững sốt: “Mất cậu sao đồ thể?”

“Lúc này diễn sâu nhập tâm quá.” Tần Liên bình tĩnh nói, cùng với người cuồng loạn vừa rồi như hai người khác nhau.

Vệ Tục nhất thời không tìm được từ gì thích hợp để hình dung, cuối cùng đành phải hỏi: “Lâm Tiêu nói gì với cậu?”

“Cậu biết cậu ta là Lâm Tiêu?” Tần Liên ngồi xuống, “Cậu ta nói đến Nguyên Đán sẽ cùng Thư Nghiễn làm lễ đính hôn.”

“Cái gì?!”

“Ừm.”

“Sao... Sao lại bất ngờ như vậy, Phương Thư Nghiễn đâu?”

Tần Liên đầu đầu day day huyết thái dương, “Tớ đoán cậu ấy bị cấm túc rồi.”

Vệ Tục cũng nhú mày lại, “Vậy làm sao bây giờ? Thời gian còn chưa tới một tháng... Trước đây hai nhà bọn họ là đính hôn bằng miệng, chỉ một câu là hủy bỏ xong, bây giờ nếu như bọn họ bày tiệc công khai, vì mặt mũi khảng định cũng sẽ không dễ dàng từ hôn đâu.”

“Tớ biết.” Tần Liên lấy điện thoại di động ra lật qua lật lại trang lịch, “Tuần sau tớ xin nghỉ một ngày, tới nhà ông già kia một chuyến.”

Vệ Tục sốt ruột: “Lúc nào rồi mà cậu còn đi thăm nom chứ, thân mình ông nội cậu vẫn khỏe như vậy khi nào gặp chẳng được!”

“Dù sao tớ cũng phải đến xin phép một chút.” Tần Liên thở dài, “Ngày Nguyên Đán may mắn như thế đi cướp hôn liệu có được không.”

42. Chương 42

Phương Thư Nghiễn ngồi ở trên giường cẩn thận vén áo lên, dùng bông ngoáy tai nhúng cồn iốt lau lên chỗ máu ứ đọng trên vùng bụng, dùng lực nhẹ nhàng nhất cọ rửa, vẫn cực kỳ đau mà hít vào một hơi.

Hóa ra bị thương ở nơi này là sẽ đau đến vậy!

Phương Thư Nghiễn nghĩ đến lúc trước khi vừa mới biết được Tần Liên là Alpha, Tần Liên vì muốn để cho cậu hả giận, mà cố ý nhờ người ta đâm mấy quyền lên bụng.

Trong lòng khó chịu một trận.

Cắn răng, lần thứ hai tự bôi thuốc cho mình.

Xem ra cha thật sự đã quyết tâm không để cho mình đi ra ngoài, coi như có xông ra, bảo tiêu cũng sẽ không chút lưu tình đánh trở về.

Làm sao bây giờ, cậu không ra được, cũng không có cách nào đưa tin. Nguyên Đán đã sắp đến rồi, tới lúc đó Tần Liên khẳng định sẽ biết cậu dính hôn, hắn sẽ hiểu làm sao?

Đang lo âu, cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra. Phương Thư Nghiễn ngẩng đầu nhìn thấy là Lâm Tiêu, bèn lập tức buông áo xuống, mặt lộ vẻ không ngờ, “Cậu không biết gõ cửa à?”

Lâm Tiêu lập tức rũ mắt xuống, “Xin lỗi, em... Em nghe nói anh bị thương, nhất thời nóng vội nên quên mất.”

Phương Thư Nghiễn nhìn cậu ta không nói gì, Lâm Tiêu dừng một chút, đi tới, “Em giúp anh bôi thuốc nha.”

“Nghe nói nhà cậu dạy dỗ rất nghiêm.” Trên mặt Phương Thư Nghiễn không biểu tình gì, “Vậy mà để cho cậu tùy tiện vào phòng ngủ của một Alpha nào đó sau đó giúp hắn bôi thuốc?”

“Em...” Lâm Tiêu cắn môi, “Nhưng mà anh cũng không phải Alpha nào đó, chúng ta cũng sắp dính hôn rồi...”

“Sẽ không.” Phương Thư Nghiễn nhìn cậu ta, ánh mắt lạnh nhạt, “Chúng ta sẽ không dính hôn.”

“Đây là ý của cha mẹ hai bên chúng ta!”

“Nhưng tôi không có ý này.” Phương Thư Nghiễn bình thản nói, “Tôi nhìn thấy cậu đều không cứng nổi.”

“Anh!” Lâm Tiêu bị câu nói thô lỗ này làm cho kinh ngạc đến ngây người, hắn chẳng thể nghĩ tới Phương Thư Nghiễn thoát nhìn ôn hòa lại..., “Anh làm sao có thể nói ra những lời này!”

“Bởi vì tôi chính là người như vậy.”

“Anh không phải, là tên họ Tần kia dạy hư anh!” Lâm Tiêu tức giận nói, “Anh không muốn dính hôn với em chẳng phải vì hắn sao? Nói thật cho anh biết, em đã gặp hắn rồi.”

Phương Thư Nghiễn đột nhiên ngẩng đầu lên, “Cậu đã nói gì với cậu ấy?”

Lâm Tiêu dừng một chút, nói: “En nói anh sẽ dính hôn với em, cho hắn một triệu phí chia tay, hắn liền lập tức đáp ứng rồi!”

“Ồ.” Phương Thư Nghiễn khôi phục biểu tình lạnh nhạt, “Vậy sao.”

Không nhìn thấy bộ dạng thất vọng cùng phẫn nộ của Phương Thư Nghiễn như dự liệu, Lâm Tiêu có chút kỳ quái, “Anh không tức giận sao? Hắn căn bản không quan tâm anh!”

“Tức giận chứ, tức giận muốn chết rồi.” Phương Thư Nghiễn nói, “Cậu đi ra ngoài để tôi một mình đi, làm phiền đóng cửa lại.”

Lâm Tiêu do dự nhìn cậu một hồi, nhưng là hắn biết Phương Thư Nghiễn bây giờ cũng không muốn nói chuyện với mình, bèn đi ra ngoài.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Phương Thư Nghiễn ngã sấp lên trên giường, mệt mỏi thở dài, muốn cười, lại không cười nổi.

Cậu không biết chuyện phí chia tay của Lâm Tiêu là giả hay là thật, nhưng cậu biết Tần Liên chắc chắn sẽ không có thái độ này.

Lâm Tiêu đi tìm Tần Liên, Tần Liên không biết có ghen không? Hình như không có đánh nhau, vậy bọn họ có cãi nhau không?

Thật ra bất kể là đánh nhau hay là cãi nhau, Tần Liên chắc chắn sẽ không chịu thiệt.

Thế nhưng hắn sẽ khổ sở đi... Bản thân mình thì mãi không chịu xuất hiện.

Phương Thư Nghiễn cũng có chút khổ sở.

Coi như Tần Liên không cần được bảo vệ, cậu cũng muốn ở bên cạnh hắn.

Còn có một chút thấp thỏm.

Cậu biết lúc này Tần Liên sẽ không vì những lời của Lâm Tiêu mà hiểu lầm cái gì, thế nhưng sau Nguyên Đán thì sao?

Cậu đột nhiên dính hôn với người khác, còn một lời giải thích đều không có, thật chẳng ra gì, đến cậu cũng muốn đâm cho mình một quyền.

Phương Thư Nghiễn tức giận đập lên giường một cái.

“Lạch cạch.” Cửa lại mở.

“Chẳng phải đã nói cậu đừng vào rồi sao!” Phương Thư Nghiễn mất kiên nhẫn gầm nhẹ.

Tần Liên nhú mày, “Còn có ai từng vào đây?”

Nghe thấy giọng nói này, Phương Thư Nghiễn giật mình ngồi thẳng dậy, cũng không đoái hoài tới vết thương, trợn to hai mắt nhìn Tần Liên đứng ở cửa.

43. Chương 43

Nhìn dáng vẻ ngây ra như phỗng của Phương Thư Nghiễn, Tần Liên không nhịn được cười, “Bị anh đây hớp hồn rồi sao tiểu bảo bối?”

Không phải ảo giác...

Phương Thư Nghiễn xuống giường bước hai bước xông lên, gắt gao ôm lấy hắn.

Không phải ảo giác!

Mũi đột nhiên chua xót, Phương Thư Nghiễn úp mặt lên bả vai Tần Liên, cánh tay cũng thu lại chặt hơn.

“Nếu cậu muốn ghì chết tớ thì cũng chịu.” Tần Liên gian nan mở miệng, “Nhưng nếu như cậu muốn đem nước mũi cọ hết vào quần áo tớ, tớ sẽ đập chết cậu.”

Phương Thư Nghiễn nín khóc bật cười, thả lỏng cánh tay.

Tần Liên rốt cục có thể hoạt động, giơ tay nâng mặt Phương Thư Nghiễn lên, hôn xuống thật sâu.

Phương Thư Nghiễn lập tức đáp lại, đây có thể không phải là lần cuồng nhiệt nhất, nhưng lại là lần làm người động tình nhất, Phương Thư Nghiễn cảm thấy như mình được ngâm trong suối nước nóng vậy, từ sợi tóc đến ngón chân đều ấm áp vô cùng.

Cũng may vào lúc sắp không thể vẫn hồi được nữa, Tần Liên dừng lại.

“Để tớ hôn tiếp.” Tần Liên vỗ vỗ cái mông cậu, “Làm chuyện đứng đắn trước đã.”

Phương Thư Nghiễn có chút ngượng ngùng, nhưng lập tức phản ứng lại, “Cậu vào đây bằng cách nào?”

Tần Liên cười: “Đánh ngã tám bảo tiêu ngoài cửa nhà cậu rồi tiến vào.”

Phương Thư Nghiễn:!!!

“Cậu không bị thương chứ?” Phương Thư Nghiễn vội la lên, vén áo hắn lên nhìn nhìn. Cậu biết giá trị vũ lực của mấy gã bảo tiêu kia cao bao nhiêu, Tần Liên cứ nhiên có thể đánh thắng được?

“Không đâu.” Tần Liên ôn nhu nhìn cậu.

Phương Thư Nghiễn xác thực cũng không thấy vết thương, thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, “Chúng ta đi mau, lát nữa cha tớ trở lại sẽ càng không đi được!” Nói xong, xoay người lấy điện thoại đi động ở trên giường.

Tần Liên lại không hề cử động, “Cậu muốn bỏ trốn cùng tớ hả?”

“Ừ.” Phương Thư Nghiễn hơi sốt ruột, “Chúng ta mau ra ngoài, vừa đi vừa giải thích cho cậu.”

Tần Liên ôm cậu một cái, không nhịn được cười ra tiếng, “Anh giai Hội trưởng, tuy là người ta thích nhìn thấy dáng vẻ anh bỏ chạy với người ta, nhưng mà anh ngốc như vậy đáng yêu như vậy, người ta lại không nỡ lừa anh.”

Phương Thư Nghiễn sững sờ, “Có ý gì?”

“Tớ tìm cậu không phải để chạy trốn.” Tần Liên nhẹ nhàng nói, “Tớ là tới cầu hôn.”

Tim Phương Thư Nghiễn vốn đang nhảy rất mau, lúc này lại bắt đầu gia tăng tốc độ.

“Cậu nói cậu muốn cưới tớ, mà mãi chẳng thấy đến, tớ đành phải tự mình đến đây cầu được cưới.” Tần Liên nói.

“Tớ.” Đại não Phương Thư Nghiễn hoạt động rất chậm, nhất thời không biết nên hỏi cái gì, cuối cùng lựa chọn giải thích trước, “Không phải tớ cố ý không tìm cậu, tớ bị cấm túc.”

“Tớ biết.” Tần Liên nói, “Tám bảo tiêu đứng cửa cơ mà, lúc đến đây tớ cũng phải giật mình.”

“Vậy cậu...”

“Tớ là quang minh chính đại tới tìm cậu.” Tần Liên nói, “Cha tớ cũng ở dưới lầu, lúc này đang tán gẫu với cha cậu.”

Phương Thư Nghiễn vẫn rất là mơ hồ. Ba ba Tần Liên cũng tới?

Nhất định sẽ bị cha cậu làm khó dễ đi!

“Tớ vốn là định mượn thêm mấy quả pháo lớn đến, rồi Nguyên Đán trực tiếp tới tiệc đính hôn cướp dâu.” Tần Liên nói tiếp, “Nhưng mà ông nội của tớ nói làm như vậy không được nhà nhận cho lắm, phải đi theo con đường chính quy.”

Phương Thư Nghiễn không để ý hấn trêu đùa, vội la lên, “Ba cậu thật sự ở dưới lầu?”

“Thật sự.”

Phương Thư Nghiễn lôi kéo Tần Liên mau chóng đi xuống lầu.

Cậu biết cha cậu rất có thành kiến với Tần Liên, cậu cũng không muốn để cha vợ... Tương lai cảm thấy nhà cậu không lễ phép.

Nhưng sau khi xuống lầu khiến Phương Thư Nghiễn giật nảy mình chính là, cha cậu đang pha trà.

“Thư Nghiễn à.” Cha Phương cười gọi cậu, “Mau tới chào hỏi ông Tần với chú Tần đây.”

???

Phương Thư Nghiễn đối với thái độ của cha mình không hiểu lắm, Tần Liên trực tiếp dắt tay cậu, kéo cậu vào phòng khách.

“Ông nội, cha, đây chính là Phương Thư Nghiễn.”

Phương Thư Nghiễn nhìn khuôn mặt thường xuyên xuất hiện trên TV, báo chí, thậm chí là cả sách giáo khoa kia, tròn to hai mắt.

Tần Liên nói “Mượn pháo lớn đến cướp dâu”, hóa ra không hề là đùa giỡn!

44. Chương 44: (hoàn)

Thân thể ông nội Tần còn rất khỏe khoắn, nhìn thấy Phương Thư Nghiễn cũng yêu thích vô cùng, nói đến Đông Tây, Tần Liên ở bên cạnh giúp đỡ, đem Phương Thư Nghiễn thổi phồng đến ba hoa chích chòe, rầm cầu vòng bay đầy trời.

Cha Phương cùng cha Tần thì lại ngồi một bên: Vừa uống trà, vừa nghe bọn họ tán gẫu, có lúc cũng nói vài câu, mà rất ăn ý không đàm luận tới chính trị.

Chính kiến bất đồng, có cái gì để mà nói! Thế nhưng bầu không khí lại hài hòa ngoài ý muốn.

Tuy là Phương Thư Nghiễn có thể nhìn ra nụ cười của cha mình có phần hơi miễn cưỡng.

Cậu cũng cảm thấy thực ảo diệu. Khả năng là vì ở trường học chưa từng công khai về bối cảnh gia đình, nên từ trước tới nay cậu cũng chưa từng hỏi nhà của Tần Liên là làm gì.

Dù sao yêu đương cũng là chuyện hai người, cậu khi đó còn chưa từng nghĩ nhiều như vậy.

Cậu còn tưởng nhà Tần Liên chỉ là dân chúng phổ thông không quyền không thể bình thường.

Kết quả không nghĩ tới...

E là Tần lão gia tử còn có thể nói ra câu đại loại như “Để con trai cậu cùng cháu trai ta ở bên nhau, nếu không ta sẽ không cho cậu được yên.”

Nghĩ tới đây, Phương Thư Nghiễn có chút buồn cười, vội ho nhẹ một tiếng che giấu đi.

Tần Liên liếc nhìn cậu một cái.

Chờ lúc không có ai chú ý, Tần Liên nhéo cánh tay Phương Thư Nghiễn, tiến lại gần, “Vừa cười gì đấy?”

“Không có gì.” Phương Thư Nghiễn nhỏ giọng nói, “Đừng lại gần như vậy, chú ý hình tượng.”

Tần Liên cười, “Ngày đó nói muốn cưới tớ, còn giữ lời không?”

Mặt Phương Thư Nghiễn hồng hồng, lén lút liếc nhìn các phụ huynh còn đang mãi tán gẫu, nhanh chóng xoay đầu ở trên mặt Tần Liên hôn một cái, “Giữ lời.”

Tần Liên đắc ý ngồi trở về.

Phương Thư Nghiễn cũng có chút ngượng ngùng, đây là lần đầu tiên ở nơi nhiều người như vậy mà hôn trộm, hơn nữa còn đều là phụ huynh!

“Cậu muốn ăn quả gì? Tớ đi lấy giúp cậu.” Phương Thư Nghiễn đứng lên.

Tần Liên nghĩ nghĩ, “Táo tây đi.”

“Ừ.” Phương Thư Nghiễn cầm bốn quả táo tây, đi về phía nhà bếp, lại nghe thấy giọng nói của Tần Liên ở phía sau, “Cảm ơn nha lão công!”

“Ba.” Một quả táo tây rơi xuống đất, tiếng tán gẫu của phụ huynh bên kia cũng biến mất, Phương Thư Nghiễn qua khóe mắt nhìn thấy bọn họ đều đang nhìn tới, nhất thời xấu hổ muốn chết, nhặt táo tây lên. Nhưng là táo rửa sạch xong còn phải đưa ra, Phương Thư Nghiễn kiên trì đưa táo cho Tần lão gia tử, “Ngài Tần... Mời ngài.”

Tần lão gia tử tiếp nhận táo, biểu tình có chút phức tạp, ánh mắt kia chính là có ý, “Nhóc con lợi hại nha, đề được cháu trai ta xuống dưới sao?”

Phương Thư Nghiễn không biết có nên giải thích thật ra Tần Liên mới là người ở trên kia không, hần gọi lão công chỉ là muốn trêu chọc cậu mà thôi.

Ngẫm lại vẫn là... thôi đi.

Lúc đưa táo cho cha Phương, Phương Thư Nghiễn cũng rất sốt sắng.

Cậu biết cha cậu vẫn chưa tán thành, nếu như thái độ lại kiên quyết hơn một chút, khả năng kể cả Tần lão gia tử cũng không thể khiến ông ấy thay đổi chủ ý.

Lúc đưa táo ra, cha Phương cũng không lập tức tiếp ngay. Trong lòng Phương Thư Nghiễn tức khắc trống rỗng.

Tần Liên đi tới, cầm lấy táo, một lần nữa đưa bằng hai tay lên..

“Con sẽ chăm sóc cho Thư Nghiễn thật tốt.” Giọng điệu Tần Liên thực nghiêm túc, “Ba.”

Trong lòng Phương Thư Nghiễn bộp chớp, suýt chút nữa đem Tần Liên đập ra ngoài.

Không thấy bầu không khí căng thẳng thành dạng gì rồi à, há mồm đã kêu ba!

Nhưng cha Phương không hề nói gì, lại qua mấy giây sau, nhận lấy táo, thở dài, “Các con cố gắng là được.”

Tần lão gia tử mở miệng trước phá vỡ bầu không khí ngột ngạt: “Thằng nhóc thúi, nhanh như vậy đã đổi giọng, vừa rồi Tiểu Phương người ta còn chưa gọi ta là ông nội đâu!”

Tần Liên cười nhìn về phía Phương Thư Nghiễn, “Mau gọi ông nội, kéo lát nữa lại tức giận bây giờ.”

Phương Thư Nghiễn liếc nhìn cha mình, thấy khóe miệng ông cũng treo một nụ cười, tảng đá lớn trong lòng rốt cục buông xuống, chuyển hướng Tần lão gia tử, nghiêm túc nói, “Ông nội.”

Sau đó đối với cha Tần, “Cha.”

Ba vị phụ huynh đều nở nụ cười, phát phát tay đuổi bọn họ sang một bên, sau đó tiếp tục nói chuyện phiếm.

Tần Liên lôi kéo Phương Thư Nghiễn ra cửa đi đến sân, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người, Phương Thư Nghiễn thở phào một hơi, ngồi xuống bãi cỏ.

“Vui không?” Tần Liên ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Vui.” Phương Thư Nghiễn cười.

“Vui sướng?” Tần Liên lên giọng.

“Vui sướng!” Phương Thư Nghiễn giống như bị choáng váng cũng nâng cao giọng.

“Chơi lười lê à!” Tần Liên hô to.

Phương Thư Nghiễn xoay người bịt kín miệng Tần Liên, lại vì lực quá lớn mà đè ngã cả người xuống. Nhìn hai bên một chút, thấy không ai, mới gầm nhẹ ra tiếng, “Cậu là đồ ngốc à!”

Tần Liên cười hôn một cái vào lòng bàn tay cậu.

Lỡ tai Phương Thư Nghiễn đỏ lên, thu tay về đang muốn ngồi dậy, lại bị Tần Liên vòng lấy eo kéo về, ngã lên trên người hắn.

Đệm hình người thật là êm... Phương Thư Nghiễn không đứng dậy, cứ thế nằm.

“Cứ nghĩ đến sau này có thể ôm cậu mãi như vậy, tớ thấy vui vô cùng.” Tần Liên nhẹ giọng nói, “Yêu cậu cực.”

“Tớ cũng thế, cực cực cực yêu cậu.”

“Tớ yêu cậu nhiều hơn!”

“Tớ nhiều hơn chứ, biết cậu là Alpha mà tớ vẫn tha thứ.”

“Tớ vừa mới thấy cậu liền nhất kiến chung tình.”

“Cậu còn chưa sinh ra tớ đã yêu rồi!”

“Phốc, cậu đúng là đồ ngốc.”

“Bị cậu truyền nhiễm đấy...”

Dưới ánh mặt trời, xung quanh hai cậu thiếu niên đang ôm nhau chặt chẽ, tràn ngập mùi chất dẫn dụ hương gỗ thơm cùng rừng rậm sau cơn mưa...

Hoàn

Jojo: Về cái câu “Chơi lưỡi lê”, tui nghĩ thể này, lưỡi lê là cái phần gắn ở đầu súng, là lưỡi dao nhọn dùng khi đánh cận chiến, chơi lưỡi lê có lẽ là... đấu súng cận chiến, nghĩa bóng là gì tự hiểu nha (// //)

Nếu yêu thích thể loại đoản AA thể này, có thể tìm đọc thêm “Ta chỉ muốn yên tĩnh làm Omega” của tác giả Cửu Yến nha, truyện cũng dễ thương như vậy á, có điều trong truyện này đổi lại thụ là Alpha giả Omega: một bạn tiểu Alpha nào đó lười nhác làm Alpha, bèn tiêm thuốc ức chế bỏ nhà đến trường Omega để học, 2 năm sau lúc chuẩn bị tốt nghiệp, mới biết trường Omega có vụ kiểm tra độ hợp gen để ghép đôi học sinh cho các Alpha. Thế là bạn nhỏ Alpha nọ lại bỏ trốn lần hai, thật không may lần này rơi đúng vào tay... chồng tương lai =))))))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-anh-em-choi-luoi-le-khong>